

www.e-rara.ch

Johannis Scapulæ Lexicon Græco-Latinum

Scapula, Johann

Basileæ, M. DC. LXV

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-80783>

[Γ]

---

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

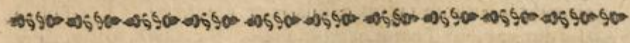
Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelnformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

Α' μωμωίς, Æolica syncope poetæ dicunt pro ἀνά βωμωίς, ad altaria. II. 9. Α' εμωμωίς ἢ ἀμωμωίς πίδει, i. ἐπίδει ἀνά βωμωίς.
 Α' πωμωίς, ἢ, ὁ κ' ἢ, ab aris alienus seu remotus, profanus. Hefych.
 Ε' πωμωίς, ἢ, ὁ κ' ἢ, altari impositus. Greg. ἐπιτάμιον πῦρ ἀνάπλων, ignem super ara accendens. Et, ἐπιτάμιον μέλω, carmen ad aras.
 Ε' πωμωίς, ad aras sacrifico. Hefych.
 Ο' μωμωίς, ἢ, ὁ κ' ἢ, cui ara cum alio communis est: idem quod σύμωμωίς. Thuc. l. 3. θεὸς τῶν ὀμωμωίς καὶ κοινῶς τ' Ἐκκλήσιον ἐπιτάμιον.
 Παρετάμιον, qui apud aram est, qui à latere aræ est. Soph. in Oed. tyran.
 Περιτάμιον, qui circum aram est.
 Σύμωμωίς, qui in eadem cum alio ara collocatus est, ejusdem aræ particeps. Bud. in lex.

Γ.

Tertie apud Græcos litteræ nota est, signum item numeri ternarii: at præfixam à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium significat, hoc modo Γ, seu, γ.

ΓΑΓΑ' ΤΗΣ λιθός, gagates lapis: nomen habet loci & amnis Gaggis Lyciæ, teste Plin. lib. 36. c. 19. De eodem multa Diosc. lib. 5. c. 146. & Orpheus in poematio ἀπέλιθων: item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæst. 64.

ΓΑΓΓΑΜΗ, Hefych. fagena, seu rete piscatorium. Idem & γάγγαμην dicitur & γαγγαμῶν. Vide Poll. l. 10. c. 3. & l. 2. Ponitur & pro omento, quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγγαμῶν figuram.

Γαγγαμῶν, qui rete ipsam in aquam injectum extrahit, pisces venans.

ΓΑΓΓΥ ΤΙΣ λιθός, seu γαγγύτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluvio Lyciæ reperitur.

Ἐγγαίς πίττη, idem. Nican. in Ther. ἀποτὶ ἐλ' ἀζαλέου καὶ ἐγγαίῳ πίττη.

ΓΑΓΓΑ' ΙΟΝ, ἢ, τὸ, nervi præter naturam contortio. Vide autorem definitionum medicarum, qui Galenus esse creditur, Paul. Actuar. & Poll. l. 4. Vide & Cels. l. 7. c. 6.

Γαγγαίος, ἢ, ὁ κ' ἢ, ganglio similis, qui è gangliorum genere est. Hippocr. de artic.

ΓΑΓΓΑΙΝΑ, ἢ, gangræna, partis alicujus mortificatio: cui nisi opportune succurratur, non modò pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, ipseque totus homo denique intereat. Vide Gal. comm. 7. in Aphor. Hipp. sect. 7. art. 30. de tumoribus. c. 8. Paul. Egin. l. 4. c. 9. Actuar. ἀπὸ ἀφροσύνης πύλων, l. 2. c. 30. Cels. l. 5. c. 26. Etymologus esse dicit πάθος ἀφροσύνης στερεῶν, derivatum esse tradens ex γάω significante ἰδίω, per diaphrasium.

Γαγγαίος, ἢ, ὁ, gangrenicus, gangræne similis.

Γαγγαίος, ἢ, ὁ, gangræna laborare, aut gangræna corripit. Dioscorid. l. 1. c. 187.

Γαγγαίος, ἢ, ὁ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγαίος εἶναι. Hippocr. de fract. Gal. comm. 2. in eum librum.

ΓΑΖΑ, ἢ, Persica vox est, teste Hefychio, significans apud eos regiam cum suppellecile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas. Idem exp. etiam opes, divitiæ: Suidæ θησαυρός, thesaurus, i. suppellex & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ ἰσχυρὸς βασιλεὺς ἀσπασίμων ἐπιθέειν τὴν καὶ ἄλλων βασιλικῶν γάζων. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8. c. 11. τὰ ἴσχυρα καὶ τὴν ἄλλων γάζων ἐπιθέειν.

ΓΑΓΑ, sive γαίη, ἢ, (ραετ.) terra, tellus. Od. ε, & ι, γαίαν ὀρεῖ καὶ πότον. Et Hesiod. in Erg. πλεῖν μὲν γὰρ γαίαν κερκῶν, πλεῖν δὲ γάλακος α. Item regio, patria. ut Od. 9. Εἰπὶ δὲ μοι γαίαν τε πλεῖν δὴ μὲν τε πόλιν τε. Et Od. 11. ἐπὶ ἔργων ἢ ἡ γαίης δυνάμει γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sepe etiam dicitur πατρίς γαίη. Item terra, i. ipsum terræ solum & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quacunq; res sit strata. ut Il. φ, ὁ δ' ἄρα πελῆης ἐπὶ γαίῃ Κρότωνος. & Il. α, ποτὶ σκῆπτρον βάλε γαίην. Dicitur & αἶα per aphæresin pro γαίη: ut, φυσίζομαι, Il γ.

Γαίη, ἢ, terrestris, terrenus, γαίη ἀνήρ. Nonn.

Γαίωδης, ἢ, ὁ κ' ἢ, terrenus.

Γαίη, è terra.

Γαίη, ὁ δ' ἀπὸ ἀνέμου, & γαίη βῆς, ὁ ἐργασίος. Eustath.

Derivata tanquam à γαίη, quod extra compositionem insit atum est.

Γερδός, ἢ, ὁ, terrenus. Suid.

Γεώδης, ἢ, ὁ κ' ἢ, terrenus, terrenus. Plat. in Axiocho, οὐμα γεώδης.

Γῆ, ἢ, in prosa usurpatur pro γαίη, terra. Factum per contract. tanquam à γαίη. Doric δα, pro γαίη. Theocr. Id. ζ.

Γήνιος, ἢ, ὁ κ' ἢ, & Γήνιος, terrenus.

Γήνιος, ἢ, ὁ, agricola, rusticus. Hefych.

Γήνιος, per contract. pro eodem apud Soph. in Træch.

Γήδιος, ἢ, τὸ, agellus, fundus exiguus. Xen. Pæd. 8.

Γῆνι, è γαίη.

Α' γγγαίος, ἢ, ὁ κ' ἢ, terræ nostræ vicinus. Affertur è Dionysio pro, conterminus.

Α' μφίγγα, vicinus, finitimus, quasi circumterranæus. apud Dionysii de situ orbis.

Α' νόγγα, ἢ, ὁ κ' ἢ, qui supra terram est; ὁ ἀνεὶ τ' γῆς, ut, ἀνώγειον οἰκημῶν apud Suidam.

Α' νόγγων, vel ἀνώγειον, τὸ, cenaculum, ὑπερῖον. Marc. 14. & Luc. 22. Dicitur sic voluit tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum, quod subductius sit à solo. Pro eodem scribitur & ἀνώγειον.

Α' πγγαίος, à terra remotus. Plut. & Aristot.

Α' πγγαίος, τὸ, retinacula navium, funes quibus navis alligatur in litore: unde ἀπὸ πγγαίος λύνειν, apud Luc. oram solvere. Ἡ πγγαίη, ἢ, ventus qui è terra exortus in mare fertur: cui contrarius est qui dicitur ἀπὸ πγγαίος, Aristot. in Probl. Ἡ Α' πγγαίος, vocabulum mathematicum, vide in Ε' πγγαίος.

Α' πγγαίος, idem quod ἀπὸ πγγαίος: ut, ἀπὸ πγγαίος ἀνεμῶν, ventus qui è πγγαίος.

Α' πγγαίος, ἢ, ἡ ὄσση, in terram verito: unde ἀπὸ πγγαίος citat Bud. ex Artemid.

Βαγγαίος, cuius solum profundum est.

Βαγγαίος, idem. Phil.

Ε' γγγαίος, ἢ, ὁ κ' ἢ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut.

Ε' γγγαίος, idem, ut, ἐγγαίος πηγῶν ἔχων, in ipso solo fontes habens.

Ε' γγγαίος, κτήσις, possessio quæ in terra est.

Ε' γγγαίος, Suidæ est etiam ἀσφαλῆς.

Ε' νυσγγαίος, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ. Neptuni epitheton παρὰ τὸ ἐνύσση τὴν γῆν, (secundum quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. γ. Geminatur autem in littera γ, ad fulciendum metrum. Dicitur & ἐνυσγγαίος, pro eodem.

Ε' πγγαίος, qui super terram est, humi repens.

Ε' πγγαίος, idem, ut, ἐπγγαίος φυτὸν, apud Philonem.

Ε' πγγαίος, τὸ, apud Ptolemaum dici traditur apud ima planetarum, & in circulis qui eccentrici vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cuius curvatura atque margine quum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet; ut remotissimus, cum evagatione in ἀπὸ πγγαίος in summaque apside constiterit. Vulgò augem vocant.

Ε' πγγαίος, τὸ, rudentes & funes quibus navis littori alligatur.

Ε' πγγαίος, ἢ, ἰδός, ἢ, à nonnullis dicitur ἢ κλημῆσις, ut est in append. Diosc. ad l. 4. c. 7. Nominis ratio esse putatur quòd humilis sit & per terram spargatur.

Εὐγγαίος, ἢ, ὁ κ' ἢ, cuius solum bonum est, fertilis.

Εὐγγαίος, idem. Diosc. l. 3. c. 53.

Γ' σγγαίος, terræ æqualis.

Καίγγαίος, sive καίγγαίος, & κερτγγαίος, subterraneus: cui opponitur ἀνώγειος.

Καίγγαίος, cenaculum in ima domus parte, ut ἀνώγειον in suprema. Genes. 7. Dicunt καίγγαίος, ut ἀπὸ γαίος, vocari ædificium quod non plano pede constituitur, sed ut in substructionibus subterraneisque operibus.

Καίγγαίος, Hefych. qui inhumant mortuos.

Λεπγγαίος, & λεπγγαίος, cuius solum tenue est & non pingue, ut, λεπγγαίος πατρίς, apud Lucian. cuius solum mactum est: cuius agri sunt parum feraces.

Λεπγγαίος, idem. Athen.

Λόγγαίος, cuius terra alba est.

Λιπγγαίος, qui pingui solo est, pinguem terram habens.

Λυπγγαίος, gracile & macilentum solum habens.

Λυπγγαίος, τὸ, foli gracilitas. apud Suid.

Μαλκγγαίος, mollem terram habens. Strabo.

Μελάγγαίος, cuius solum nigrum est.

Μελάγγαίος, idem. Theophrast.

Μεσγγαίος, & μεσγγαίος, mediterraneus. Pauf. Et in foem. gen. μεσγγαίος, mediterranea regio. Thuc. l. 6.

Μεσγγαίος, idem quod μεσγγαίος. Phil. de mundo.

Μεσγγαίος, ἢ, idem quod μεσγγαίος. Thuc. l. 1.

Πεγγαίος, qui circum terram est, qui terram suo circulo ambit. Alex. Aphr. l. 2. Probl. Item qui circum terram est, nec in alium elevatus, terræ proximus, circum terram hærens. Philo de vita Mosis lib. 2.

Πεγγαίος, terræ propinquus & contiguus, humilis. Aristot. de mundo, & Philo de vita Mosis l. 1.

Σκληγγαίος, durum solum habens. ἢ σκληγγαίος etiam dicitur pro ἢ σκληγγαίος, solum durum. Philo de mundo.

Υ' πγγαίος, qui supra terram est.

Υ' πγγαίος, subterraneus. Herodian. l. 1.

Υ' πγγαίος, idem. apud Athen. l. 2.

Υ' πγγαίος, τὸ, locus subterraneus. Suid.

Χρυσγγαίος, aureum habens solum, seu auream terram.

ΓΑΙΣΟΣ, Suidæ & Hefychio est genus armaturæ: in eademque Poluci, qui Libycum esse ait. Legitur in libro Iudith. c. 9. ἡλπισαὶ ἐν ἀσπίδι καὶ γαίσοι καὶ τοξῶν καὶ σφενδόνη. Reperitur & paroxytonως scriptum, ut Iofue c. 8. ἐκτενον τὴν χεῖρὰ σε ἐν τῷ γαίσοι τῷ οὐ τῷ χεῖρὰ σε πρὸ τῆν πόλιν. Et apud Athenæum l. 6. de Romanis, καὶ παρὰ Σαίντιον.

Σαυιτιών ζ' ἔμελλον ἡμεῖς χρῆσιν παρὰ ζ' ἑβρών, γαίωσαν. Latini neutro gen. gæsum seu gesum dicunt.

ΓΑΓΩ, gloriol. superbio, efferor. Iliad. α & λ, κούει γαίω. Βεγάι (comp.) qui valde se jactat, magnus jactator. Il. v. v. 824. Λίαν ἀμφοτέρους, βεγάις, ποιοῖέτετες. Vide varias hujus nominis expositiones apud Eustathium. A Plutarcho in quaest. Gr. exponitur μεγάλαυ.

ΓΑΛΑ, κτ, τὸ, (tanquam ἀ γάλαξ) lac. Il. δ. ἀμειλίχιδρα γάλα λδ- κή. Apud Diof. γάλα ἐμπυκνωθέν, lac cui admistum est coagu- lum. & γάλα θιόν, lac sciffile. Dicitur quasi γανα, ἀφ' τοῦ ἐξ αὐτῆ γαν, inquit Eust.

Γαλακτέω, lac habeo, lacte abundo. Plut. symp. 2. Γαλακτιάδης, ὁ κή, lacteus. Apud Diof. τὸ γαλακτιάδης, exp. lac. Γαλακτομαί, εἰμαι, lactesco, in lac vertor, ad lactis naturam aut co- lorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλακτώσις, εὐσι, degeneratio illa. Γαλακτιζέω, candorem lactis initor, candore lac refero. Γαλακτιώω, ὠ, lacte plenus vel plenusum. Hefych. Γαλακτικός, lac referens, lacteus, ut, γαλακτικὸν αὐτῶ. Diof. l. i. c. ult.

Γαλακτινός, ε, ὁ κή, unde τὸ γαλακτινόν, lacticia. Γαλακτινός, lapis ita dictus, quod lacteum quendam succum emit- tat. Diof. l. 5. c. 150.

Γαλακτίας κύκλος, lacteus circulus in caelo, lacteus orbis. Item γα- λακτίας, lapis qui & μέροχθ dicitur, etiam λεοκορραφίς, Diof. l. 5. c. 152.

Γαλαθινός, ε, ὁ, lacteus: ut, νεόροι γαλαθινοί, Odyff. δ. Γάλιον, ε, τὸ, galium, herba quaedam dicta sic ὡς τὸ γάλα πηγνύει αὐτὴ πηκίαι, teste Diof. l. 4. c. 96. ubi & γαλαθίον nominari ait & γα- ληίοι.

Γάλα, etiam dicunt poetae pro γάλα, ut Il. β. γάλαξ ἀγχεα δόθει. Γλαυροί & γλαυροί, lacteus. Γλαυρόν, lactescens & nondum satis adultus. in Epigr. de semine.

Γλαξ, est species herbæ lactificæ, Etym. dicta per syncopen quasi γάλαξ, apud Diof. l. 4. c. 141. nominatur γλαξ. Composita: ac primum ex γάλα.

Α γάλακτις, ε, ὁ κή, carens lacte: ut, γυνή ἀγάλακτις apud Hipp. Apud Nonn. de cæco significat, qui nondum gustavit lac.

Α γαλακτεῖ ποικί, autore Galeno, pascua quæ lacti inepta sunt. ¶ Item, lacte abundans: ut a hic epitatitum sit.

Α γάλακτες, ὠ, οἱ, (ex a sumpto pro οἱς) fratres: quasi qui sint colla- ctanei: aut qui idem lac suxerint. Exp. & consanguinei, æquales, i. ætate pares.

Α γαλακτοσύνη, consanguinitas. Hefych. Α γαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia. Α παραγακτεῖω, ablatō, à lacte depello.

Α παραγακτεῖός, ablatō. Α φρογάλη, ἀνί, τὸ, spuma lactis, seu lac spumofum: hoc est, tan- topere agitatum, ut totum in spumam versum sit. Gal. meth. med. l. 7. & Aëtius.

Ε γάλακτον, οἰς, ovīs quæ lac habet, pro ἐγάλακτον. Hefych. Ε γαλακτεῖμα, pro γαλακτεῖμα. Theophr. Εὐγάλακτες, bene lactati.

Οἰόγαλα, porionis genus ex vino & lacte mistis, cujus mentionem Hippocr. fecit, cedrum Creticam scribens fœminarum incom- modis auxiliari ὡς οἰογαλάκη.

Ο μογάλακτις, collactaneus. Ο μογάλακτες, collactanei, apud Aristot. l. i. Polit. c. 1. Ο ξύγαλα, κτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit seu coacuit. Plut. in Αίτω.

Ο ξυγαλακτεῖον, ex oxygalacte factus, ex acido lacte confectus: ut, ὄξυγαλακτεῖον τὸ γάλα. Gal. de aliment. facult. l. 3. c. 17. Ο ξυγαλακτεῖον, herbæ nomen, apud Diof. l. 2. c. 174.

Πολυγαλακτεῖον, & apud Poetas πολυγαλακτεῖον, lacte abundans. Πολύγαλον, autore Diof. l. 4. c. 142. γαλακτεῖον est, ex eo denominatum, quod γάλα δὴ καὶ πηκίαι ποίειν. Plinius Polygalam vocat, tradens & ipse, eam potam lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλά, colostrum, i. lac primum post partum, quod sponte concrevit. Συγγαλακτεῖον, idem quod ὁμογάλακτεῖον. Τυρόγαλα, serum. Hefych.

Composita ex γάλαξ. Εὐγαλαχίς, ε, ὁ κή, lacte abundans: Athen. l. 11. Περγαλαχίς, idem, Il. π. Πολυγαλαχίς, idem. Arat.

ΓΑΛΕΪ, (in prosa γαλή) felis, catus. In Batrach. Μὲν ποτε διψα- λεί, γαλήεις κίνδυνον ἀλύξαι. Et apud Theoc. in Adoniaz. αἱ γαλαίαι μαι, ἀκῶς χηρῶντι κηρῶ δόθειν. Lucian. ἀρπακτικώτεροι τῶ γαλαίω. Plu- tarch. de curios. κηρῶ περὶ ὄψον γαλήεις παρὰ δρασθῆς εἰρησὶν ἐν μέσῃ κηρῶ δόθειν. ¶ Expon. & mustela: ut, γαλή κηρῶ κηρῶ, apud Diofcor. mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et, γαλή ἀγρία, sylvestris mustela.

Γαλέος, mustellus, piscis de quo Aristot. hist. ani. 6. Idem & γαλέα dicitur Suidæ. Γαλεοειδής, idem quod γαλεώδης.

Γαλεώδης, ε, ὁ κή, ut, γαλεώδης τῶ ἰχθύω. Aristot. de an. 2. vocat in- ter pisces mustellinum genus.

Γαλεώτης, ε, ὁ, stellio, ut interpr. Donar. in Ter. Aristoph. in Nub. ἀπὸ τῶ ἑραφῆς νόκτωρ γαλεώτης κηρῶ χηρῶ. Dicitur & ἀσκαυαώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philostr. Item Athen. piscis qui & ἐφίαις.

Γαλιθός, εὐσι, ὁ, catulus felis. Hefych. ex Cratino. Μυρογάλη, (comp.) mus araneus. Diof. l. 2. c. 73. Dicitur etiam μυ- ρογάλη, & μυρογάλη, Diof. l. 7. c. 7. τοῖς ἰσθμὸ μυρογάλης ἀρχθῆσαι, à μυρῆ araneo morsis. Nicand. in Ther. Τοφλίω τὸ σμερδινὸν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἀγχοῦσι Μυρογάλην. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μὲν ὁ γαλήεις γίνε, ut Amyntas apud schol. Nicandri scribit. Apud Plut. reperitur etiam μυρογάλη paroxytonus.

ΓΑΛΗΝΗ, ης, ἡ, serenitas, tranquillitas. Odyff. ε. Καὶ τὸ ἐπὶ ἀν- ἰμοῦ μὴ παύσασθαι, ἢ τὸ γαλήνῃ ἔστω ἡσυχία. Et, κύμασι γαλήνῃ, Plutarch. Γαλήνῃ Eustath. apud Hom. accipit etiam adverbial- iter pro γαλήνῃ. Od. η. οἱ δὲ ἐλευσὶ γαλήνῃ. Metaphoricè etiam dicitur de serenitate vultus & hilaritate. apud Plut. Eust. à γαλήνῃ derivat, ut dicatur quasi γαλήνῃ. Sic Ovid. dicit, ridet vultu fortuna sereno. Idem Eust. etiam à γαλήνῃ derivat, ut & Etym. fortasse respicientes ad illud. Od. κ. --- ἡσυχίῃ δὲ μὴ ἀμφὶ γαλήνῃ.

Γαλήνιος, ε, ὁ, serenus, tranquillus: ut, γαλήνιος πύλαξ, apud Luc. Metaph. Eccl. hist. l. 2. γαλήνιος βλεμμεῖ, vultu sereno. Γαλήνιος, idem.

Γαλήνιος, serenus sum, tranquillus sum, γάλαος γαλήνιος. & me- taph. apud Greg. γαλήνιος νόσος. Γαλήνιος, (q. d. serenesco) serenus fio, tranquillo: τὸ γαλήνιος τὸ γαλήνιος ἡσυχία.

Γαλήνιος, ε, ὁ, serenitas. Γαλήνιος, poer. pro γαλήνῃ. Eust. Γαλήνιος, ε, ὁ, idem quod γαλήνιος. Luc. γαλήνῃ ἀπαύειν. Et me- taph. Plato in Ax. γαλήνιος δὲ πρὸς κηρῶν ἀγχοῦ βίον.

Γαλήνιος, tranquillè, tranquillo animo. Eust. Γαλήνιος, ἡ, serenitas. Luc. Γαλήνιος, ὠ, sereno, tranquillo. Plut. in Cæf. κηρῶ γαλήνιος τὸ πρὸς πύλαξ ἡσυχία.

Γαλήνιος, item pro γαλήνῃ. Bud. Aristot. Γαλήνιος, idem quod γαλήνιος. Etym. Hefych. item Eustath. Γαλήνιος, idem. Hefych.

Composita ex γαλήνιος. Διαγαλήνιος, activè & metaph. signif. sereno, tranquillo. Aristoph. τῶ δὲ ὄψῃ ἡσυχίῃ ἀποσπασσὶ διαγαλήνιος. Εὐγαλήνιος, idem quod γαλήνιος.

ΓΑΛΙΟΥΨΙΣ, εὐσι, ἡ, frutex urticæ similis, qui & γαλεῖοδδλον dicitur, teste Diof. l. 4. c. 95. & Plin. l. 27. c. 9.

ΓΑΛΛΟΣ, ε, ὁ, Hefychio cui amputata sunt virilia, exectus, evi- ratus, spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῆ μητρὶ τῶ ἑάν ὄρταξ ὀ- ρθῶ, quasi ἀκῶς πρὸς ἡμορροῦ κηρῶ μετὰ ἀλλῶν τῶν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν, κηρῶ εἰτε ἀνδρῶν, εἰτε γυνῆ. vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem initiabantur. Etymol. Sic in Epigr. γαλλῶν ἐντομῶ. Et Plut. in libro adversus Coloten, ἐδὲ μέγιστον ἐλδῆρας δέοδρῶ, ἀλλὰ τῶ ἀπὸ γαλλῶν ἀπὸ τῶν κηρῶ, ἢ τὸς γαλλῶς ἀπὸ τῶν κηρῶ ἐν τοῖς μητρῶσις κολάζουσι.

Γαλλῶν, ε, ὁ, pertinens ad Gallos, qui gallorum est, ut γαλλῶν Κυ- βέρη, apud Naz. quoniam ei οἱ γαλλῶν οἱ γαλλῶν. ΓΑΛΛΩΣ, ὠ, vel ὠ, ἡ, & γαλλῶς, ὠ, glos, foror mariti, vel uxor fratris. Hom. Vide Eust. & Poll. Γαλαῶν, Suid. pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟΣ, ε, ὁ, gener: item socer, περὶ ἑρῶς. Item frater uxoris: nec non maritus fororis, secundum quosdam, ut inquit Bud. Odyff. ε. Οἱ σὺ δὲ γαμ- ροῖσι κηρῶ γηρῶσι περὶ σῆσ. Et apud Soph. κηρῶ σῆσος κηρῶσι γαμρῶσι. Item generaliter pro affini, apud Hom. & Herodot. Vide & Poll. & Eust. Quidam gramm. volunt à γαμρῶσι fieri γαμρῶς, deinde per syncopen & epentheseu lite- ρα β, γαμρῶς.

Γαμβροῖον, ε, τὸ, unde γαμβροῖα, τὰ, dona aut convivium generi. Hefych. Γαμβροῖον, connubio jungo. Item connubio jungo vel socio, ut exp. vulgò, Deut. c. 7.

Composita. Εὐγαμβροῖον, ex γο. interpr. affertur pro, generum esse. (qua in signif. & ἐπιγαμβροῖον citatur.) item generum facere dando filiam. Et ἐπιγαμβροῖον αὐτῶ ex Gen. pro, due eam uxorem. Vide & Matth. cap. 22.

Εὐγαμβροῖον, τὰ, connubiorum junctio. Μελλογαμβροῖον, ε, ὁ, qui brevi futurus est gener. i. ducturus est uxorem. Hefych. Οὐγαμβροῖον, qui simul generi sunt, hoc est, unius ejusdemque soceri socerive generi: qui duxerunt forores. Poll. Συγγαμβροῖον, mariti duarum fororum. idem quod ὁμογαμβροῖον. Poll.

ΓΑΜΕΩ, ὠ, F. ἡσυχία, uxorem duco, vel doro in uxorem. Il. 4. Κέκλυ δὲ γαμέω Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

Γαμῶν, ε, ὁ, γαμῶν Α γαμέμενον. Thuc. ἐργασίαις γηρῶσι ὄσσην ὄσσην filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio jun- xerat. Eustathius annotat γαμέμενον esse mariti, qui dicitur γαμέμενον λαθεῖν. γαμέμενον autem parentum esse, qui dicuntur γαμέμενον δέοδρῶ. Γαμέμενον, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγχοῖς γαμέμενον. Idem in Lyc. ἐπὶ τῶ γηρῶ γαμέμενον. Etymon vide in Γάμο.

vocat. γάστρ. (scem. gen.) venter. Od. d. & μ. ἔτερε ἢ γαστέρι λυμός. Dicitur mulier gravida ἐν γαστρὶ ἔχειν, ut apud Herodot. & Paus. vel ἐν γαστρὶ φέρον, ut apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβάν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Item ventriculus in quem cibi ingeruntur & coquantur, apud Gal.
 Γάστρις, gulofus, lurco, ventri deditus. Aristoph. in avibus. Citatur & compar. γαστρίστου. ex Plat. comico. ¶ Item quem infestant vermes dicti ἐλμύδες. Suid.
 Γαστέριον, ventrem expleo, ventrem saburro. Item oppare & lautè accipio. Luc. ἐχέτω δὲ Δρόση γαστέριον τὸν Δρόμηνα. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.
 Γαστέριον, ventrem meum saburro, helluor. Apud Athen. 4. & Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.
 Γαστέριος, ventris impletio, ingluvies.
 Γάστραν, ἄνθρωπος, ὁ, idem quod γαστρίστου, gulofus, lurco, &c.
 Γαστέριος, ὁ, ventrosus, ventriosus.
 Γαστέριον, ὁ, parvus venter. Aristoph.
 Γάστρῃ, & γάστρῳ, fundum vasis, ut γάστρῃ τῆς ποδῶν, apud Hom. Dicitur & de navī, significatque ejus fundum, id est, carinam vel (ut alii vocare malunt) alveum.

Composita.

Α' γάστρῃ, ὁ, frater qui eodem ventre prodiit, uterinus, quasi ὁμογάστρῃ. Hefych.
 Γλασσογάστρῃ, seu γλωττογάστρῃ, qui lingua victum quaerit, qui linguae ministerio ventrem alit.
 Ἐξλοτογάστρῃ, (decomp.) pro eodem. Aristoph. in avib.
 Ἐπιγάστριον, ὁ, τὸ, (q. d. superventrale) quod est à pectore ad pubem usque, vel pars supra umbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem, quæ ab imis costis ad pubem usque protenditur, quod ventri incumbat. Exp. & abdomen.
 Ἐπιγάστρῃ, ingentem habens ventrem, ventrosus, ventriosus. Æsch. in ἐπιπέδῳ.
 Κοιλολάστρῃ, qui est cavo ventre.
 Μεσογάστρῃ, medio ventre cinctus. Hefych.
 Ζωνογάστρῃ, pro eodem.
 Ὀλοιογάστρῃ, ventre beatus, qui se ventre bene curato beatum existimat, qui beatiudinem in suo ventre ponit, id est, ventris sui voluptate metitur, apud Athen. 1. 9.
 Ὀμογάστρῃ, & ὁμογάστρῃ, idem quod ἀγάστρῃ, 11. φ & ω.
 Πλατυγάστρῃ, & πλατυγάστρῃ, qui est lato ventre. Aristot.
 Προγάστρῃ, cui venter prominat, ventriosus.
 Προγάστριον, ventrale, tegumentum ventris. Aff. ex Luc.
 Υπογάστριον, (q. d. subventrale) imus venter, pars infra umbilicum usque ad pubem, à quibusdam exp. pubes. vide Poll.
 Χειρογάστρῃ, & ἐχειρογάστρῃ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manuum labore vivit.

ΓΑΥΛΟΣ, ὁ, mulctra, quæ & mulctrum & mulctrale, vas lacti recipiendo, παρὰ τὸ γάλα. Od. 1. νῆον δ' ἄρα ἀγρία πάντα, Γαυλοὶ τε σκαφίδες τε πετυμένα, τοῖς ἐνέμελλοι. ¶ Γαυλῶν, autem priore circumfl. navigii genus, Aristoph. in avib. γαυλοὶ κτώμεν κὲ ναυκλήρω. Item sentina. Eustat.
 Γαυλῖς, proprie ἐπὶ ποταμῶν, ἐπὶ ἀμείλιχῳ χερσημόν, κὲ παρὰ τὸ γάλα λέγεται. sicut & γαυλός, secundum Theocriti scholiasten.
 Χυτογάυλῶν, (comp.) apud Ioseph. in antiq. lud. exp. labrum conchæ specie.

ΓΑΥΡΟΣ, ὁ, superbus, arrogans, ferox. Item qui elatus est & exultat aliqua re. γαυρὸν λέων apud Dionys. Areop. ferox leo. Euripides, γαυρὸν ὄλεα. Luc. γαυρὸν γὰρ τῷ λόγῳ μεταίρεος ἄμι. Plut. in Apophth. ἰλαροὶ κὲ γαυροί. Dicitur & γαυρὸν τὸ φρόνημα, elatus animo, apud Aristoph. Idemque ipsum φρόνημα appellatur γαυρον, in Epigr. Et τὸ γαυρὸν pro animi elatione apud Plutarchum in Ant. ¶ Α' γαυρὸν fit γαυρῶν, (sicut ἀγαυρὸν fit ab ἀγαυῶν) deinde γαυρῶν, & interjecto ε, γαυρῶν. Alii derivant ab ἀγαυός, abscisso α.

Composita.

Γαυροῦ, ὁ, & Γαυροῦμαι, ἔμαι, superbio, glorior, effero. Phocyl. Μὴ γαυρῶσθι. Plut. in Cor. γαυροῦμαι ἀσχημένῳ κὲ αὐτῶν.
 Γαυροῦμαι, gloriatio, elatio, jactatio, exultatio. Eurip.
 Γαυρῆς, & γαυρῆς, Hefych. idem quod γαυρῶν.
 Γαυροῦμαι, ὁ, superbio, glorior, effero, me jacto. Dem. pro cor. εἰδὲ τῶν ἠπείων, ἐπὶ τῆς γαυροῦμαι, ἐφ' ἣ σέθεν σὲ ὡ κατέροσσε ἀσέσηκεν. Plut. in Lyc. γαυροῦμαι ἐπὶ τῷ συγχύσει τὸν παυδαζῶν. Et, γαυροῦμαι, de equo exultante apud Xen. de arte eq.
 Γαυροῦμαι, gloriatio, exultatio.
 Γαυροῦμαι, ὁ, elatus, superbus.
 Γαυροῦται, ἡ, superbia, elatio, gloriatio.
 Γαυρῆς, elatus. Laert. in Polemone.

Composita.

Α' γαυρῶς, ὁ, superbus, insolens. Nic. in Ther. fit à γαυρῶν, præfixo α intensivo, vel ab ἀγαυός, interject. ρ. Vtriusque etymologiae meminit Eustath.
 Α' γαυροῦμαι, ὁ, valde insolefco, valde me effero. Etym. ex Methodio.
 Α' γαυροῦμαι, τὸ, insolentia, elatio animi. Hefych.
 Α' γαυροῦμαι, genus luctæ esse tradit. Eust.
 Ἐγαυροῦμαι, ἔμαι, insolefco, insolens vel superbus fio aut arrogans, superbio. Item activè, effero, jacto. Aff. ex Eurip. ἐγαυροῦμαι, πρὸς τὸν πῆλοιο, dignitatem viri exaggero.

Ἐπιγαυροῦμαι, ἔμαι, effero animo, & ferocior reddor ob. Apud Xen. Præd. 2. ἐπιγαυροῦνός, exp. latior factus.
 ΓΑΥΣΟΝ, Hefych. exp. σκαμνόν, σπρόλον, κρυτὸν, curvum, tortuosum, intortum. Vitur Hippocrates, sed Gal. annorat vocem hanc non esse usitaram Græcis, ideoque ambiguum esse debet nec ἐξυμῶν ἀν' ἀποδοξασῶν.
 Γαυσῶν, reddo γαυσῶν, incurvo, intorqueo. Hefych.

ΓΕ, syllabica adjectio, quidem, certè, utiq. Sæpe vacat, præsertim aliis vocibus adjuncta, articulo autem ὅς frequentissimè. ¶ Item, saltem. Dem. ἐμὴ ὄλον, μέγῳ γα, si non summam, saltem partem. Sæpius sine accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γα, ut apud Aristoph. in Acharn. ἐγὼν γα, pro ἐγὼν γε, ego quidem.

ΓΕΓΩΝΑ, præf. med. verbi γίνομαι, merathelin habens pro γίνομαι, significat autem illud γίνομαι, licet inusitatum sit, γίνομαι βῶν, seu ἐξάκυστον βῶν, teste Eust. id est, ita clamo seu vociferor, ut intelligar; seu ut audiatur & intelligatur clamor meus, ideoque clarè vociferor. Odysse & Ζεῦσιν περὶ γίνομαι βῶντας. Et 11. ω. γίνομαι τι πᾶν κ' ἄν. Didymus inquit γίνομαι esse τὸ εἰς πᾶσιν γίνομαι ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν Φωνῶν.

Γεγῶναι (præterito medio in præfens transeunte) idem quod γίνομαι. Affert enim Eust. ex Soph. πὶ γίνομαι; Pro eodem dicitur etiam γίνομαι, ὅς, sæpe apud Homerum. Vfus est & Xen. in Cyneg. ὁ δὲ κλυθεῖ γίνομαι, vociferetur, clamet.
 Γεγῶναι, vociferatio, altus clamor. Plut.
 Γεγῶναι, idem quod γίνομαι. Thuc. 1. 7.
 Γεγῶναι, ὁ, alto clamore enuntiatus, seu clarus, ita pronuntiat ut audiri & intelligi possit, ut γίνομαι λόγῳ, apud Philonem.
 Α' γίνομαι, (comp.) reclamo, in Epigr.

ΓΕΕΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum, vallem Hinnon declarat, in qua olim Israëlita, superstitionibus vicinatum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeo pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & angelis ipsius, sicut Erasmus & alii multi annotarunt. Vtuntur novi Testamenti scriptores & Theologi hac voce: de qua vide & Jerem. c. 7.

ΓΕΙΝΟΜΑΙ, gignor, nascor. Od. 3. τὰ μὴ γένεσθαι ἔφειλον. Iliad. v. ὅσα ἂν αἰσὰ Γεινομένη ἐπίησθε λίνα ὅτι μιν τέκε μήτηρ. Hefiod. Γεινομένη δ' ἐπὶ φρένας ἀναδύχμιοι ἔπ' νοήμῃ. Præf. med. γίνομαι, (solis potest in usu) natus sum, interdum & simpliciter pro sum, unde γίνομαι particip. Apoll. Arg. 2. γεινομένη γέροντι. Od. δ. νῆον γίνομαι εἰς οἶκον. Et in infin. Doricè γίνομαι. Arist. med. ἐγείνωμαι in frequentiu usu est in activa signif. pro genui, procreavi, diciturque & de viro & de muliere. Iliad. 4. Ἡ ἄλκιον οἰκῶντα γένεσθε Τυδῶν. 11. 6. Ἐκ γὰρ ἐμῶν γένεσθαι, ἔμοι δὲ σὺ γένεσθε μήτηρ. Sic 11. α. Θεία δὲ σὺ γένεσθε μήτηρ. Xenoph. in Apologia Socratis, de utroque parente simul dixit, ἐσὺ σὺ πῆρσός σαι πῆρσός τε μέλλοις ἢ τοῖς γίνομαι, idem in Apomnem. τοῖς γίνομαι appellavit matrè, scribens, ἐμφοῦσα ἢ τοῖς γίνομαι ἔρωται ἔσται φαν.

Γίνομαι, & γίνομαι, (f. γίνομαι, præf. γίνομαι, Aor. 1. ἐγείνωμαι, tanquam à γένω) nascor, orior. Plat. Epist. 9. ἐγείνωμαι ἢ μὲν ἐγείνωμαι, quæ proveniunt, fructus, proventus. Thuc. ¶ Item sum, fio, unde γίνομαι fui vel factus sum. Thuc. ἰσπαλιῶς ἢ μὲν γίνομαι. Et, ὅς ἐν δυνάμει γίνομαι, Dem. qui sunt in imperio, γίνομαι σὺ δὲ ἐχθρῶς. Aristoph. sum tibi inimicus. Idem Aristoph. γίνομαι ἀλλοθῶς ὡς λέγεται πλοῦτος, itane factus es dives? ¶ Pro loco variè vertitur, habita ratione præpositionis cui adjungitur; ut apud Theophrast. de caus. pl. 3. γίνετο ἐπὶ πῆρ, ignis igni adjicitur. γίνομαι ἐφ' ἐπίρῳ, Thuc. aliis inniti in aliis spem collocare. γίνομαι δὲ πῶν, ab aliquo disjungi. Idem sine præpositione, ut γίνομαι τῆ πόλι, εἰ ὄνομα, nomen urbi inditum est. Frequenter exp. accidere, evenire, contingere, ut, πὶ γίνομαι; quid accidit? Xen. Hell. 5. σὺ δὲ νῦν πεπεσῶν γίνομαι. Cum infin. apud Isocratem: γίνομαι δὲ πῶν τῶν ποιεῖν. ¶ Γίνομαι ὡς πῶν, vel ἐν τῶν, vel ἀπὸ τῶν, verbor in hac re, incumbere in hanc rem, occupatus sum in hac re. Plutarch. Isocr. Plat. ¶ Item venio, pervenio, accedo, ut Herodot. ἐπὶ ἐβλήτο ἐπὶ Γαυδῆ ποταμῶν, ubi venit vel pervenit. Sic Thuc. ἐβλήτο ὡς τῶν Γαυδῆ. Plut. in Fabio. γίνοντο πάλιν ὑπὸ τοῖς Ρωμαίοις, veniunt in potestatem, vel rediguntur in potestatem. ¶ Γίνομαι σοι κελῶς, bene tecum agitur. Dein.

Γένεσις, ὁ, ἡ, origo, ortus; ut, ἡ γένεσις κῆρυκος, πολεμῶν, &c. apud Plat. Est etiam id ipsum quod ortum est, ut apud Plat. in Tim. ὁ, πρὸ ὡς γένεσις ἐστὶν, τῶν ὡς πῶν ἀλῆθεια, Cic. exp. quantum enim ad id, quod ortum est, æternitas valet; tantum ad fidem veritas. Item genitura, nativitas. Epigr. 1. 2.
 Γενεῖσις, genitilis, genitibilis, generate faciens. Plut. de Pythiæ oracul.
 Γενεῖσις, τῶν γένεσθαι, dies natalitius. apud Herodot.
 Γενεστικῶς, ὁ, idem quod γενεθλιακῶς.
 Γενετικῆς, ἡ, ὁ, genitor. Aristot. γυνετικῆς, ἡ, genitrix.
 Γενετικῶς, ὁ, genitor; Plut. Est item ἐγγονῶν. Hefych. unde apud Soph. ὁ Διὸς γυνετικῶς.
 Γενετή, ἡ, ortus, nativitas; unde ὁ γένεσις, ab ortu. Hom. & Arist.
 Γενετῶν, ἡ, ortus & generationis amictes dea. Aristoph.

Γενέτωρ, ὁ, genitor. Aristot.
 Γενετός, ὁ, qui ortum habet, qui gignitur aut genitus est. Plat. in Tim.
 Γένος, ἑ, ὁ, τὸ, genus, progenies. Γένος δὲ μοι ἐγένετο ὄφρα σὺ. Herodian. lib. 1. ἡμῶν δὲ τὸ σὺν γένος. Exponitur etiam natio, Synes. epist. 61. Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. ¶ Metaphoricè etiam capitur, ut Lat. genus, ut apud Plat. epist. 3. τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Et ibidem, τὸ θνητὸν γένος, mortalium genus. ¶ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet ἑσθλόν, unde γένος ἀσφάλλειν, genere differre. Aristot. ¶ Item sexus. Platò in symp. τὸ ἄνθρωπον ἀνδρῶν γένος ὀνομάζει. ¶ Item γένος, liberi. Bud. ex Hermog.
 Γενήται, οἱ, qui ejusdem generis & familiaris sunt, gentiles: ex Isæo. Sic etiam in Atheniensium repub. dicebantur qui ejusdem γένους εἴεν. Vide Poll. l. 7.
 Γενικός, ὁ, generalis, ut, γενικῶς ἀρετῶν πρῶτος, apud Suid. Item genitivus, ut, γενικῶς πλάσις, apud gramm.
 Γενικός, generaliter.
 Γενέσθαι, ὁ, idem quod γένεσθαι, συγγένος, ἐκ γένος, Suidæ. Plato in Philebo, ὅς ἐστι γενέσθαι ἢ πάντων αἰτίων ληχθῆναι.
 Γενεά, ἡ, genus, progenies. Ταύτης τὸ γένος τε καὶ αἰματὸς ἀρχαίαι εἶναι. Et Philo de vita Mos. καὶ ἀλλήλων πατρῴων καὶ γενεῶν καὶ πατρῴων οἰκῶν. Item generatio, genitura, ut, φύλλον γενεῶν, Il. γ. Exp. etiam ætas, seculum, quod temporis spatium alii triginta annorum, alii centum, alii septem faciunt. Alii quantulamcunque hominis ætatem intelligunt, ut, ἐπὶ τὸ ἡμετέρας γενεάς, nostro seculo, nostra memoria. Demosth.
 Γενέθλιος, ἡ, genus, ortus, origo, ut, ἀρχὴ γενέθλιος, Il. β. Et Γενέθλιος, progenies, γέννησις. Oppian. de ven. 3. & Soph. in Elect.
 Γενέθλιος, ὁ, ἡ, natalis, natalitius, ut, γενέθλιος ἡμέρα. Et γενέθλιος θεοῖ, apud Plat. de leg. 8.
 Γενέθλια, τὰ, natalitia, id est, convivia solennia in honorem natalis. Lucian.
 Γενέθλιακος, ad natalem diem pertinens, ut, γενέθλιακος λόγος.
 Γενέθλιος, ἄδελφος, ἡ, idem quod γενέθλιος. Nonn.
 Γενέθλιος, ὁ, ὁ, natalis, natalitius. Epigr.
 Γένος, ἡ, progenies, genus. Xen.
 Γενναίος, ὁ, generosus. Aristot. eth. 1. cap. 10. & Luc. de cal. Item ingenuus. Aristoph. in Ran.
 Γενναίος, ὁ, id est, ἀσφάλλειν, seu (secundum antiquos) συγγένος καὶ ἐμφυλῶν. Il. ε. Ὁ γὰρ μοι γενναῖον ἀλυσκάλοντα μείλας. Item ingenuus, Plat. 2. de rep. Item nobili & generosa stirpe ortus. Thuc. l. 2. Sic & apud Plat. γενναῖος ἰχθύς, & γενναῖος ἴππος, apud Herodian. Item generosus, id est, strenuus, Herodian. lib. 2. γενναῖος καὶ θυμολόγος. Item validus, vehementis, ut, γενναῖα δύναι, apud Soph. in Ajace.
 Γενναίος, generosè, fortiter. Herodian. l. 3.
 Γενναίος, ἡ, generositas. Eurip. Polyb.
 Γενναίος, ὁ, generosus. Plat. in Phædro.
 Γενναίος, generosè, fortiter. Item ingenuè.
 Γενναῖος, ὁ, avunculus, frater matris. Hefych.
 Γενναῖος, ὁ, F. ἡ, genero, gigno, Xen. ἀδελφὸς τῶν γεννησυντῶν σέ. De mulieribus etiam dictum reperitur, ut Lucæ 1. Sic & γενναῖος dicitur genitrix. Metaphoricè quoque capitur, ut pario apud Lat. Plat. in epist. βλάστω ἡδονὴ καὶ λυσιπυγία.
 Γενναῖος, pass. nascor. ut, ἐγεννήθη Τελαμαῖος, Ilocr. Item mediæ vocis idem quod γενναῖος, ut apud Plat. in Tim. ἀδελφὸς καὶ θῶν αὐτῶν ἐγεννήσασθαι.
 Γεννημὸς, τὸ, quod natum seu procreatum est, progenies. Γεννημὸς plur. num. dicuntur liberi, apud Plat. de leg. & alibi. Exp. etiam fructus & foetus terræ ac enafcentia germina. Polyb.
 Γεννησις, ἡ, generatio, procreatio. Plat. in Symp.
 Γεννητής, ὁ, ὁ, generator. Plat. Γεννητῶν, ἑ, ὁ, genitor, parens, Plat. de leg. Γεννητῶν, ἡ, genitrix. Γεννητός, ὁ, ὁ, generatus, genitus, Plat. de leg. Item mortalis, apud Luc. Γεννητός, adverb. q. d. genitè, in modum geniti seu generati, Naz. Γεννητικός, generandi vim habens, cui vis inest genitilis. Alex. Aphr.
 Γεννῆ, ἡ, genitura, foetus, seu foetura, proles; ut, γονὴ παιδῶν, Il. ω. sic γονὴ τέκνων, apud Eurip. Item genitura, foetus, id est, infans editus. Luc. Dicitur & de brutorum foetura, apud Æschin. in Cref. Extenditur & ad fructus, ut in Plat. ἀξιοχο, ἀφρονὶ καὶ ἀραμ παγκόσμιον γονῆς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis foetu. Exponitur & genus, apud Athen. & Soph. Exp. & partus apud Eurip. in Phœn. πρὶν εἰς φῶς μεταστῆναι ἢ γονῆς γενεῶν. Item femeni prolificum, genitura. Hefiod. Μῆδ' αἰδοῖα γονὴ πεπυλαγυμῶν. Γονῆς, ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inferviunt, tradit Gal. com. 3. εἰς τὸ πρὸς ἀσφάλλειν.
 Γονή, est etiam nomen pessi ad conceptum perutilis. Æg. l. 6. c. 24.
 Γόνος, ὁ, (itidem ut γονή) exp. generatio, apud Hom. Od. λ & τ. ubi tamen exponi etiam posse γόνος, scribit Eust. Apud Hom. γόνος, sæpe signif. qui generatur, foetus, proles. Sic dicitur Achilles γόνος γόνος; Iliad. ω. Item semen, quod genitura etiam dicitur, Aristot. Γόνος autem bxyt. (pro quo γόνος Ionica epenthesi apud poetas) foecundus, γόνος. Est & subst. pro foecundo & fertili loco, vel solo, apud Hom. ut quum dicit, γόνος ἀλλυσιών.
 Γόνος, εντῶ, ὁ, foecundus, fertilis.
 Γόνος, ὁ, ὁ, genitilis, prolificus, foecificus, ut, γόνος ἱερῆς, apud Plat. de leg. Et, γόνος ὑπερῆς, apud Theophr. ¶ Item foecundus, fertilis, ut apud Phil. de vita Mos. lib. 1. γόνος πάντων γονιματῆ. Item metaph. (sicut & foecundus, Lat.) γόνος πρὶν-

της, apud Aristoph. Interdum cum genit. ut Aristot. de mundo, γόνος ἐστὶ πᾶσι γόνος ὕδατος.
 Γονίμω, foecundè.
 Γονός, ὁ, genitor, pater.
 Γονός, pater & mater, parentes. Hefiod. Aristoph. Plut.
 Γονός, foecifico, gigno, item concipio. Bud. ex Theophr.
 Γονοία, ἡ, foecificatio.
 Γονοίος, ὁ, ὁ, originem habens legitimam, & minimè spurium, legitimus, ut, γονοίος παῖδες, & γονοίος. Exponitur & germanus. Sic γονοίος ἀετός; Aristot. aquila germana, & incorruptæ originis. Bud. Exponitur etiam, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri potest quasi γονοίος, vel etiam γονοίος.
 Γονοίος, germanè, legitimè, non adulterinè.
 Γονοίος, id quod est legitimum. Aristot. rhet. l. 1.
 Compositæ, ac primum ex γένος, quæ terminatione quidem eadem sunt cum compositis ex γόνος, at significatione sunt diversa.
 Αἰετογόνος, ὁ, ὁ, qui semper fuit & erit, sempiternus. Plato in Symp.
 Αἰετογόνος, seu ἀετογόνος, aristas generans, Nic. in ther. comp.
 Αἰετογόνος, idem quod ἀετογόνος, Il. ο. & τ.
 Αἰετογόνος, ὁ, mari ortus, mari genitus. Sic dicitur Venus ἐπιτελειώσας quia edita mari, ut canit Ovid.
 Αἰετογόνος, virorum genitura, seu hominum propagatio, apud Hipp.
 Αἰετογόνος, recens genitus, modò ortus.
 Αἰετογόνος, Atlante genitus: apud Hefiod.
 Αἰετογόνος, indigena, apud Luc. in Hermot. & Plut. de prud. an. Item perennis, ut, αἰετογόνος ποταμός. Philo de vita Mos. l. 1.
 Αἰετογόνος, sponte sua natus, qui ipse ex se est, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum.
 Αἰετογόνος, ἡ, spuma ortus, Veneris epith.
 Αἰετογόνος, etiam dicitur.
 Βοογόνος, idem quod βοογόνος, bove prognatus: ut, βοογόνος μελιόσας, in Epigr.
 Βοογόνος, ὁ, bove ortus seu genitus. Apibus hoc epith. tribuitur, quod ex bovinis offibus nascantur.
 Γαμογόνος, ἡ, terra genitus, γονοίος. Apoll. 3. Arg.
 Γαμογόνος, ἡ, terra ortus seu natus. Soph. Γαμογόνος, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii. Aristoph. in Neb.
 Διογόνος, ὁ, Iovè ortus, Iovè editus, ut, διογόνος τέκνον, apud Soph. de Poll. διογόνος φῶς, apud Eurip.
 Διογόνος, idem quod διογόνος. Eurip. in Bacchis.
 Εἰς γόνος, innatus, ingenuus, ut Bud. interpr. apud Soph. in El. Vide & in comp. ex γόνος. Εἰς γόνος, id est, γονοίος, apud eundem.
 Εἰς γόνος, in palustribus locis natus. τὸ εἰς γόνος, oryzā. Hefych.
 Εἰς γόνος, intus genitus, seu domi natus.
 Εἰς γόνος, affertur pro indigena. Potest exponi etiam, natus post.
 Ημιογόνος, semigenitus, apud Plat. in Tim.
 Ημιογόνος, manè ortus, ὁ ἐν ἄετι γονοίος, vel aère genitus, aère natus, Apoll. Arg. 2. de Aurora, ἐφαάνθη ἡμιογόνος. Ημιογόνος, eadem Il. β.
 Θεογόνος, Deo genitus, Deo natus. Nonn.
 Θεογόνος, ἡ, foemina ortus, muliebris, Plato de leg.
 Ίθαγόνος, rectè, id est, legitimè natus, Od. ξ. Et, ἰθαγόνος πολίτης, indigena civis. Ίθαγόνος etiam scribi annotat Eust.
 Κύπρωγόνος, in Cypro natus.
 Κυπρωγόνος, ἡ, epith. Veneris, quod ibidem & nata esse credatur & religiosè colatur. Hefiod. in Theog.
 Μεσογόνος, qui mediæ est ætatis, ὁ ἐν μεσῇ τῇ ηλικίᾳ γονοίος. Hefych.
 Μοιρογόνος, felici fato natus, Il. γ.
 Μονογόνος, unigena, unigenitus. Plato in Tim. Μονογόνος, poetiçè ὑπὲρ τῆς αἰτίας, pro eodem. Μονογόνος ἢ παῖς, apud Hefiodum.
 Νεογόνος, nuper natus, recens natus, Plato in Theat.
 Νεογόνος, apud poetas pro eodem. Dicitur & Νεογόνος, pro eodem, & Νεογόνος, ἡ, in λ. mutato. Et Νεογόνος, pro eodem.
 Νεογόνος, idem. Factum esse per syncopen pro νεογόνος, tradit Eustat.
 Νεφελόγόνος, nube genitus, nubigena. Epithetum est Centaurorum, item Phryxi & Helles, quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephelè nati fuerunt. Vide Eust.
 Οἰκογόνος, domi nostræ natus, non eruptivus seu adventivus, vernaculus. Plut. & Aristot. Interdum pro verna seu servo vernaculo. Plut. Item cognatus, propinquus, vel etiam domesticus. Hefych.
 Οφιογόνος, serpentigena. Strab.
 Οφιογόνος, serò genitus, tardè natus.
 Παλαιόγόνος, q. d. olim genitus, unde ponitur pro prisco seu vetusto, ut apud Apoll. Arg. 1. παλαιόγόνος κλέα φωτῶν μνήσασθαι. Item pro anno suo seu sene, apud Aristoph.
 Παλιόγόνος, renatus. Nonn.
 Πληρογόνος, ὁ, οἱ, diversis parentibus nati.
 Ποσειδόνος, ex mari nata. Itidem Veneris epith. Oppian. lib. 1. de Venat.
 Πρεσβυγόνος, prisca, q. d. antiquus natus.
 Πρεσβυγόνος, ἡ, antiquitas. Plutarch. Symp.
 Πρωτογόνος, primigenitus, primigenus, primitivus. Comparat. πρῶτογενέστερος, antiquior, senior.
 Πρωτογόνος, primogenitus. τῆς πρῶτογενεῖας, Fortuna primogenia. Plut. in quæst.
 Πυρογόνος, igni factus, igni genitus. Apud Eurip. πυρογόνος παλάμιον, exp. ἀπὸ πυρῆς, ἀνάμεικτον. nam quum ignis sit res seva, seva itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuat autem per πυρογόνος παλάμιον ensẽm, quoniam in igni ferrum moliri & cudi solet.

Πυροζώνης, ex frumento ortus. Epigr.
Τελιζώνης, & **Τελιζώνια**, ἡ, Minervæ epith. ita dicitur quod vel ad Tritonem fluvium seu Paludem nata sit, cujus accolæ ei sacrificare tradit Herodotus; vel quod è Tritone, id est, Neptuno orta sit, ut Lybiæ incolæ opinantur; vel quod è capite Iovis prognata existimetur. **Τελιζώνη** enim caput est Cretensium lingua, vel quod tertia mensis die nata esse credatur, vel (activè accipiendo) quod tria hominibus ingeneret, νῦν, μνήμων, γέλησον, seu (ut Empedocles vult) δὲ λαοζέεσθ, λίγην καλῶς τὸ νοῦν, ὀρθῶς πρῶτον αὐτῶ, vel quod τὸ σῆμα ἐξέναι τοῖς ἐχθροῖς, inquit Eust. **Τελιζώνια** apud Aristoph. in Neb. (ut schol. tradit) est genus saltationis.

Υλοζώνης, ex materia ortus. Oph.
Υστεροζώνης, posterior natu seu ortu. Synef. epist. 105.
Χαμίζώνης, humi natus, è terra ortus, humo prognatus. Hesiod. in Theogon.

Secundum compositorum genus, ex verbo γίνωμαι.

Απογίνωμαι, absum, ut, **δοσγίνωμαι** ἢ **μάγης**, ex Herodot. qui abest à prælio. Thucyd. 1. τῶ ἀμαρτημῶτιν δόσγινωμοι, qui à maleficiis abfuitis. **Item**, decedo, cui opponitur **προσγίνωμαι**, accedo, apud eundem, lib. 2. προσδοκῶν ἢ αὐτῶ ἀπεγίνετο ἢ ἄδεν Ἐφρατῆ, ἐί μή π νόσφ, προσεγίνετο δέ. Apud Aristot. autem in Physiognom. ἐπιγίνεσθ ὀπποῖν τὰ δόσγινεσθ & δόσπέπν. Et apud Gregor. ἐπιγίνεσθ, & δόσγινεσθ, accedere seu advenire, & abscedere. **Item** pro, defum, apud Andocidem. **Item** morior, Thuc. 1. 2. τὸ μὲ ὅτι προσέθεν ἢ δόσγινωμοι.

Διαγίνωμαι, intersum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse.) Plut. ἐπὶ τῶν ἀσπασίων ἀσπασθῶν, ducentis annis interlapsis. **Item** duro, permaneo, perennes. Plut. in Apoll. τσαδὲ ἐπὶ ἀσπασθῶν. Plut. in Fab. ἀσπασθῶν διεγίνετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro, tolero vitam, apud Plut. Et pro evado, apud Synef. ἐκ τῶ ἀσπασθῶν ἐκ κλυδῶν.

Ἐγίνωμαι, infum vel innafor, Plat. de repub. 1. ἐν ἐλσθέρῳς κὲ δέλοισ ἐγίνωμῆν ἢ ἀδικία μισθὸν ποιεῖ ἀλλήλους. apud Xen. ὁρῶ τὸ διδοσκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμειβῶσι ληθῆν ἐγίνωμῆν. **Item** intersum, interjicior, (de tempore dictum) ut **ἀσπασθῶν**. Thuc. 1. χροῖν ἐγίνεσθ. Id. lib. 8. ἀσπασθῶν ἐγίνωμῆν. Et, χροῖν ἐγίνωμῆν, apud Demost. elapsis interim multis annis. **Item** **ἐγγίνεσθ** cum infinit. licet, facultas est. Aeschin. in α δ' ἐγγίνεσθ Δημοσθένει σπεί αὐτῶς ἐπίπν, περιλίπον. Sic Plutarch. ὡς ἐγγίνεσθ τῶ ἀδρι συλλύμ.

Ἐκγίνωμαι, enafor, oriundus sum, ut in hoc hemistichio, οἱ γῆς ἐγγίνεσθ, qui è terra nati sunt. Plut. in lib. de virtutibus mul. ἐ γδ ἐν ταῦτῶ γὰ δὴ αὐτῶ κενώδων φέρωντες, ὅτι ἐγγίνεσθ, in uteris matrum unde editi estis. Sic Artemid. Onirocr. 1. τῶ δὲ σημαίνει τῶ πατρὶδα ἢ ἐξέφυ πὲς ἐγγίνεσθ. **Item** cum infinit. licet, &c. ut ἐγγίνεσθ. Aesch. in Cref. ἡμῖν γδ ἐγγίνεσθ αὐ ποῖσθα. Et apud Herodotum, ἀσπασθῶν μὲν ἀδελφῶν ποῖσθα, facultas detur, contingat mihi Atheniensis ulcisci.

Ἐπιγίνωμαι, supernafor, seu post nafor, unde οἱ ἐπιγινώμοι dicuntur posteri. Isocr. in Helen. ταυάντῶς ἢ τὴ γυναικῶς ἀδέναι τὴ ἐπιγινώμον ἀεῖο θήσθα. Sic apud Thuc. sæpe. **Item** adnafor. ut Theophr. de caus. 6. ἐπιγίνεσθ ἀν πὲς ἀσπασθῶν τὸ ποτὶ εἰσῶς ἐγγίνεσθ, κὲ πῶθεν ἢ ἀλκυρίσ. **Item** succedo, subsequor, sequor, apud Thucydidem sæpe, ut, Ἐ δ' ἐπιγινώμῆν ἦρας & χημῶν, item, τῆ ἐπιγινώμῆν ἦρας. Pro supervenio, apud eundem Thuc. accipitur hic, οἱ οὐκ τὸ ἐπὶ ἦρας ἀσπασθῶν ἐπιγινώμοι αὐτῶς κὲ νότι. Philo de mundo, ζῶοις ἐπιγίνεσθ τὸ δόσθ. **Item** exorior, existo: ut apud Xenophontem, ὕδαρ δ' ἐπιγινώμῆν πάλυ κὲ βροντῆ δὲ κάλυσαν τῶ ἀναγινώμ. **Item** **ἐπιγίνωμαι** oppositum τῶ δόσγινωμαι vide supra.

Ἐπιγίνωμαι, τὸ, quod ad aliquam rem quasi superaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur.

Καμίζωμαι, verfor & sum occupatus, ut, **καμίζωμαι** ἐπὶ ἐπίσημ σπεί πῶν κὲ ἀσπασθῶν. σωζέσθ, ἀκινῶν. **Item** Greg. in Epitaph. in patrem suum, **καμίζωμαι** ὅτι σπεί μὲ τῶν ἔτι καμίζωμῶν ἢς μῦνα σπείσ δόφμιαν ἐροῖσ. Apud Demosth. in Midiam, in testium quorundam verbis ponitur pro moror, id est, habito.

Μεγίζωμαι, sum post. Hesych.

Μεγίζωμαι, unde **μεγίζωσθ**, qui post natus est, minor natu.

Παραγίνωμαι, adsum, intersum; ut, **καμίζωμαι** **παραγίνεσθ**, apud Aeschin. Et cum dat. personæ, Plat. de rep. Σοφοκλῆ ποτὲ παραγινώμῶν ἐρωτῶμαι ἀπὸ πῶ, adfui Sophocli quum interrogaretur, vel interfui interrogationi propositæ Sophocli, vel me præsentè interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem. Plat. **παραγίνεσθ** δικη, exp. sisti iudicio. Dicuntur **παραγίνεσθ** & qui adfunt alicui in iudicio, ut advocati. Plat. de rep. 2. **παραγινώμῶν** δικασθῶν κατηγερῶν. A Budæo exponitur &, præsidio esse, apud eundem Plat. de rep. 10. **Item** supervenio, Xen. **παραγίνεσθ** (Ἰσπίας) τῶ Σωκράτει λέγοντ σπείσ πνας. **Item** evenio, apud Synef. lib. de infomn. τὸ, τὴ ἴσθῶν σπείσ πνας, κὲ τῶ **παραγινώμῶν** ἐπισπῶν χροῖσθα. **Item** advenio, venio, accedo, eo, ut apud Xen. Præd. 8. τῶν ἢ οἱ εἰδὲ **παραγινώμῶν**. Et, **παραγίνεσθ** σπείσ τὸ ἀγῶνα, Aesch. Rurifus Xenoph. 1. 4. ἢ δὲ τῶν κὲ νῦν ἡμῖν **παραγινώμῶν**. **Item** **παραγίνεσθ** præterea dicuntur fata quæ è terra erumpunt & germinant. Theophr. de caus. 1. 4. δὴ τῶν κὲ **παραγίνεσθ**, κὲ τῶν τῶν ἠσθ φῶσθ. Et sic identidem eum uti scribit.

Συμπαρογίνωμαι, (decomp.) simul adsum, simul advenio, ex Chrysof. in epist. ad Philip.

Περγίνωμαι, superfum, ut apud Aristoph. in Pluto, **περγίνεσθ** & **δοσπέπν** opponuntur, sicut Lat. superesse & deesse. Sic & apud Plat. de leg. 1. 5. **περγίνεσθ** & **ἐκπέπν** sunt opposita. Et pro super-

esse, reliquum esse, restare. Demost. in Aphobum, κὲ ἴσθα ἐξ αὐτῶν σπείσθ, & quæ inde superfuissent. Sic τὸ **περγινώμοι** ἀσπασθῶν, ex Isocr. **Item** superfum, i. evado, salvus evado, incolumis sum, servor à morte. Demosth. ἐπὶ ἐξ οἰὸς σπείσ **περγινώσθ**, Thuc. 1. ἐπὶ τῶν κινδύνων κὲν **περγινώσθ**. **Item** Bud. **περγινώσθ** interpret. etiam, superesse, promptum esse, integrum esse, σπείσ ἐναι, ut Aristippus interrogatus, πὶ αὐτῶ **περγίνεσθ** ἐν φιλοσοφίᾳ, id est, πὶ σπείσ ἐγγέσθ, & πὶ ἴσθ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Exponitur & obvenire, contingere, ut apud Thuc. 4. ὡς ἐμὲ χροῖτ αὐτῶ **περγινώσθ** αὐτῶ σπείσ ἐν ἐναι ἢ ἄλλων. Herodian. 8. ἐπὶ κὲ τὸ νίκης πῶν ὁ κροῖσ αὐτῶ **περγίνεσθ**. Vitur & in malam partem eodem libro, ὅτι αὐτῶ **περγίνεσθ** σπείσ μὲ τὸ οἰκείων μίσθσ τὸ ἐγγῆ. **Περγίνωμαι** item ἐς ἐναντίον συμβῶναι. Bud. **Item** **Περγίνωμαι**, sum superior, vinco. Odyss. 9. v. 102. ὅσον **περγινώμῶν** ἄλλων Πυθῆ τε, παλαισ μυσθῶν τε, κὲ ἀλκυρίσ, ἢ δὲ ποδῶσ. Sic Thuc. 1. 8. **περγίνεσθ** τῶν πολεμῶν, & alibi sæpe non addito genitivo. Interdum additur & dative rei: ut Xenoph. **περγίνωμαι** σὺ τῶν κὲ. Et cum accusat. **περγίνεσθ** τὸ ἀλύρωται, apud Plutarchum.

Περγινώμοι, vincendi vim habens, ut, **ἐμμερῶν** **περγινώμῶν** ἀπάντων Plutarch.

Προπεργινώσθ (decomp.) superesse, apud Dem.

Προγίνωμαι, sum ante, antecedo, præcedo. (unde οἱ **προγινώμοι** vel οἱ **προγινώμοι** dicuntur majores.) Thuc. in initio lib. 1. κὲ ἀξιολογῶσθ τῶν τῶ **προγινώμῶν**, & omnium superiorum maxime memorabile. Aristot. ethic. 3. cap. 2. **προγίνεσθ** & **παρογινώμῶν** ὀπποῖν. **Item** procedo, ut Iliad. 6. Οἱ δὲ τῶν **προγίνεσθ**.

Προγενέσθ, qui antè natus est, qui ætate antecedit, major natu, in qua significatione Homerus addit dative datum γενεῶ, Iliad. 1. Ἡδ' ὅσον γενεῶ **προγενέσθ** δόσθμῶν ἐναι. Et pro antiquior **προγενέσθ** ὀμῶσθ. Synef. de infom. Apud Plut. in Rom. οἱ **προγενέσθ** Λατῶν, exp. prisici. Et superl. **προγενέσθ**, antiquissimus. A Budæo redditur etiam autor gentis, apud Polybium, ἀρχῆ) δὴ τὸ **προγενέσθ** τῶ παροῖσθ.

Προγίνωμαι, adnafor, item accedo, Bud. ex Basil. Ei opponitur **δοσγίνωμαι**, apud Thucyd. Apud eundem **προγινώμῶν** ταυτῶ exponitur, accessione classis. Sic **προγενέσθ**, in Plat. Tim. accedere. Bud. vertit etiam accessions vice cedere, apud Phil. Et, **προγινώμῶν** τῶ βασιλῆ, ex Plut. Themist. exp. regis facultatem sequenti.

Συγίνωμαι, sumul sum, converfor, Synef. **θεωρεῖα** ἢ **σπείσ** ἐπὶ ἀεῖσθ **συγίνεσθ**. Herodian. lib. 7. τῶν τὴ **θεωρεῖα** πῶσθ ἢ **συγίνεσθ** τῶ **ἀλκυρίσθ**. Sæpe dicitur pro converfor, (eo sensu quo dicitur & congregior, vel consuetudo mihi est cum aliquo, & venio in colloquium.) Vnde apud Plat. de repub. 1. **καταπῶν** κὲ **συγίνεσθ** ἐπὶσθ, exponitur, difficilis est eorum consuetudo. Xen. Ped 7. πῶν πῶσθ Φιλοσ αὐτῶν **καταπῶν** κὲ **συγίνεσθ**. Affertur & **συγίνεσθ** λόγῶ, ex Aristot. Rhet. Et, **συγίνεσθ** ἐς λόγῶσ πῶ, ex Aristoph. in Nubib. q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cum dative rei, ut **συγίνεσθ** τῶ παιδείᾳ, versari in studio literarum. Et, **συγίνεσθ** τῶ πῶναι, Plato in Phil. versari in penuria, paupertate premi. **Item** conumbo, coeo. (in qua significatione dicitur & congregior, consuesco, consuetudinem habeo.) Plato de republ. 1. οἰὸς τὸ ἐ γυναικῶ **συγίνεσθ**. **Item** simul sum, adium, auxiliior. Sophocl. ὡ θεοἱ, **συγίνεσθ**.

Προσυγίνωμαι, (decomp.) antè congregior seu colloquo. Thucyd. lib. 8.

Tertium compositorum genus, ex γένεσις.

Θεογενεσία, ἡ, regeneratio, baptismus, apud Dionys. Arcopag. vocabulum Theologicum, quasi divinæ & pristinæ originis nostræ instauratio.

Παλιγενεσία, ἡ, q. d. renascentia, secundus ortus, instauratio. Philo de mundo & Plutarch. **σπείσ** **παλιγενεσία**. item universalis resurrectio: & pro baptismo, apud Dionys. Arcop. Sic **λατῶν** **παλιγενεσίας**, apud Naz. lavacrum quo antiqua nostra origo instauratur.

Quartum compositorum genus, ex γένεσις.

Αἰγενετής, ὁ, qui semper extitit vel est sempiternus. Et αἰετῶν **γενετής** pro eodem, versus gratia inferro 1. II. 8.

Αἰθρηγενετής, frigus & pruina, vel serenitatem inducens. Od. 6. **Καὶ βορεὶσ αἰθρηγενετής** μέγρῶ κῦμα κελίνδων.

Γεργετής, idem quod **γεργετής**. Plut. in Apophth.

Ἐγγετής, indigena. ἐγγετής. Apoll. 4. Arg.

Ἐκγετής, ὁ, oriundus, ortus ex: ut, **ἐκγετῶν** **λακεδαιμόνῶν**, apud Eurip.

Ἐθρηγενετής, præstanti genere ortus, generosus. Epigr.

Ταλυγενετής, sive **ταλυγενετής**, natus procul absente patre. Item quem parentes in senecta genuerunt, ideoque præ cæteris dilectus. Interdum exp. unicus. Hesych. Suid. Plut. Sæpe uicitur Homerus. Videtur dictum quasi **ταλυγενετής**.

Παργετής, omnium genitor, omnium pater. Nonn.

Quintum compositorum genus, ex γένεσις.

Αἰθρηγενετής, ὁ, ὁ κὲ ἡ, ortum non habens, cujus origo nulla est. Plato in Phædon. **ἀθρη** ἢ **ἀθρηγενετής**, Cicer. interpr. principii nulla est origo. Est etiam non factus, infectus apud eundem in Gorg.

Αὐτογενετής, ex se genitus. Soph. in Antig.

Θεογενετής, à Deo ortum habens, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theologos, & Dionysium Arcop. baptifatus.

Διογενετής, à Iove ortum habens, à Iove genitus, ideoque nobilis, generosus: idem quod **διογενετής**. Hesiodus, **διογενετής** Ἰσθλα. Est autem per synopen metri gratia factum ex **Διογενετής**.

Γεννητός, potenter factus. Ignis epith. apud Orph.
 Κασίγνητος, s, s, frater, idem quod κείσος. frater ex utroque parente.
 i. germanus, ll. ζ & τ. Dicuntur etiam κασίγνητοι consobrini, fratrum vel sororum filii. Et generalius pro consanguineis poni testatur Eust. ll. o. Femininum est κείσγηνη, soror, germana. ll. d. & σ. Et Soph. Ἰ Accipitur κείσγηνη etiam adiectivè pro frater. germanus. Soph. in Antig. Φιλὴ δὲ σὺ κείσγηνην κείσασ.
 Decomp. Ἀντικασίγνητος, germanus. genuinus frater. ll. γ. & π.
 Ἀντικασίγνητι, soror germana, soror genuina seu nativa.
 Μητρικασίγνητος, matris frater, avunculus.
 Μητρικασίγνητι, matris germana, id est, matertera.
 Πατρικασίγνητος, patris frater, patruus. Hesiodus, λύσε ἢ πατρικασίγνητες.
 Νοθηγνητός, qui genitus est nothus seu spurius, qui ita genitus est, ut sit nothus. Hesych.
 Ομόγνητος, idem quod ὁμογνήσιος, consanguineus. Nonn.

Sextum compositorum genus, ex ἄλλοις.

Ἀλλογνήσιος, s, s, cui ἄλλοι, id est, liberi non sunt. ἄλλοις. Suid. ex Isæo.
 Item ὁ μὲν δὲν ἂν τῶν ἄλλοις ἀναμειβόμενος, minimè generosus, degener. cui opp. ὁμογνήσιος. Herod. l. 4. & 7. & Plut. in Symp.
 Ἀλλογνῆσιος, ἢ, expon. ἀλλογνῆσιος. Suid.
 Ἀλλογνήσιος, qui vel quæ est alius gentis, aliunde genus habens: cui contr. αὐτογνήσιος.
 Ἀὐτογνήσιος, indigena. Vide paulò antè in compos. ex Γένεσιν.
 Γηγνήσιος, cui genus è terra est.
 Διγνήσιος, qui duorum est generum, item qui duplicis est sexus. Theophr. epist. 43. τὸ διγνήσιος ἡμιάνδριον.
 Διγνησμογνήσιος, epithetum Bacchi in Epigr. significans idem quod διγνησμογνήσιος.
 Δυσγνήσιος, qui claro genere ortus non est. Item degener, minimè generosus.
 Δυσγνήσιος, ἢ, ignobilitas. Plut. Item animus degener, ignavia. Philo de mundo, & Plut. de lib. educatione.
 Ἐγγνήσιος, exp. indigena, inquilinus, consanguineus, apud Æschin. Aliam signif. vide in primo genere compositorum.
 Ἐπερογνήσιος, qui alterius est generis: cui contr. ὁμογνήσιος. Aristot.
 Εὐγνήσιος, claro & nobili genere ortus, generosus. Aristot. l. r. an. & Herodian. lib. 7. Tribuitur & rebus inanimatis: ut, ὁμογνήσιος δένδρον, apud Phil. ὁμογνήσιος σπυροί, apud Gal. ad Glau. Item generosus, id est, strenuus. Aristot. & Philo de vita M. Item ingenuus, Aristot. & Philo.
 Εὐγνήσιος, idem, pleonasmò ἔν. Eust.
 Εὐγνήσιος, generosè. Plut.
 Εὐγνήσιος, nobilitas, Aristid. in Pan. Item ingenuitas. Synes. epist. r.
 Εὐμυγνήσιος, latas generationes habens. Nonn.
 Ἰδιογνήσιος, proprium & privatum genus habens, sui generis. Bud. ex Diosc.
 Κοιογνήσιος, dicitur Ἀητῶ, apud Apoll. Arg. 2. genita à Cœco, uno ex Titanibus, de quo Hesiod. in Theogon.
 Ομογνήσιος, qui ejusdem generis est, propinquus genere, cognatus, Eurip. in Phœnif. Ἰ Apud Philosophos & Logicos est, qui eodem genere comprehenditur. Ἀ quibusdam ομογνήσιος vocantur ὁμοιομορφοί. Sic ὁμογνήσιος μέλαινα apud Gal. dicuntur partes corporis similes.
 Ομογνήσιος, cognatio.
 Ομογνήσιος, ejusdem generis complexu, ejusdem generis ratione.
 Ομογνήσιος, per syncopen factum videtur pro ὁμογνήσιος. Et, ὁμογνήσιος ἦτοι, penates dii, apud Plat. de leg. At ὁμογνήσιος Ζεὺς, exp. gentilitius Iupiter. ex Synesio.
 Ομοιογνήσιος, qui similis & propriè ejusdem est generis.
 Ομοιογνήσιος, generis similitudo.
 Παργνήσιος, qui omnium generum est.
 Παργνήσιος, adverb. per omnia genera, generaliter.
 Συγγνήσιος, generis propinquitate conjunctus, cognatus. Plut. in Fab. Συγγνήσιος ἢ Φαλαίος. Metaphoricè etiam capitur, ut & Lat. cognatus, affinis: ut, συγγνήσιος ἢ πατρὸς ἀδελφῶν, apud Plat. epist. 7.
 Συγγνήσιος, ἢ, cognatio, affinitas. Plat. Luc.
 Συγγνήσιος, s, s, idem quod συγγνήσιος. Plut. in Them. συγγνήσιος ἐγκλημάσιος, propinquorum crimina. Idem in Per. συγγνήσιος νόσησιος, gentilis & hereditarius morbus: συγγνήσιος τριγῆσιος, apud Aristot. pili congeniti, qui & συγγνήσιος.
 Συγγνήσιος, ἢ, cognata. Syn. ep. 155. Pollux barbarum esse scribit.
 Ἀ συγγνήσιος, nihil affinitatis habens, alienum genere.
 Τριγνήσιος, tertia perfectus generatione, ut vermes insectorum. Bud. ex Gaza.
 Τριγνήσιος, tertius generis gradus. Strabo l. 2.

Septimum compositorum genus, ex ἄλλοις.

Ἀγέννητος, s, s, cui γενέθλιον aut γένεθλον non est.
 Ἀγεννηθέντων χῆμας, locus in quo nascuntur optimi, qui optimos generat. in Epigr.
 Ἀγεννηθέντων, idem quod ἀγεννηθέντων.
 Ἀγεννηθέντων, princeps seu generis, seu gentis, vel antiquæ originis, seu generationis. priscus. Nonn.
 Ἀπογεννηθέντων, cui ipsi ex se ipso genit. Nonn.
 Κἀπογεννηθέντων, Apollo, generator fructuum. in Epigr.
 Προγεννηθέντων, origine aut nativitate antecessens: antè genitus. Nonn.
 Υπογεννηθέντων, in alto natus, ut, ὑπογεννηθέντων θεός, apud Nonn.

Octavum compositorum genus, ex ἄλλοις.

Ἀγενής, s, s, ὁμογνήσιος, ignobilis, ignobili loco natus: ut, ἀγενής, ἢ δπλατείδης. Luc. Item degener, ignavus, minimè generosus; cui opp. γενναίος; apud Plat. Accipitur etiam pro abjectus, vilis, humilis, & interdum copulatur cum παπῆσιος. Dicitur de persona & de re.
 Ἀγενής, (substant.) idem quod Ἀγενεία.
 Ἀγενής, ignavè, parùm viriliter, remissè, remisso vel abjecto animo. Dem.
 Ἀγενεία, ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6. Item ignavia, mollities animi. Exp. & timiditas, à Suid.
 Ἀγενής, sempiternus, ejus γέννα est sempiterna. Plat. 6. de leg.
 Φιλογενναίος, gravis, constans. Laert. in Polemone.
 Nonum compositorum genus, ex ἄλλοις.
 Ἀγέννητος, non genitus, non generatus. Naz. in Orat. de Filio.
 Ἰ Item non generans. Theophr. de caus. pl. lib. 6. ἀγέννητος τὸ ἀλμυρόν. Ἰ Item ignobilis, ignobili loco natus. Hesych.
 Ἀγεννησία, q. d. ingeneratio, ingenuitas. Naz. in orat. de Filio.
 Φιλογενναίος, cui τὸ ἀγέννητος placet. Naz.
 Ἀναγεννάω, ἢ, regenero, regigno. i. Pet. r.
 Ἀναγεννήσιος, regeneratio, id est, baptismus. Greg.
 Ἀπαγεννάω, genero, produco.
 Ἀφγεννήσιος, modò natus; ut, ἀφγεννήσιος βρέφη. i. Pet. 2. 2.
 Ἐπαγεννάω, ad genero, insuper genero.
 Ἐπαγεννηθέντων, s, s, ὁ, agnatus, id est, ἐπιγεννηθέντων, postea natus. Bud. ex Greg.
 Προσπαγεννάω, insuper ad genero vel ingenero.
 Προγενναίος, ἢ, antè genero.
 Προγεννήσιος, ὁ, ὁ, progenitor. Eurip.
 Πρωτογεννηθέντων, τὸ, quod primum enatum & eductum est. Exod. 23.
 Συγγεννάω, congenero.
 Συγγεννήσιος, q. d. congenitor: ut, συγγεννήσιος τέκνων, qui procreatio nis liberorum partem sibi vindicat. Plato de Leg.
 Vltimum compositorum genus, ex ἄλλοις.
 Ἀγενής, s, s, ὁμογνήσιος, non natus, cui γενή vel γένος non est, infœcundus, sterilis; cui, oppon. γένος. Hom. Aristot. Luc. Interdum cum genit.
 Ἀγενεία, sterilitas, infœcunditas.
 Ἀγενεία, ἢ, sterilis & infœcundus sum.
 Ἀμφίγενος, ἢ, ὁμογνήσιος, privignus, qui ex priorè est uxore. Hesych. Etym.
 Ἀμφίγενος, ὁ, duabus matribus geniti. q. d. quorum diversa est genitura, vel diverso semine geniti. Hesych.
 Ἀνορογενής, virum generans vel gignens. Hesiod.
 Ἀνορογενήσιος, ἢ, hominum generatio; quo nomine fertur inscriptis. Ite quendam suum librum Aratus.
 Ἀνορογενής, s, s, ὁ, ortus, oriundus: seu nepos, posterus. Isocrat. in Euag. τιναν ἢ ἀνορογενήσιος, quibus ortus majoribus? Paus. in Mess. τριτὸν ἀνορογενήσιος, abnepos: ἀνορογενήσιος τέτταρτον, atnepos. Adiectivè etiam capitur, & ad res inanimatas transfertur; ut, ἀνορογενήσιος ταύτην ἢ δέσπον, hæc è conviviis oriuntur. Apud Hippocr. ἀνορογενήσιος (ut Gal. annotat) quidam exp. γένος, alii ἀνορογενήσιος.
 Ἀνορογενήσιος, posteritas. Bud. ex Pand.
 Ἀνορογενήσιος, ex Nonno exp. optimæ proliis parens: secundum quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀνορογενήσιος.
 Ἀνορογενήσιος, s, s, ὁ, masculos procreans, mares generans. Diosc. l. 3.
 Ἀνορογενήσιος, masculorum generatio seu procreatio.
 Ἀνορογενήσιος, idem quod ἀνορογενήσιος; modò genitus, modò natus. Oppian. de venatione l. 3.
 Ἀνορογενήσιος, antiquus. Aristot. Dicitur & ἀνορογενήσιος pro ἀνορογενήσιος Greg.
 Ἀνορογενήσιος, antiquitas. Basil.
 Ἀνορογενήσιος, ipse per se genitus, ipse à se ortum habens. Nonn.
 Βλασφηνόσιος, (q. d. foetus seu partus læsio) dici fertur quum apes morbo, ignavia aut infœcunditate naturali foetum non peragunt.
 Δεκαγενήσιος, ἢ, generatio ad decimum usque gradum. Luc.
 Διγενήσιος, geminus seu bis genitus. Bacchi epith. in Epigr.
 Διγενήσιος, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio.
 Διπλογενήσιος, ἢ, bina pario, seu bis pario.
 Ἐγγενήσιος, s, s, ὁ, nepos. Plat. de rep. 2. & Herod. lib. 5.
 Ἐγγενήσιος, ἢ, neptis.
 Ἐγγενήσιος, s, s, foetus, foetura. Bud. ex Synesio.
 Decomp. Ἀπύγενήσιος, pronepos.
 Διπύγενήσιος, abnepos.
 Διπύγενήσιος, abneptis.
 Ἐπύγενήσιος, qui est post nepotem. in const. Iustin. imp.
 Τριπύγενήσιος, trinepos.
 Τριπύγενήσιος, trineptis.
 Ἐπύγενήσιος, s, s, ὁ, idem quod ἀπύγενήσιος, apud Antiph. & Plat. Adiectivè etiam capitur; ut apud Plat. de rep. ἐπύγενήσιος χῆμας ἀσπεράς, oriundi è regione aspera. Et ἐπύγενήσιος παιδείας, disciplinis imbutus, & literarum quasi alumnus, apud eundem.
 Ἐπύγενήσιος, (comp.) abnepos.
 Ἐπύγενήσιος, s, s, ὁ, post natus. Bud. ex Plat. de leg. 5.
 Ἐπύγενήσιος, instauratio generis, subsidium generis. Luc.
 Ἐπερογενήσιος, dicitur mulus, quòd sit è diverso semine progeneratum animal, equino videlicet & asinino. Item de lupo cervario dici potest, qui Græcis γῆσιος est.
 Εὐγενήσιος, s, s, ὁ, foecundus, ad generandum & procreandum habilis.
 Εὐγενήσιος, foecunditas. Xen. in Polit. Laced.
 Εὐγενήσιος, ἢ, foecifico. Theophr. de caus. pl. l. r.

Ζωογονία, ἡ, ὁ γέννησις, vitalis, vivum & animale generans: ut, ζωογονία σπειρῆς, apud Atræum, genitale semen: cui opp. ἄγονον. ¶ Item numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati, vivant facilius quam qui sequenti. qua de re Alex. Aphr. in Probl.

Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermiculatio. Budæus ex Theophr.

Ζωογονικός, animantis procreandi vim habens. Philo de vita Mos. l. 3.

Ζωογονία, ἡ, animal procreo, animale & vivum gigno seu produco, animo, foetifico. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 27. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν, plantæque & fruges, quum vermes procreant seu vermiculantur. Theophr. de vitis frugum.

Ζωογονήματα, ἀκτιῶνα etiam signif. capitur pro ζωογονίᾳ, ut Bud. annot. ex Theophr.

Θεογονία, deorum generatio, Deorum ortus. Hesiod.

Θεογονία, τὰ, Dei natalis, ut exp. apud Demosth.

Θηλυγονία, foeminarum procreans; ut, θηλυγονία ζῶνα, apud Aristot.

Θηλυγονία, à Diosc. dicitur phylli species quædam, quod faciat θηλυτικὴν.

Θηλυγονία, ἡ, foeminarum procreatio. Item cognatio, id est, propinquitas à matre. Herodian. 2.

Καρπογονία, fructum gignens, frugifer.

Καρπογονία, fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt. ex Polyb.

Καρπογονεῖν, ἄν, fructum gigno, fructum edo seu fero. Theophr.

Κεφαλογονία, ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ γέννησις ἔχειν, in capite foetum habens. Papeveris epith. Nicand. in Alexiph. Κεφαλή, autem per syncopen factum ex κεφαλή, Macedonicè mutato φ in β.

Κερογονία, ceræ generatio, ceræ officium, cerificatio. Ios. de ant.

Κερογονία, apud Hippocr. ἀεὶ γέννησις, puerorum sive puellorum generatio.

Κοσμογονία, mundi generatio. Laërt.

Μονόγονος, seu μωνόγονος, idem quod μονόγονος. Nonn. c. 1. Ioh.

Νεογονία, & νεογός, recens à partu, recenti partu editus, recens natus. Legitur apud Herodot. Pro eodem affertur ex Isæo νεογίης, & ex Hom. νεογίης, Od. μ.

Ὀλιγογονία, paucos generans aut procreans, infœcundus. Aristot.

Ὀμόγονος, germanus. Plato 8. de leg. At Ὀμόγονια τὰ, quæ ejusdem sunt generis, ὁμογενή.

Ὀμόγονος, idem cum ὁμόγονος.

Ὀνειρογονία, in somnis genituræ profuivium.

Ὀφιογονία, ex ave natus. Eurip.

Ὀφιογονία, avium generatio seu origo. Ita vocatur liber quidam.

Ὀψιγονία, serò genitus. Philo de mundo.

Ὀψιγονία, dicuntur etiam posterii, qui serò, id est, longo post tempore nascuntur. Od. α, unde & Ὀψιγονον, α, τὸ, pro posteritate capitur.

Παιδογονία, liberorum procreator, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens. Expon. & prolificus. Bacchi epith. apud Theocr. in epigr. Item foecundus, apud Theophr.

Παιδογονία, liberorum procreatio. Plato de leg.

Παλαιόγονος, prius; ut, παλαιόγονον Κεραπίων, in epigr. Dicitur etiam παλαιόγονος pro eodem.

Πηλόγονος, cui genus è luto est, è luto natus. Πηλόγονοι, dicuntur gigantes, quod è terra creati esse putentur. Callim.

Πολυγονος, (vel forsitan πολυγόνος) foecundus. Oppian. lib. 3. de ven. Et Herodot. lib. 8.

Πολυγονος, etiam herba est, quam Latini sanguinariam vocant. Sic dicta (ut Plin. scribit l. 27. c. 12.) à quibusdam ob multitudinem feminis, vel (ut Scribonius Largus vult) quia multa est & ubique nascitur. Vide Diosc. l. 4. c. 4.

Πολυγονία, foecunditas. Areop.

Πολυγονεῖν, & πολυγονομεῖν, fructifico, foecundus sum. Luc. in Nigrinò.

Προγονος, progenitor: idem quod ἀσπίτης. Plat. 10. de leg. Προγονος πατρός, avus; Plat. ἀσπίτης τίτιος, abavus. Item autor gentis alicujus, ut apud Isocr. Ἐξ ἡμῶν τὸ Τελευκιδῶν ἀσπίτης ὁ Λίακης, in plur. dicuntur οἱ ἀνωτέρω, majores prædecessores, ut vulgò vocant. Thuc. lib. 2. & Herodian. lib. 2. Et metaphoricè προγονοί, ut apud Soph. in Ajace. & apud Aristid. ¶ Προγονος, adjectivè etiam capitur: ut, ἀσπίτην γένος, avitum genus.

¶ Item, privignus. B.

Προγονία, privigna. Theophr. in inst. civil.

Προγονικός, avitus. Philo de vita Mos. l. 1. & Herodot. l. 7.

Πρωτόγονος, primigenius, primigenus, primitivus. Il. ψ.

Πυρογονία, ignem generans. Plut.

Σιτήγονος, qui in eum usum nascitur, ut esui sit. Nic. in Alexiph.

Συγγόνος, cognatus, idem quod συγγένος. Item germanus. Eur.

Τεκνογονεῖν, ἄν, liberos gigno seu procreo. in Epigr.

Τεκνογονία, liberorum procreatio. Hippoc. in epist. ad Deinag.

Τελευτογονία, perfectum pariens.

Τελευτογονία, perfecta generatio.

Τελευτογονος, perfectè generatus, vitalis. Et τελευτόγονος, perfecti foetus.

Τελευτογονος, foetum perficiens, prolificus.

Τηλέγονος, in longinquo solo natus.

Τριγονία, ἡ, tertium genus, ut nepos.

Τριγονεῖν, ἄν, tertio genero vel pario. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

Φιλόγονος, amans foetum, amans liberos. Ioseph. Maccab. 15.

ΓΕΓΩΝΟΣ, vel γέωσος, ἡ, τὸ, suggrundà seu suggrundium, id est, pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur. Vide Poll. & Etym. Apud Eurip. in Or. Ἡ τὰ δὲ θρησκῶν ἀσπίτι στυβαῖοσιν

σθεν, Ρήσας παλαιὰ γέωσα πετόνῳ πόνον. Schol. dicit γέωσα idem esse quod θρησκῶς, id est, λίθος τῆς ἐξουσίας τῆ δαμῆσται ἐπικειμήσις. Metaph. capitur pro eo omni quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γέωσος vocatur τὸ ὑπερῶς αὐτῆς ἀσπίτος ἐκτεταμένον. Et, γέωσα ὀφρύων, ille quasi projectus frontis cui oculi subsunt, quem Plinius ambitum dixit genæ superioris.

Γεωσόμοι, ἕμαι, in suggrundæ modum conformor, grundis imbricor. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Γέωσος, τὸ, suggrundatio, q. d. suggrundamentum, imbricamentum. Aristot. de part. an. 2.

Γέωσος, imbricatio, suggrundatio.

Γέωσος, ἡ, τὸ, Suid. idem est quod γέωσος. Item γέωσος pro eodem apud eundem.

Composita.

Λ' γέωσος, suggrundà non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym.

Α' πορροσῶν, ἄν, F. ὠσος, imbrico, imbricatum vel suggrundiorum modo facio vel tego. Aristot. de gen. anim. 5. ὡσαύτως καὶ ἀπορροσῶν ῥήμα πόρροσεν, οἷα ἐχθρῶν τῆ τετραπόδων, aures longæ imbricataeque amplis suggrundis.

Υ' πορροσῶν, ἡ, ὁ γέννησις, qui sub suggrundis est: unde ἀείζων majus Plin. ὑπορροσῶν vocari scribit, quoniam in suggrundis ferè nascitur.

ΓΕΙΤΩΝ, ὄν, ὁ γέννησις, vicinus, Hesiod. πῆμα κενὸς γείτων. Plut. σὺν τῇ μετὰ λαμῶν ἀνὴρ ἰδίᾳ ἀλλοτρίῳ τὸς γείτονας. Item vicinus, id est, affinis, similis. Lucian. σὺν τῇ ἐν γείτων ἐστὶ τὸ δὲ γένος, spectatum inter se affinia sint & consentiant. ¶ Volunt deductum à γῆ quasi γείτων, vel à γῆ quasi γίτων.

Γείτωνος, ἡ, vicina, ut, περὶ τῆς γείτωνος.

Γείτωνος, ἡ, vicinitas, apud Plat. l. 8. de leg. & Aristot. rhet. l. 2.

Γείτωνος, ἄν, vicinus sum. Plat. & Phocyl.

Γείτωνος, τὸ, vicinitas. Plat. l. 4. de leg.

Γείτωνος, idem.

Γείτωνος, idem cum γείτων, apud Alex. Aphr.

Γείτωνος, idem, apud Hippocratem.

Γείτωνος, ἡ, ὁ, vicinus. Epigr.

Γείτωνος, ἡ, idem quod γείτων, vicinitas, vicinia.

Γείτωνος, & γείτωνος, vicinus sum, ut Herodot. l. 6. ὡσαύτως τὸς γείτωνος τὸς ὀρθοφύλους βαρβάρους, adversus vicinos barbaros. Et, γείτωνος τῆ οἰκία. Item metaph. vicinus sum, affinis seu cognatus sum, quod ad similitudinem. Luc. de hist. scrib.

Γείτωνος, εἰς, ἡ, vicinitas. Plut. in Pericle.

Composita.

Α' γείτωνος, ὄν, ὁ γέννησις, vicino carens, cui vicinus non est.

Α' γείτωνος, ἄν, ὁ γέννησις, habens vicinum agrum seu fundum, aut vicinam villam. Plut.

Α' γείτωνος, mari vicinus.

Α' γείτωνος, ita editus, ut videatur astris vicinus. Æsch. in Promethi.

Α' γείτωνος, urbi vicinus. Et generaliter pro finitimo, contermino, propinquo, ut apud Plut. in Rom. ἀσπίτην πόλιν, civitas Romæ propinqua. Apud Aristot. Pol. 7. ἀσπίτην πόλιν.

Α' γείτωνος, idem; ut, ἀσπίτην πόλιν.

Κακογείτωνος, malus vicinus. Soph. in Phil.

Πόσος γείτωνος, fluvii vicinus. Est & herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 101.

ΓΕΛΩΣ, ἄν, F. ὠσος, & ὠσος, rideo. Luc. τί γέλωσ, quid rides? Dicitur &, γέλω ἐπὶ πινι, cum dativo vel personæ vel rei, ut Il. β & ψ. apud Xen. in Oecon. & Aristoph. in Pluto. rideo de aliquo homine vel de re aliqua. Apud Soph. in Ajace. ἐς ἐχθρῶν γέλωσ, pro ἰστ' ἐχθρῶν, de inimicis, id est, de infortunis inimicorum. Apud eundem γέλωσ κενός, vel ἐπὶ κενός, exp. ridere ob mala, insultare malis. Xen. Pæd. 1. ὡσαύτως ἰστ' ἐσὺν τῇ κενώσῃ ἐγὼ. Item rideo, irideo. Naz. γέλωσ σὺ καὶ τὸς ἀσπίτην πόλιν. Apud Aristoph. in Nub. οἷς τέπεισι γέλωσ, his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis etiam dicunt poetae pro splendere, nitere, renidere, floridum esse. Hesych. & Eust. Etymon vide in γέλωσ.

Γελῶσος, hilaris. Pind. Pyth. 4.

Γέλωσος, τὸ, risus. Metaph. apud Æschyl. in Prometh. πινῶν τε καὶ μῶν ἀνελθῶσιν γέλωσος.

Γελάσιμος, ἡ, ὁ γέννησις, ridiculus, risu dignus. Luc.

Γελάσιμος, ἡ, ὁ γέννησις, risor, qui velut quendam ridendi artem facit. in qua signif. de Democrito dicitur. ¶ Γελάσιμος dicti sunt & dentes qui risu nudantur, quasi renidentes. Poll. l. 2. Item rugæ & veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt.

Γελάσιμος, ridere cupio.

Γελάσιμος, ἡ, ὁ γέννησις, risu dignus: ut, ἔρρα γέλωσος, Od. 9. Γελάσιμος, ὁ, risor vel irrisor. Suid.

Γελάσιμος, ὁ, ὁ γέννησις, risus. Callim.

Γελάσιμος, κῆ, κῆν, ridendi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶσος γελάσιμος, apud Sextum Phil. & Porphyrium.

Γέλωσος, ὄν, ὁ γέννησις, risus. (vel γέλωσος, ἄν, unde accusat. γέλωσος, & dativ. γέλωσος, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλωσος.) Od. σ. τὸ δὲ χῆν γέλωσος, risum alicui movere, quod & γέλωσος παρῆχθαι dicitur frequentissimè. Transfertur etiam ad maris sterenitatem, de qua metaph. lege Eust. ¶ Ab ἔλῃ descendunt, id est, calor. Sic & Hom. è caloris copia risum profluere indicare videtur, ubi dicit γέλωσος ἀσπίτην, id est, risum majorem quam qui extingui possit sumpta metaph. ab igne. Odyss. 9. ἀσπίτην ὁ δὲ ἄρ' οὐδὲ γέλωσος μετακίρησσι θεοῖσι.

Γελοῖος, ἡ, ὁ γέννησις, ridiculus, risu dignus. Dicitur & de re & de personâ. Plat.

tiunt. Sic apud Xen. apomn. l. 1. *αὐτὸν ἔπειθ' ἠγάθησαν*, de his ita sentio: hęc mea est de hisce rebus sententia, seu opinio. ¶ Item cognosco, i. consuetudinem habeo, coëo, ut apud Matth. & Luc. c. 1. Sic & Plutarch. in Alexandro, *ἔπειθ' ἄλλω ἔγνω ἡμῶν*. *αὐτὸν ἔγνω ἡμῶν*. & in Romulo, *ἔγνω τῶν Λατίνων*. itidemque alibi. ¶ Eustathius in Heraclide tradit à verbo νοῦν fieri νοῦσκα, & per synaresin νόσκα, & addito ἄλλοις γ, γνόσκα: (quia & pro νοῦ Ἄολες dicunt γνόσκα, unde cum privat. α, ἀγνόσκα) ex γνόσκα autem omnino per reduplicationem fieri γιγνόσκα.

Γνώσκαμαι, & γιγνόσκαμαι, præc. ἔγνωσμαι, noscor, cognoscor. Xen. Item res aliqua dicitur ἔγνωσθαι, quę constituta est seu decreta. Thucyd. l. 3. *ἄμὼν τὸ βάλδ' ἔγνωσθαι*. Sic part. ἔγνωσθαι, decretus, statutus. apud Luc. & Isocr.

Γνώσις, εἰς, ἡ, cognitio. Aristot. Luc. & alii. ¶ Item scientia, doctrina, sapientia, apud Gręcos bibliorum interpretes, itidemque i. Cor. c. 8.

Γνώσις, ἡ, ὁ, cognitor: item gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Gręcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνώσις, ἡ, ὁ, exp. cognitor, explorator. Vitur Xen. Pæd. 6.

Γνώσις, ἡ, ὁ, qui cognosci potest. Xen. Hell. 2. Affertur & pro, cognitus, notus: ex Greg. *μὴδὲν γινώσκοντες*.

Γνωστικὸς, ἔ, cognoscendi facultate præditus. Greg. Nazian. Item γνωστικὸν hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant. Γνωστικὸς, cum cognoscendi facultate, ita ut adfit cognoscendi vis: ut, *γνωστικὸς ἄδελφαι*, apud Dionys. Areopag. Item, divinationis peritus. Laert. in Epimenide; *φασὶ γὰρ ἔξ γνωστικῶν πᾶσι γινώσκοντα*.

Γνώσις, ἔ, ὁ, notus, cognitus. Soph. in Oedipo tyranno, *γνώσις, κ' ὅσα ἔγνωσθαι μοι*. Capitur interdum & pro consanguineo: ut Apollon. Arg. 2. *γνώσις πατρῴοι ἀμύνει ἰούλις*, exp. συγγενής. Item pro fratre: ut Iliad. γ, *γῆλαμον γινώσκεις τε λιπέσσα*. Itidemque II. ο. & χ.

Γνώσις, ἡ, sententia, opinio: ut, *ἐμὴ γνώσις*. Interdum exp. propositum, voluntas, consilium, cogitatio: aliisque modis pro loco. Xen. Pæd. 6. *πᾶσα γνώσις ἔστι ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν ἢ κακοῦ*; quę est tua sententia, quid sentis de? Thuc. lib. 2. *γνώσις ἐστὶν οἱ ἰδιῶν μὴ ἐκπέπλην*, sentientes non esse navigandum, vel stantes non navigare. Apud eundem sæpe, *γνώσις ποιεῖμαι*, (sequente infinitivo) statuo, delibero, cogito, vel decrevi, statui. Apud Dem. *γνώσις ἀποφαίνεσθαι*, sententiam pronuntiare. Cum præpos. ut, *ἀπὸ γνώσεως πῶς*, ex sententia & consilio alicujus; apud eundem Dem. apud Thuc. l. 4. *ἀπὸ ἑαυτῆς γνώσεως*, exp. suo præ consilio. Ex *μῆτις γνώσεως*, apud Dem. uno consensu. Κατὰ γνώσις, ex animi sententia. Παρὰ γνώσις, contra animi sententiam. At *κατ' ἐμὴν γνώσις*, mea quidem sententia, meo quidem iudicio. Dativus γνώσις ponitur interdum adverbialiter pro, consulto, de industria. ¶ Item decretum, senatusconsultum. Bud. ex Plutarch. ¶ Item consilium, prudentia. Dem. *τῆς γνώσεως χρησιμῶν ἀνθρώπων ἐστὶν*. Item ingenium, Aristoph. *ἀγαθὴ γνώσις τῶν ἀνθρώπων ἀποπύρει*. ¶ Item mens, animus. Lyl. *ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώσις ἐστὶν ἡ*, hæc mentem subibant. Thuc. lib. 5. *γνώσις ἔχον ἀπὸ τῶν ἐγγύων*, esse animo ad pacem propenso, inclinare ad pacem. Exp. & spectare ad pacem Isocr. in Trapez. *τὴν οἰοδὲ με γνώσις ἔχον*; Idem in orat. de pace. *ταῦτα τῶν γνώσεως ἔχον ἀπὸ ἡμῶν*, eo fuerunt animo in nos, i. ita infenso. ¶ Item sententia, i. dictum aliquod insigne ad vitę institutionem pertinens: ut, *γνώσις τῶν ποιητῶν*, apud Isocrat. & Æschin. Hinc sunt quę sequuntur.

Γνωστικὸς, pertinens ad sententias, sententiosus: ut, *γνωστικὸς λόγος*. Damascenus. *γνωστικὸν ἔλεγε* vocat τὸ θελήσειν, quod constituimus, propositum. Γνωστικὸς, sententiosus. Plut.

Γνωστικὸς, apud Eust. sententiam eloquor seu loquor, sententiosum dictum profero. Exp. & dignosco, iudico, apud Philostr. in vita Apollonii, lib. 2. Invenitur etiam apud Synef. & Themist.

Γνωστικὸς, τὸ, dictum sententiosum. Eustath.

Γνωστικὸς, ἡ, τὸ, sententiola. Aristoph. in Equit. Exp. etiam ratiuncula, apud eundem.

Γνωστικὸς, per sententias: ut apud Dionys. Hal. l. 8. *γνωστικὸν πῶμα γάνεσθαι*, quum videlicet senatores singulatim rogantur per sententias.

Γνώσις, ὁ, vel ἡ, cognitor seu cognitrix, index. Exponi etiam potest explorator vel exploratrix. Xen. Apomn. l. 1. *πῶς ἐλ' ἀν' ἀσπίδος ἡ γλῶσσις καὶ ὄρεσις*, *εἰ μὴ γλῶσσις τῶν γινώσκων οὐκ ἐργάζεσθαι*; Et Plut. de prud. anim. *ἀλλ' ὅπως ποιεῖν γινώσκοντα τῶν πατρῶν ἐπιτότῃ*. Exp. & prudens apud Soph. ¶ Item stylus horas indicans, solis umbilicus, cujus umbra internoscuntur horę, quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cum genit. ἀερολογίης, ut apud Plut. in Plat. quęst. Exp. etiam, veruculum quod stans in medio amufio collocatur ad umbras indagandas: unde & σκιαθήρας dicitur. vide in Vitruv. l. 1. c. 6. Ibi est & machinula quę adhibetur in designandis urbium viis; ad avertendam eis vim ventorum molestam Exp. & norma, quę est pars & geometrici & architectonici instrumenti, qua recti anguli deprehenduntur: vulgò quadra vocatur apud Herodot. Sic & apud. Luc. *ὅπῃον χερὶ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γινώσκοντα τῶν ἀστρολόγων*. ¶ Item dens pullinus: sic dictus quoniam ex eo pullorum equinorum; item vitulorum ætas cognoscitur, ut inquit Etymol. Frequentius tamen plur. num. γινώσκοντες, Xen.

Γνώσκοντες, ἡ, ὁ, peritus, sciens, doctus. Xen. Apomn. l. 4. *γνοί μοι καὶ γὰρ ἀστρολόγος καὶ τῶν ἀστρολόγων*. Bud. in ann. scribit, *γινώσκοντες* esse parrem astrologiæ, quę solariorum discriminatis umbris horas gnomone per-

notat. Vitruv. autem l. 1. c. 3. architecturę partē facit gnomonem.

Γνωρίζω, noscito, agnosco. Plutarch. in amat. narr. *τὸ δὲ τὸ φάνηται γινώσκοντα ὅτι τὸ φάνηται*, vocem illam, ut quę Phoci esset, agnovisse. Sic Herodian. l. 1. *γινώσκοντα τὴν Κομμῶν καὶ χεῖρα*, agnitia Comodi manu. ¶ Item cognosco, novi. Isocrat. *πρὸ γινώσκοντα τὸν λέγοντα ὅτι οἱ πῶς εἰσὶν*. Sic ad Philip. c. 1. *καὶ τὴν ἀίρησιν καὶ γινώσκοντα*. ¶ Item notum facio, notitiam do sive præbeo, notifico, declaro, indico. Gregor. *ὁκάνω γινώσκοντα τὴν ἀμύρην*. Sic sæpe in novo Test. ut Ioan. c. 17. Rom. c. 9. Ephes. c. 1. & alibi. ¶ Ponitur pro sciens, καὶ ἀγνοῦν, ut exp. Bud. ex Plut. in Fabio, *καὶ γινώσκοντα τὸ ἀδελφῶν αὐτῶν γινώσκοντα*, conciliat illi & insinuat.

Γινώσκοντα, agnoscor: ut Herodian. l. 2. *τὸ γινώσκοντα ἀποκρίσθαι*, *ὡς μὴ γινώσκοντα*, de tonsa barba ne agnosceretur. Item cognoscor, unde *εἰ γινώσκοντα*, cognitus. Item notus fio, innotesco, patefio, apud D. Paulum.

Γινώσκοντα, τὸ, id ex quo aliquem sive aliquem agnosco: indicium. Synef. Luc. Plut. Xenoph. Gal. ¶ Item insigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut civitas visenda est. apud Greg. in oratione de Basilio. Sic apud Alexand. Aphr. in præf. Probl. l. 2. *φιλοσοφίας φέρει γινώσκοντα*, insignia gestat Philosophiæ. Plur. num. *γινώσκοντα*, sunt monumenta: accipiendō in peculiari quadam significatione. Σπάρτην etiam dicuntur ut apud Paul. in Articis, *κηπίδης Αἰγία ἰσὸς πίττα καὶ εἰς φῶν*. *τῆν γινώσκοντα* *ἔστι τὸ πᾶσι*.

Γινώσκοντα, εἰς, ἡ, agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato, *πολλὴν χεῖρα οἰδοῦσιν τὸ θεῶν γινώσκοντα*, quod mihi notum & familiarem feceris Theætetum.

Γινώσκοντα, notitiam præbens, & q. d. notificatorius. Poll.

Γινώσκοντα, ἡ, ὁ, notus, cuius notitiam habemus. Dem. Olynth. 3. & Plutarch. in lib. de Pyth. orac. Expon. etiam, cognitu facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, socius, quicum confuevimus. apud Platonem. Dem. Xen. Aristot. &c. ¶ Peculiari magis signif. γινώσκοντα appellabatur ὁ ἰσχυρῶν, apud Suid. Sic & Plut. in lib. de virt. moral. *ἀλλὶ γινώσκοντα καὶ ἰσχυρῶν καὶ ἰσχυρῶν καὶ ἰσχυρῶν*.

Γινώσκοντα, familiariter: more eorum qui sunt familiares. Exp. & planē, liquidō.

Composita. Ac primum ex γινώσκοντα cum præpositione.

Ἀγνώσκω, agnosco. Aristoph. in Ranis, *ἡ μὲν με ἀγνοῦσθαι, ὅτι καὶ ἴσθης ἔχει ἀναγνώσκοντα*; ἔπ; ¶ Item pro, ἀγνώσκω, dignosco, innotesco, apud Herodian. lib. 7. *αἱ τὸ μῦθον ἰδοῦσθαι φησὶν, ὡς ἐστὶν σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνώσκοντα τὰ βασιλικὰ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν*. ¶ Item pro simplici γινώσκω: ut Iliad. η, *μῆτις γὰρ καὶ αὐτὸς ἀγνοῦσθαι*, pro ἔγνω, inquit Eust. ¶ Item, suadeo, & persuado. Sæpe apud Herodot. ut, *ἀναγνώσκοντα βασιλεῖα στρατοῦ εἶναι*, i. suades. Idem dicit, *ἀγνοῦσθαι Πυθίῳ λέγειν*, i. persuasit. Sed hæc significatio Ionum propria esse putatur. ¶ Item lego, ea signif. qua dicitur lego librum, ut apud Xenoph. in Symp. *τὸ τε ἐπὶ τῶν καὶ ἀμὰ ἀγνοῦσθαι γράφειν τε καὶ ἀναγνώσκοντα γινώσκοντα*.

Ἀγνώσκωμαι, agnoscor. Item dignoscor. Item persuado. Item legor, ut apud Plut. in public. *ἀγνοῦσθαι τὸ γράμματα*, literę fuerunt lectę.

Ἀγνώσκωμαι, τὸ, agnitio, ἀναγνώσκω. Item lectio, i. quod legitur. Synef. Item recitatio. Basil.

Ἀγνώσκω, agnitio. Item lectio, i. ipsa legendi actio. Plut. de præc. san. Item persuasio. Suid. ex Herodoto.

Ἀγνώσκωμαι, qui legi potest, vel legi debet, qui aptus & accommodatus ad legendum, legendus. In nov. const.

Ἀγνώσκω, ἡ, ὁ, lector: cuius munus est legere alicui scriptum quodlibet: ut, *ὁ ἀναγνώσκων τῶν καλλιθέων*, apud Plut. in Alexand.

Ἀγνώσκω, exp. ad legendum aptus.

Ἀγνώσκω, (q. d. lectorium) locus in quo legi solet.

Decomp. Ἀγνοῦσθαι, q. d. vicissim legere. Ἀγνοῦσθαι, qui vicissim legit. Exp. & qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epist. Ἐξ ἀναγνώσκων, perlego, legendo evolo. Plut. in Catone Vtic, *ἐξ ἀγνοῦσθαι τὸ βιβλίον*.

Ἐπειγνώσκω, relego, vel etiam lego. Epict. *ἐπειγνώσκω Χριστόν*. Ἐπιγνώσκω, lectu facilis: ut, *ἐπιγνώσκω βιβλίον*. Arist. Rhet. 3. Μετὰ γινώσκω, de sententia deduco. Μετὰ γινώσκωμαι, de sententia deducor: unde *μετὰ γινώσκω*, apud Soph.

Παραγινώσκω, q. d. juxta lego. Aut, ex adverso & altrifecus lego: ut apud Dem. quum duę leges è duobus leguntur, ut fiat contentio legum.

Πολυαγνώσκω, multa lectio. Athen. l. 14.

Προαγνώσκω, ante lego, ante recito. Plutarch. apud Æschin.

Συναγνώσκω, simul lego. Plur.

Συναγνώσκω, lectio. Idem.

Υπναγνώσκω, pro ἀγνοῦσθαι, præ cognosco, lego, recito. Æsch. Φίλων γινώσκω, cupidus legendi, seu studiosus legendi. Φίλων γινώσκω, cupidum esse legendi, libenter lectitare. ex Diod. Sic. lo.

Ἀπογινώσκω, non agnosco, abnuo, improbo, rejicio. Synef. ἔ; Δελφικὸν γράμμα ἔμαυτον ἐγνακῶς καὶ ἀγνοῦσθαι περὶ αὐτῶν καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἡμᾶς οἰκείωσθα, i. naturam humanam ipse dāmo inopriā, nec istam agnosco heroicam cognitionem. Et cum genitivo: ut apud eundem Synef. in epist. ad Troilum, *τῶν καὶ ἀγνοῦσθαι γινώσκω*, nec istam agnosco heroicam cognitionem. Et cum genitivo: ut apud eundem Synef. in epist. ad Troilum, *τῶν καὶ ἀγνοῦσθαι γινώσκω*, nec istam agnosco heroicam cognitionem. Et cum genitivo: ut apud Plut. cum inf. ¶ Item abfolvo, hoc est, iudico crimen non esse perpetratum, inquit Bud. cui opponitur γινώσκω, ut Æschin. adversus Ctesiph. *μὴτε ἀπογινώσκω μὴδὲν καὶ μὴτε*

καταγνωτω πειν ακουση. Sic apud Demosthenem iudices ἀπειρημένοι & κατεγνωμένοι inter se opponuntur, item ἀπειρημένοι & κατεγνωμένοι. In hac autem signif. jungitur interdum accusativo rei: ut, ἀπειρημένους τῶν ἐνδεξίων, vel τῶν χρημάτων, apud Dem. aut accusativo personæ, ut, ἀπειρημένους πᾶσι & ἐκλήμασι, absolvere aliquem à crimine. Item renuntio, valere jubeo, salutem ultimam dico, ut in tab. Ceber. ἀπειρημένους τῶν ψευδοπαθῶν. Est autem hæc signif. affinis primæ: nam valedicimus iis quæ rejicimus. ¶ Item despero: quæ signif. frequentissima est. Sæpe cum venit. ut Dem. ἀπειρημένους ἐαυτῶν. Plut. in Alcibiade, φρονησάμενος τὴν ἐχθρὰν καὶ πᾶσι τῶν πατριδῶν ἀπειρητικός. Interdum cum inf. ut Plut. ἀπειρημένους ἐπιτάξας τὴν πολέμους, desperabat fieri posse, ut, &c. Sic ἀπειρημένους ἀκούσασθαι, despero futurum ut audiam. Iungitur etiam accusativo. Aristot. Ethic. l. 3. c. 6. οἱ μὲν γὰρ ἀπειρημένους τὴν σωτηρίαν. Et sic sæpe apud Plut. Apud Dem. ἀπειρημένους σε, exp. spem nullam in te habeo.

ἀπειρημένος, desperatur de me. Plut. in Galba, τὴν Νέρωνος ἀπειρημένος πᾶσι πᾶσι, res Neronis profus desperatae erant, i. in desperationem adductæ. Ἀπειρημένος, desperatus, conclamatus, deploratus, apud Luc. & Plut.

ἀπειρημένος, desperatè, per desperationem: ἀπειρημένος ἔχων, in desperationem adductum esse, spem omnem abjicere.

ἀπειρημένος, qui dentes ætatis indices amisit. ὁ μὲν ἔχων δὲ τὴν γυνωδίην. Hesych.

ἀπειρημένος, desperatio.

ἀπειρημένος, exp. ἀνέλπιστος, q. d. desperator, qui desperat, vel qui desperare solet.

ἀπειρημένος, idem quod ἀπειρημένος. Thuc. l. 3.

ἀπειρημένος, dignosco, internosco, dijudico, discerno: ut, ἀπειρημένους τὸ δίκαιον, Aristoph. ¶ Item statuo, delibero, decerno. Herodian. 4. διεγνώθης δὲ τὴν πατρὶν ἡλικίαν. & Luc. ἐκλήματι διεγνώθης, si flere statuisti.

ἀπειρημένος, dignotio, dijudicatio. Isocr. Thuc. Dem.

ἀπειρημένος, dijudicator, qui dignoscit seu internoscit. Isocr.

ἀπειρημένος, qui est dignoscendi & dijudicandi peritus. Luc. in lib. de saltatione.

ἀπειρημένος, statutum, decretum, scitum, vel deliberatio, disceptatio, consultatio. Thuc.

ἀπειρημένος, idem quod ἀπειρημένος. Suid.

ἀπειρημένος, exp. recognosco, iterum decerno.

ἀπειρημένος, antè confidero seu perpendo, animo percipio. Thucyd. lib. 1.

ἀπειρημένος, ex Herodoto aff. pro, assentior.

ἀπειρημένος, agnosco. Basil. in epist. de vita solitaria, ἐπίγνωσιν σε τῆν ἐπιστάλην. Ἐπίγνωσεν τὸ τεχνεῖν, partum agnoscere. Verbum est jurisperitorum. Et pro simplici γνώσκω, ut Matth. 11. ἐδὲ τὸν πατέρα τὸν ἐπιγνώσκει, ἢ μὴ οὐκ.

ἀπειρημένος, ignotio. Herodian. lib. 7. ἀπὸ τῆν ἴσθητον ἐπίγνωσιν. Sic apud D. Paulum, ἐπίγνωσιν ἀληθείας, & ἐπίγνωσιν ἀμαρτίας.

ἀπειρημένος, ab Hesych. exp. ἀπειρημένος: item ἐπίγνωσις.

ἀπειρημένος, cognitor, inspector, qui ad cognoscendum, judicandum, seu arbitrandum aliquid accitus est, Luc.

ἀπειρημένος, arbitrium, cognitio. Salom. Proverb. 16.

ἀπειρημένος, cognitus. Iob. 18.

ἀπειρημένος, (decomp.) cognitu facilis. Hesych.

ἀπειρημένος, cognosco, intelligo, percipio. Xenoph. τὸς ἰγνώμη σιωτῆσιν ἐπιμελεσάμενος, καὶ ἴσθητον, καὶ ἴσθητον, καὶ κεφαλαίωτερον κατεγνώσθησαν ἀπὸ τῶν ἰσθητῶν. ¶ Item sentio de, seu judico & existimo de: ut, κατεγνώσθησαν σε τὸ δὲ, hoc de te judico & existimo, ex Dem. Item arbitror, judico: ut, κατεγνώσθησαν σε ἀμαρτίαν, vel ἡμιαν, vel φθόνον, & similia, judico te imperitum, &c. itidem ex Dem. Apud Synef. φωνῆν καὶ δὲ ἡμῶν κατεγνώσθησαν, fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur. ¶ Item arguo, reprehendo. Herodian. καὶ τὸ πᾶν τῶν με δεύσαν κατεγνώσθησαν, exp. ita timiditatis me arguere. Exp. & contemptui habeo, ut apud eundem, κατεγνώσθησαν σε φθόνον, alterum quidem ut desidem contemptui habuit. ¶ Item damno, condemno: ut, κατεγνώσθησαν ἐαυτῶν, se ipsum damnare, apud Dem. Apud eundem, ἴσθητον κατεγνώσθησαν ἰσθῶν, capite damnare. exp. & adjudicare mori. Sic κατεγνώσθησαν σε φθόνον, damno te homicidii, vel ut homicidam. Pro quo dicitur etiam inversa constructione, κατεγνώσθησαν σε φθόνον, apud Lyfiam. Apud Plat. in Apoll. πολλὴν γὰρ κατεγνώσθησαν ἀτυχίαν, multo me infortunio multatisti.

¶ In libro Iudith. κατεγνώσθησαν ἡμῶν ἐλπίδων ἐς ἀπάντησιν μῆν. exp. noluerunt mihi venire obviam.

κατεγνώσθησαν, exp. damnatio, seu condemnatio. Greg. & Thuc. l. 3.

decomp. Ἀκατεγνώσθησαν, qui talis est ut damnari non possit, aut etiam reprehendi: in quem reprehensio non cadit, ad Tit. c. 2.

προκατεγνώσθησαν, antè damno seu condemno. Exp. & præjudico, præiudicio condemno. Dem. Thuc. Luc.

προκατεγνώσθησαν, damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præiudicio: vel ex præsumpta opinione. Exp. & præiudicatio, item præiudicium.

μετεγνώσθησαν, sententiam mutò, consilium aliud capio. Interdum reddi potest, respisco, & poenitent. Thucyd. lib. 3. μετεγνώσθησαν πᾶσι τὸ ἀποδοξάζειν. Sic & Eurip. in Med. μετεγνώσθησαν καὶ τὸ ἀποδοξάζειν. Invenitur etiam μετεγνώσθησαν ἐπί τῆν, apud Luc. & Herodian. Et, μετεγνώσθησαν ἐν, sine præposit. apud Philostrat. in epist.

μετεγνώσθησαν, mutatio sententiæ, vel poenitentia. Pro quo legitur etiam μετεγνώσθησαν, ut, ἀπὸ τῆν ἰσθητῶν ἀπὸ τῆν ἰσθητῶν.

decomp. ἀμεταγνώσθησαν, non poenitendus, poenitentia non obnoxius. Max. Tyr.

παρεγνώσθησαν, præter jus & æquum statuo, vel perperam statuo & iudico: ut Xenoph. Apomn. l. 1. ἐδὲν ἴσθητον ἡμῶν ἡμῶν ἀπὸ τῆν ἰσθητῶν τὸς δικασίας. Apud Philostrat. cum gen. παρεγνώσθησαν τὸς δικασίας. Iniquè statuentes: quasi παρὰ τῶν γῶν καὶ τῶν νόμων ἰσθητῶν.

προγνώσθησαν, prænosco, præcognosco, vel præscio, præscisco. Item præsentio, præsentisco. Thuc. l. 2. καὶ ἔν τε τῶν ἀπορῆτων τῶν δυνάμεν Ἰτίου & Hippocr. & Gal.

προγνώσθησαν, prænoscor, præcognoscor: unde ἀπορῆτων, apud Herodian.

προγνώσθησαν, prænotio, præcognitio, præscientia, præscigium. De huius vocabuli usu in arte medica. Vide Gal.

προγνώσθησαν, præscius futurorum, cui est facultas præsciendi futura.

προγνώσθησαν, adject. ut, ἀπορῆτων δυνάμεν, præsciendi virtus, vel præsciendi vis, Phil. de vita Mos. l. 3. Interdum qui valet facultate præsciendi seu præsciendi, apud Gal. Προγνώσθησαν, subst. præscitum. Extat & opusculum Hippocratis ita appellatum.

συγνώσθησαν, q. d. simul sentio, i. eisdem sum sententiæ, consensio. apud Plut. in Coriolano, συνγνωσάν οὐδὲν τὸν δῆμον ἐπὶ τῆν δολοφονίαν & Μαρξίον τετραπέδω. i. consenserunt, vel assensi sunt. ¶ Item conscius sum. Herodot. συγνώσθησαν ἡμῶν ἡμῶν ἐπὶ τῆν πομπήν οὐδὲν. Greg. τὸ αὐτὸ γὰρ ἐστὶν ἀπορῆτων καὶ τῶν ἐαυτῶν βασιλείας ἀνάξια, unde particip. συνγνωσθῶν pro conscio: sed in Plur. porius dicitur præfixo articulo. ¶ Item ignosco, veniam do vel tribuo. Cum solo dat. ut, συγνώσθησαν μοι, Aristoph. Cum dat. & accus. ut, συγνώσθησαν σοὶ τῆν ἀμαρτίαν. Eurip. Apud Philostrat. συγνώσθησαν σοὶ τῆν ἀπάτην, ignosco quod deceptus sis.

συγνώσθησαν, q. d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur, venia dignus. Plut.

συγνώσθησαν, q. d. ignoscencia, venia. συγνώσθησαν ἔχων, veniam dare seu tribuere, apud Dem. Thuc. Plat. Isocr. Aristot. Pro eodem dicitur & συγνώσθησαν δίδωμι, apud Polyb. & alios. Interdum tamen συγνώσθησαν ἔχων passivè dicitur, cui venia datur, qui veniam impetrat aut qui venia dignus est, ut apud Plut. ἀδερφῶν Κολοῦν, & Thucyd. l. 3. Συγνώσθησαν τὴν ἡμῶν ἡμῶν, veniam consequi vel impetrare, apud Isocr. Dicitur & συγνώσθησαν λαμβάνειν, apud Dem.

¶ Apud Aristot. Ethic. l. 6. c. 11. quidam exp. moderatio animi & æquitas: quidam interpr. consensus, i. venia quæ datur errato.

¶ Exponitur etiam indulgentia, item concessio, permissio. 1. Corinth. 7. τὸς ἰσθητῶν καὶ συγνώσθησαν, ἢ καὶ ἐπιταγήν. ¶ Item subauditò vel additò est frequens est pro, venia dignus est, vel dignum est, (prou postulat locus) veniam meretur; venia tribuenda est.

¶ Item status unus ex assumptivis, quum reus crimen quod obijcitur, transfert in rem aut personam, quæ iudicio non est obnoxia, ut scribit Hermog. Concessio à Trapez. expon. Latine dici etiam potest venialis status, & deprecatio.

συγνώσθησαν, ad veniam dandam propensus, facilis in danda venia, facilis in condonandis peccatis. Exp. etiam indulgens; item clemens, mitis, misericors. Comparat. συγνώσθησαν, ut, συγνώσθησαν ψυχῆ, apud Synef. animus ad misericordiam propensior.

συγνώσθησαν, in neut. gen. ponitur passivè dicitur, συγνώσθησαν ἄξιον, venia dignum; apud Thuc. lib. 3. ¶ Item συγνώσθησαν, consentiens, qui est eisdem sententiæ. Plato de leg. l. 6. ὁμοῦς ἢ ἡμῶν βεβλήμεθα συγνώσθησαν τῆν ἡμῶν καὶ κατὰ τῆν ἡμῶν.

συγνώσθησαν, idem quod συγνώσθησαν, in prima signif. apud Aristot. Eth. l. 4. c. 5. & rhet. 2. Usurpatur etiam pro συγνώσθησαν, venia dignus, cui ignosci debet. apud Aristot. Eth. 3. & 7. Συγνώσθησαν, animo ad veniam propensio, clemens.

decomp. Ἀσυγνώσθησαν, indignus venia, indignus cui ignoscatur.

Ἀσυγνώσθησαν, ita ut ignosci non possit vel non debeat.

Ἀσυγνώσθησαν, qui non est ad ignoscendum propensus: aut etiam, qui veniam non dat, apud Dem. Exp. etiam, immittis, immisericors: alia composita formata ex secunda aut tertia persona sing. præf. pass. sine præpositione.

Ἀγνώσθησαν, ignotio, vel non cognoscere. Thuc. & Eurip. Apud Poll. est etiam ignobilis: seu ignobilem esse, ingl. rium, incelebrem.

Ἀγνώσθησαν, idem cum ἀγνώσθησαν, ignotus. Od. β. & γ. & act. Apost. c. 17. Apud Thuc. l. 3. ἀγνώσθησαν ἢ γλῶσσαν καὶ ἀμαρτίας εἶσι, ignotissimi lingua, i. ignotissimo sermone utentes. ¶ Nonnunquam de persona dicitur pro, ignobilis, inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Activam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyonè, δευτεροῦ ὄμνη γὰρ δὲ καὶ δυνάμεν ἀγνώσθησαν, ἀγνώσθησαν ἔσονται ἢ ἀπὸ τῆν ἀδελφῶν. ubi exp. ignaram Ἀγνώσθησαν ignotè, item ignobiliter, ingloriè.

Ἀγνώσθησαν, idem cum ἀγνώσθησαν, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot. & alios. Item ignobilis, inglorius, celebr. Apud Eurip. Item ignarus, infcius, apud Xen.

Ἀγνώσθησαν, (adverb.) ignoranter, infcienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Ἀγνώσθησαν, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσθησαν ὅτι Κύπρις δὲ ἀπορῆται Ὀυλιόσθησαν. Ἀγνώσθησαν, idem: unde ἀγνώσθησαν, Od. ψ.

Αγνωτός, ε, ο, ή, idem quod άγνωτός, incognitus. Soph. in Oed. tyr. γνωτός, κ' εστ' άγνωτός μοι.
 Αληθιγνωσία, veri cognitio. Dionys. Arcop. orthodoxam religionem ita vocavit, quam & αληθινήα.
 Απρόγνωτος, idem quod άπρόγνωτος, alienus. Plut.
 Απρόγνωτος, aliis notus, & (ex consequente) nobis ignotus: unde ponitur pro extraneo sive peregrino, Od. β, άπρόγνωτα σι δήμου. Eustathio est etiam ο πολέμιος, vel ο άλλος γνώσκων ησθε ήμεις.
 Απρόγνως, desipiens, delirans, οίον άλλα γνώσκων περσέ το άντα. Gal. in lex. Hipp.
 Αεγνωτός, idem quod άεγνωτός. Pind. Nem.
 Αεγνωτός, valde notus vel celebris. Od. ε.
 Αυτόγνωτος, unde apud Soph. in Antig. σε δ' αυτόγνωτος άλλος όρσα. exp. άυτάρεις το ή ιδιο γνώμων προσο.
 Δύσγνωτος, cognitu difficilis.
 Εύγνωτος, cognitu facilis. Exp. & bene notus.
 Θεογνωσία, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodoxa Bud. ex Arcop.
 Θεόγνωτος, Deo cognitus. Epigr.
 Καρδιογνωτός, ε, ο, dicitur Deus cordis cognitor seu cordium; Actor. cap. i.
 Πολύγνωτος, multis notus seu cognitus.

Comp. ex γνώμη & γνώμων, isidem sine prapof.

Αγνώμων, ο, ή, ή, mente carens, consilio carens, iudicio carens, stolidus, apud Herodot. Exp. & amens, apud Plut. Ab Hefych. exp. consilii expert & sensu carens. Sic Αεχines contra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat muta & άγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum; cui opponitur πολύγνωμων, apud Plat. in symp. Sic usurpatur & superl. άγνωμονέστατος, apud Xen. apomn. l. i. § Item improbus, iniquus; ut, άγνώμων κερτής, apud Xen. § Item pro άσύγνωτος; & άσυγνωτών, qui veniam non dat, & (per consequens) inclemens. Xenoph. Pæd. 4. λέγει άμύς ένα κή άγνώμων. § Item non agnoscens debitum, inficiens debitum, vel inficiator debiti. Poll. § Item qui est ejusdem sententiæ, pro όμογνωμων. Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Oedipo, Φοίβη περ άμω μή γρησά άγνώμονες, ubi tamen exponitur etiam άσύγνωτοι. § Item a nomine γνώμων, (præfixo α privativo) άγνώμων dicitur equus, quasi non habens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur: anñosus aut certe non amplius juvenis. Poll. Pro eodem affertur & άπώγνωμων.
 Αγνώμων, ε, ο, ή, idem quod άγνώμων. Vfurpatur præsertim in genere neutro, & substantivè, pro, res iniqua & injusta. Luc.
 Αγνώμων, sine consilio, sine iudicio, stultè, apud Demosth. & Xen. Item iniquè: unde άγνωμονέστερος, iniquius. Item non agnoscendo debitum, inficiando debitum. Poll.
 Αγνώμοσιών, ή, q. d. consilii carentia. Apud Bud. exp. stoliditas. apud Herodot. in Melpom. άπρος άγνωμοσιών ησ απόδηροι. § Item pro imperitia, ut vult Poll. § Item improbitas: iniquitas. Dem. pro cor. Item ipsum factum improbum & iniquum: aut factum stultum, quod stultè, sine ratione & iudicio fit. Aristid. in Panath. άπρωθίνη § ετέρον άγνωμοσιών ήπ μεζονα: unde & άγνωμοσιών, apud Plut. in Pericle, άγνωμόως facta. § Item inficiatio debiti. Poll.
 Αγνωμονέω, ή, F. ησσι, ignoranter & imperitè ago, imperitè versor in re aliqua. Poll. § Item iniquè & improbè ago, inquit Bud. Significat etiam άχαρής, apud Plut. in Camillo. Sic & apud Dem. affertur pro άχαρής, pro cor. άπρωθίνη άγνωμονέω ησ έμεις. § Apud Liban. άγνωμονέω άπρος πτω έκλεισι, non agnoscere debitum, q. d. iniquè agere circa solutionem. § Idem Bud. ait etiam esse, debitum inficiari.
 Αγνωμοτέμει, iniqua patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. § Significare dicit & άχαρής έμει.
 Αγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.
 Αγνωμονία, ή, contrariæ sum sententiæ, contraria sentio, dissentio, refragor. apud Xen.
 Εταίρογνωμων, idem cum εταίρογνωμων, Hefych.
 Αργυρογνωμων, argenti spectator. (ut Bud. exp. in annot. pr. in Pand.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot. & Aristot. Rhet. l. i.
 Αυτόγνωμων, q. d. qui suæ est sententiæ, i. qui suam duntaxat sequitur sententiam. A Bud. exp. qui ex sui animi sententia iudicat, vel ex sua conscientia. ex Aristot. Polit. 2.
 Αυτόγνωμονία, ή, idem interpr. ex mei animi sensu & meo arbitrato facio vel iudico & decerno.
 Βαθύγνωμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud Suid.
 Βασχυσγνωμων, cujus diversa est sententia. Exponitur &, duplici tractus sententia.
 Δίγνωμος, ε, ο, ή, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, anceps, ut, διγνωμος λόγιος. vel, de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.
 Δίχρησγνωμων, cujus diversa est sententia, cujus sententia dissidet ab alius sententia. Exponitur & duplici tractus sententia.
 Διχρησγνωμονία, ή, dissentio, dissideo. Xen. Exponitur &, duplici sententia distrahor.
 Επερογνωμων, qui alterius seu diversæ est sententiæ, diversa sentiens.
 Επερογνωμοσύνη, diversa sententia. Ioseph.
 Εύγνωμων, æquus & bonus vir, vir proba mente præditus, vel bonus rerum æstimator. Aristot. Ethic. lib. 6. Exponitur etiam a Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autem

non tantum de personâ, sed etiam de re. Athen. lib. 12.
 Εύγνωμόως, ita ut æquus sis rerum æstimator; ita ut æquum & bonum virum te præbeas, ita ut ex æquo & bono agas. Exp. & bona fide. Apud Luc. άγνωμόως φέρειν, sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.
 Εύγνωμοσύνης, æquus ac bonus. Εύγνωμοσύνην, æquitas & bonitas, seu candor. In ed. Iustin.
 Εύγνωμοσύνη, æquitas animi & probitas, bona mens. Item virtus eâ quæ beneficium & fidem bonam agnoscit. Quidam interpr. etiãñ æquânimitas & candor. Αεschin. in Ctesiph.
 Εύγνωμονία, idem Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in confort. ad Apoll. Idem Bud. interpr. etiam, æquo animo esse.
 Ηδυσγνωμων, exp. consilii & responsis oblectans; i. prudens; apud Polyb.
 Ιδοσγνωμων, qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. A Bud. exp. qui ex suo arbitrato privatoque sensu statuit, Aristot. Ethic. 7. c. 9.
 Ιδοσγνωμονία, propriam ac peculiarem sententiam habeo, vivo meo arbitrato & jure. In nov. const.
 Ιππογνωμων, qui equas gravidas ab aliis internofeit. Item ο μεγαλογνώμων: ab ίππο επιτατικό.
 Ιχυρογνωμων, obfirmatus in sua sententia sive pertinax. A Bud. exp. pervicax, tenaxque propositi, Aristot. Eth. 7. c. 9.
 Ιχυρογνωμοσύνη, pertinácia seu pervicacia in sua sententia. A Bud. exp. propositum tenax, & validum. Ioseph.
 Κακογνωμων, malignus, improbus. In nov. const.
 Κακογνωμοσύνη, improbitas, iniquitas. Ibid.
 Λεπτογνωμων, cujus subtilis est sententia. Exp. etiam acer, acutus.
 Μελακογνωμων, qui molli est mente seu animo, i. mitis. Αεschyl.
 Μεγαλογνωμων, qui magno est animo, qui animo seu mente res magnas concipit. Exp. etiam, qui est animo excelso. Xen. § Item qui grandibus sententiis utitur, apud Philostratum epist. 13.
 Μεγαογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus aditus, aut animus magna cogitans, sive gerendis rebus magnis aditus. Item granditas sententiarum. In qua signif. ponitur & το μεγαλογνωμων; substantivè, apud Xen.
 Μονογνωμονίας, qui unius sunt sententiæ, vel ab una sola dependentes sententia.
 Νοσγνωμονική, f. τέχνη vel επισήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laert.
 Ολιτογνωμων, negligens. Hefych.
 Ομογνωμων, qui ejusdem est sententiæ.
 Ομογνωμονία, ή, ejusdem sum sententiæ. idem sentio, consentio, assentior. Dicitur, όμογνωμονία σι, & όμογνωμονία σι κή τέρε, apud Xen. de hoc tibi assentior. Dicitur &, όμογνωμονία σι άπει τέρε, apud Aristot. Eth. lib. 9. Ab eodem dicitur aliquis όμογνωμονέω έαυτώ, constare sibi.
 Ορθογνωμων, qui rectè sentit & iudicat: ut, όρθογνωμων ψυχή, apud Hippocr. in ep. ad Demag.
 Ουδανογνωμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus.
 Πατογνωμονική, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate & quatenus tantum morbi naturam indicare potest. Gal. de diff. morb.
 Πολυγνωμων, qui est multi consilii. Apud Platonem in symp. pro multum perito, seu multarum rerum perito: cui opponitur άγνωμων.
 Πρωγνωμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit: princeps senatus.
 Υψηλογνωμων, qui est elato & maximo animo, in bonam partem: idem ferè quod μεγαλογνωμων.
 Φυσιογνωμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus, q. d. naturæ cognitor, vel peritus iudicandi de naturâ, qui hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit. Aristot. in opere Φυσιον.
 Φυσιογνωμία, & Φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi seu de naturâ iudicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur, Aristot.
 Φυσιογνωμονικός, ad scientiam illam pertinens, vel conferens: Et; τα Φυσιογνωμονικά, scripta in quibus de hac scientia ágitur.
 Φυσιογνωμονέω, ή, de naturâ iudicandi peritus sum, vel de naturâ iudico, ex aspectu oris videlicet. Frequens est apud Aristot. in Physic. Est etiam, (ut tradit Bud.) diligenter cognosco faciem alicujus & adnoto, ut postea noscatur. Dem. orat. 1. in Aristot.
 Φυσιογνωμονέωδ dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur; seu de cujus natura ex aspectu iudicatur aut saltem conjectura fit. Aristot. ibid.
 Composita ex γνώμω.
 Αγνώετος, non agnitus, aut qui talis est ut agnosci non possit. Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui in notitiam non venit; vel qui talis est ut innotescere non possit. Vulgò exp. incertus, incognitus.
 Αναγνωέτω, agnosco. Plato in Polit. δά τες συρνεεις ήμεις άε άπρωθίμωσ δάφ λόγων αναγνωέτω.
 Αναγνωέτωμα, agnoscor.
 Αναγνωέτωμος, ή, cognitio. Synes. epist. 100. Αναγνωέτωμα, το, idem: interdum est potiùs specimen & documentum, teste Bud.
 Αναγνωέτωσις, εως, ή, idem quod αναγνωέτωμος, apud Plat.
 Διαγνωέτω, dignosco, internofeit. Apud Lucam cap. 2: ιδόντες δ' διεγνώ.

διεγνώσαντες ἐξήμεσαν, exp. divulgaverunt, notum fecerunt.
 Δυσγνώστους, agnitiu difficilis, qui facile agnosci non potest; vel
 qui non facile notificari potest seu innotescere.
 Εὐγνώστους, agnitiu facilis, qui facile agnosci potest: vel qui facile
 notificari queat seu innotescere.

ΓΛ ΑΝΙΣ, ἰδιότης, piscis genus, apud Athen. lib. 7. & Suidam & Ari-
 stoph. in Equit. vide & Plin. l. 9. c. 43. Ab Hefychio scribitur γλα-
 νίς, exponiturque etiam δρεῖς iners.
 Γλαυός, ab Hefych. expon. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot.
 hist. an. l. 8. c. 5.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ὁ, glaucus, cæsius. Aristotel. de mantichora fera,
 τὸ δ' ὄμμα γλαυκόν, τὸ δ' ἔχρωμα κίναθαεκόμ. pro quibus Plinius,
 oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυ-
 κός, i. oculis esse cæsius. ut apud eundem in Probl. sect. 10. Διότι π
 οὐδὲν ἀνθρώποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπιπολὺ γλαυκοὶ Dicitur & γλαυκός
 τὸς ὀφθαλμοῦς, vel τὸ ὄμμα, apud Basil. Ἡ Γλαυκὴ γέλασσα, apud
 poetas, cæruleum mare. Pro quo dicitur & γλαυκὴ sine adjectio-
 ne (sicut & ὕδρη) ab Hefiod. in Theogon.

Γλαυκίτης, idem quod γλαυκός, glaucus, cæruleus. Plur.
 Γλαυκότης, ἡ, glaucus color, seu cæsius: ut, γλαυκότης ὀφθαλμῶν.
 Aristot. 5. de gen. anim.

Γλαυκίωμα, ἄσθμα, seu γλαυκίωσις, εὐς, ἡ, glaucedo, (ut vulgus vo-
 cat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo, quum præter naturam
 glaucescit. vel (ut alii definiunt) transmutatio humoris crystal-
 lini in glaucum. vide Galen. Ruf. Æginetam, &c.

Γλαυκίτης, glaucus: ut, γλαυκίτην κήκων, acinorum glaucorum. Theo-
 phrast. l. 2. hist. pl. c. 2.

Γλαυκίαι, ἡ, glaucis oculis terribiliter intueor: ut, γλαυκίαιον leo,
 Hom. & Hefiodo. Item pro, glaucesco. Dionys.

Γλαυκίον, avis, à glaucis oculis nominata, Eustath. Ἡ Item herba
 quædam & ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha: sed
 pro herba invenitur potius γλαυκίον. Hinc Διότι γλαυκίον, collyrium.

Γλαυκίσις, piscis quidam apud Athen. & Plinium.

Γλαυξ, ulula, noctua. ut proverb. γλαυξ ἐς Ἀθῆνας, vel ἀθῆνας,
 noctuam Athenas. Et genus numifinatis noctuam impressam hab-
 entis. Et herba quædam apud Diosc. engalacton etiam dicta,
 quod lactis copiam præbeat. vide & γλαῦξ in γάλα. Item saltatio-
 nis genus quoddam, Hefych.

Γλαυκώτης, εὐς, ὁ & ἡ, noctua speciem gerens, Gaza interpr.

Γλαυκίτης, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab Ety-
 mol. exp. obtusè video.

Composita.

Ἀπογλαυκίαι, cæsiu reddo: unde passivum ἀπογλαυκίμαι. Plu-
 tarch. in Timol. ἀπογλαυκίμαι αὐτὸ τὴν ὄψιν λέγει.

Ἀπογλαυκίσις, idem quod γλαυκίσις.

Διαγλαυκίον, vide in Γλαυκίον.

Ἐπερογλαυκίον, altero oculo cæsius.

Υπογλαυκίον, subglaucus, aliquantum glaucus.

Υπογλαυκίσις, subglaucus fum. Mosch. idyl. 2.

ΓΛ ΑΨΩ, F. ψω, cavo. excavo, fodio. Item sculpo. Hefiod. in aspi-
 de, de leone loquens, ψωσός τε καὶ ὄμιος Ὀδῆν μεταστῆσαν ποσσὶ γλαψή,
 ubi exponitur, fodit. Hefych. vulg. γλαψή esse γλαψή.

Γλαψυ, antrum, spelunca, caverna. Hefiod. in Erg. καὶ γλαψυ πετρεῖον.

Γλαψυρός, ὁ, cavus, profundus: ut, γλαψυροῦ νηός, & γλαψυρὴ πέτρα,
 Hom. Item scitus, elegans, venustus. q. d. scite & eleganter scul-
 ptus. A Bud. exp. etiam concinnus & varietate oblectans, apud
 Plut. Item lautus, apud eundem: ut, ἀστὴρ καὶ γλαψυρὸς βίος.

Ἡ Item aptus & appositus, apud Aristot. lib. 3. de part. an.

Γλαψυρός, scite, eleganter, venustè: unde γλαψυροτέρως, Arist. de
 animal. 1.

Γλαψυρα, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas.

Γλαψυροσύνη, elegantia, venustas. Luc. in encomio Dem.

Γλαψυρὸς, scalpo, sculpo. Aristoph. ἐπὶ ἀπὸ ἐνδόν οἰκίας, καὶ τ' ἐγλαψεν.

Γλαψυροῦσι, scalpor, sculpor: ut, γλαψυροῦσιν ἀδύνατον, qui præ duritie
 scalpi nequit.

Γλαψυρὸς, τὸ, sculptura, cælatura, vel quod sculptrum est. Poll.

Γλαψυρὸς, ὁ, sive γλαψυρὸς, ἡ, sculpor. Epigr. Γλαψυρὸς, qui scul-
 pi potest. item pro sculptro, apud 70. interpr. quum de idolis di-
 citur.

Γλαψυρὸς, ἡ, sculptura. Item quod insculpitur. Plutarchus de prud.
 anim. Γλαψυρὸς, sculpor. Γλαψυρὸν, sculptrum. Luc.

Γλαψυρῶν, sculporioris, in Epigr. γλαψυρῶν καλῶν.

Γλαψυρὸς, apud Hom. & Herodot. crena, sagittæ incisura in quam ner-
 vus inseritur. At γλαψυρὸς καλῶν in Epigr. cultelli calamorum
 incisorii & velut sculporiorii.

Γλαψυρὸς, ἡ, apud Sophoclem in Priamo sunt οἰκοδομικὰ σκάβη,
 teste Poll. l. 10. c. 31. Etymologo quoque γλαψυρὸς est instrumentum
 quo excavantur & expoliantur lapides, à γλαψυρὸν significante
 κοιλῆσαι, per syncopen pro γλαψυρὸς afferturque ex Callim. καὶ
 γλαψυρὸς σκαψύλη τε, καὶ σκαψύλη τε μαλιβδίου. Latini cælum dicunt seu
 sculptrum. Idem tamen Ἡymol. exp. etiam σμίλη, ἴσθη, ὄψις.

Composita: ac primum ex γλαψυρῶν.

Ἀγλαψυρῶν, inelegans, invenustus, Ἀγλαψυρῶν, ineleganter, in-
 venustè. Athen. l. 10.

Διαγλαψυρῶν, cavo, sculpo. Hom.

Ἐγλαψυρῶν, insculpo.

Composita ex γλαψυρῶν.

Ἀγλαψυρῶν, sculpo.

Ἀγλαψυρῶν, sculptura. Strabo lib. ult.

Ἀγλαψυρῶν ποτήριον, sculptrum poculum, asperum sculptrum.

Ἀγλαψυρῶν, ὁ, ὁ καὶ ἡ, sculptrus, cælatus, seu sculptris cælaturisque
 asper, Plin. l. 33. c. 11.

Ἀγλαψυρῶν, ὁ καὶ ἡ, recens sculptrus: ut, ἀγλαψυρῶν ζῴων, Theoct.
 in Erg.

Ἀγλαψυρῶν, ὁ, ὁ καὶ ἡ, magistratus ambiens: quasi ὁ τὰς ἀγλαψυρῶν. Erym.
 & Eustath.

Δακτύλιος γλαψυρῶν, ὁ, ὁ, qui annulos sculptrit, aut cælat. Diog. Laërt.
 in Sol.

Δακτύλιος γλαψυρῶν, annulorum sculptura aut cælatura, Plato.

Διαγλαψυρῶν, undique sculpo: vel q. d. persculpo.

Decomp. Ἀγλαψυρῶν, non sculptrus. Adamant. in physiogn.

Διγλαψυρῶν, ὁ καὶ ἡ, bis incisus, vel gemina sculptura incisus, perscul-
 ptrus Polemon.

Ἐγλαψυρῶν, insculpo.

Ἐγλαψυρῶν, εὐς, ὁ, & Ἐγλαψυρῶν, (Mercurii sculptror, i. qui Mer-
 curii statuas sculptrit.) statuarius, qui lapideas statuas conficit. Luc.

Ἐγλαψυρῶν τέχνη, statuaria ars seu statuariorum.

Ἐγλαψυρῶν, statuarii officina. Plut. in symp.

Ἐγλαψυρῶν, sculptrura. Plut. in Socratis Demonio. περιβαρῆνης ἢ
 αὐτῆς Διὸς ἢ Ἐγλαψυρῶν παρὰ τὴν διαισθησίαν.

Ἐγλαψυρῶν, bene sculptrus, bonam sculptruram habens.

Ἐγλαψυρῶν, idem. in Epigr.

Ἐγλαψυρῶν & Ἐγλαψυρῶν, ὁ, ὁ, (q. d. sacra sculptris) qui sculptrit seu
 peritus est sculptri ea quæ hierographica vocantur. Dicta au-
 tem Ἐγλαψυρῶν, apud Ægyptios (inquit Bud.) sacra quædam
 monumenta, non literis vocabula, sed sculptris rerum anima-
 liumque figuris significantia. Luc.

Καλαμογλαψυρῶν, calamorum sculptror.

Καλαμογλαψυρῶν, calamos sculptrere. Erym.

Καθαρογλαψυρῶν, parcus, teste Hefychio; ut qui ob parsimoniam ἐ
 nascitur quoque herba satis vili desculptrat aliquid: aut etiam qui
 ob parsimoniam scalpendo collecto nascitur vitam toleret.

Decomp. Κυμνοσπειροκαθαρογλαψυρῶν Aristoph. in Vesp. vocat eos qui
 supra modum restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam
 τὸν κύμνον σπείρειν, & τὸ κῆραρον γλαψυρῶν.

Καθαρογλαψυρῶν, qui ligna scalpendo poliendoque alveos conficit,
 qui κῆραρον dicuntur. Poll. ex Gratiani γένεσιν.

Κερατογλαψυρῶν, qui cornua sculptrit, qui cornu scalpendo expolit.

Λίτογλαψυρῶν, in lapide insculptrus.

Λίτογλαψυρῶν, qui lapides sculptrit seu incidit, statuarius. Luc.

Ξυλογλαψυρῶν, qui ligna sculptrit. Hefych.

Ὀδοντογλαψυρῶν, ὁ, ὁ, & Ὀδοντογλαψυρῶν, ἰδιότης, ἡ, dentiscalpium, quo ea
 quæ dentibus inhaerent, eximuntur.

Περιογλαψυρῶν, circumsculpo.

Ποτηρογλαψυρῶν, poculorum sculptror seu cælator. ex Euphorione.

Στυπτογλαψυρῶν, qui ligna vel stipites polit seu sculptrit. Hefych.

Τοκογλαψυρῶν, scenerator, qui sceneratori dat, qui scenerator facit. Plut. de
 aud. poëm. Videntur τοκογλαψυρῶν proprie dici, qui in tabulas suas
 inscribunt pecunias sceneratori datas. Τοκογλαψυρῶν, tabulis insculptris
 nomina eorum quibus pecunia sceneratori credita est. Item simpli-
 citer sceneratori, sceneratori dare. Poll.

Τριγλαψυρῶν, (q. d. trisculptrus) tres sculptruras habens. Sunt qui in
 columnis sculptruram canalicularam & striatam triplici sulco, ἑπι-
 γλαψυρῶν dictam putent. Vide Vitruv. Dicitur & τὸ σπιγλαψυρῶν, apud
 Athen.

Decomp. Μεταξύστεριγλαψυρῶν, vel μεταξύστεριγλαψυρῶν, intercolumnium.

Ὠτογλαψυρῶν, ἰδιότης, auriscalpium. Plato comicus apud Poll. lib. 2.

ΓΛ ΕΥΚΟΣ, εὐς, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophyl. epist. 44
 ἰσχυρὰς ποτῆρας καὶ γλαυκῶν, καὶ μελιτῆρας, καὶ πόπωνα.

Γλαυκός, mustum decoctum, defrutum: οἶνος πολλὸν ἐψημεν ἴσχυρον
 apud Eustath.

Γλαυκίον μέρον, q. d. mustum unguentum, de quo Diosc. Item, γλαυκί-
 ον ἔλαιον, q. d. mustum oleum.

Composita.

Ἀγλαυκός, ἰδιότης, ὁ καὶ ἡ, minimè dulcis. Propriè musteam dulcedinem
 non habens. Luc. in Lexiph. οἶνος ἢ καὶ μὴ ἀγλαυκός, ἀπειπῆτος ἢ ἐπι-
 Metaphoricè pro insuavi & injucundo, apud Hermog. de Thu-
 cydide. διὸ καὶ ἀγλαυκός ἐστὶ γαστὴρ δόλιος.

Ἀγλαυκός, idem, unde ἀγλαυκὸν γέλασσον, apud Nicand. in Alexiph.

Πολυγλαυκός, ὁ, ὁ, musto abundans.

ΓΛ ΗΝΗ, ἡ, pupilla oculi, ut volunt nonnulli. Secundum Pol-
 lucem vers. 2. est ἡ τῆς κόρης αὐγὴ. Interdum pro toto oculo acci-
 pitur, ut Od. 1. Πάντα δὲ οἱ βλεφαρῶν ἀμφὶ & ὀφθαλμοῦσιν αὐτῆς Γλαυκῶν
 κακοειδῆς. Sunt qui exponant etiam puppam, apud Hom. Il. 9.
 Ἐβρε κακὴ γλαυκῶν. schol. exp. ἀδενής κόρη. Ἡ Præterea sunt qui γλαυ-
 κῶν sive κητίλων ab Hippocr. in lib. de artic. nominari dicant ca-
 vitatem illam ossis, quæ aliud os in suum sinum recipit, quæ com-
 missura γόγγυρος etiam vocari solet. Ἡ Denique γλαυκῶν nomi-
 nari etiam apud favos restantur Erym. & Hefych. Ἡ Quidam
 derivant παρὰ τὴν αἰθῆραν τὴν λαμπερῆν, ut dicatur quasi αἰθῆρας
 alii παρὰ τὴν γλαυκῶν per syncopen.

Γλαυκῶν, τὸ, ut Il. 9. ὁ γλαυκῶν ποτῆρας κητίλων, quidam adjectivè expo-
 nunt. spectaculo digna. alii substantivum esse volunt, & significat
 κε μὴ...

re mundum visendum, aut imagunculas. Apud Aratum, πέντε αρά γλῶσσα, Cic. vertit, quadruplices stellas. Γλῶσσα, pro oculis, apud Nicand. αὐτὰρ ὀνόματι Γλῶσσα Φοινίσσ' ἔθεον ἰδρῖον.

Composita.

- Ἄβλυτος, ὁ κ' ἢ, pupillas non habens, & synecdochicè, cæcus. Nonn. Βοδύλυτος, bubulas pupillas habens, id est, pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus. ὁμοῖα βοδύλυτοιο ὠσέσωντα. Δίγλυτος, binas pupillas habens. Theocr. in Epigr. Εὐείγλυτος, magnas pupillas habens, id est, pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonn. Εὐήγλυτος, pulchras in oculis pupillas habens, item, bonas in oculo pupillas habens, acutum cernens. Oppian. de ven. lib. 3. Εὐήγλυτοι λίσσας τε πυρεῖν γλῶττοι τε λείοντες. Θεόγλυτος, pupillas oculi divinas seu Deo similes habens, aspectu divino præditus, os Deo similis; ut, θεόγλυτον ὠσέσωντα, apud Nonn. divina facies. Γογγύλυτος, habens nigricantes pupillas in modum violæ, quæ dicitur ἰον. Hefych. Μελίγλυτος, melleas pupillas habens, dulcis aspectu. Hefych. Μονόγλυτος, monocus. Hefych. Νεόγλυτος, novas habens pupillas, id est, qui visum recens recuperavit. Πειρίγλυτος, Aratus. Κἄνο περίγλυτος περιχρῶν γάλα μιν καλέουσι. Πειρίγλυτος, undique circumspiciens. Arat. Πειρίγλυτῶν, oculorum pupillis lustro, circumspicio: unde apud Theocr. Πειρίγλυτῶν ὄσσοις. de leone omnia collustrante oculis. Πολύγλυτος, multos oculos habens. Πυερίγλυτος, igneas pupillas habens. Oppian. Τερίγλυτος, tres pupillas habens, ut τερὶ γλῶττα ἔμμεται, Il. σ. in aureas triplicis pupillæ formam gestantes.

ΓΛΗΧΝ, ὠν' ἢ, pulegium, herba quam nonnulli βλήχνα appellat, à βλήχῃ, id est, balatus, quod pecoribus gustata dum floret, excitet balatum, teste Diosc. l. 3. c. 26. Doricè γλάχον vocatur, ut βλάχον pro βλήχον, unde Aristoph. in Acharn. πάντῃα τὰς γλάχων. Sic & Theocr.

Γλαχνοπέπτος οἶνος, vinum è pulegio confectum seu pulegio conditum. Diosc. l. 5.

ΓΛΙΝΟΣ, seu γλάν, genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Quidam exp. gallica. Vide Theophr. hist. plant. l. 3. c. 31.

ΓΛΙΣΧΡΟΣ, ὁ κ' ἢ, lentus, viscosus, tenax, glutinosus. Dicitur & de solidis corporibus & de humoribus. Hipp. de nat. hom. τὸ φλέγμα γλιχρότατον ἐστὶ, καὶ βίαια μέλισσα ἀγαθὴ καὶ χαλκὴ μέλαινα: nam ἢ μέλαινα χαλκὴ τὸ σάμα μὲν οὐσίαν χυμῶν γλιχρότατον, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. lib. 2. τὸ ἐχόντων ὀλίγα μὲν ἔχει γλιχρον, de edulisi. Et apud Plat. in Crat. γλιχρον ὀλίγη. Et apud Diosc. lib. 3. ῥίζα γλιχρον radix lenta. Exponitur & lubricus. Item tenax, parvus. Luc. γλιχρότερον ὠδὸν τὰς θάλασσας. Dicitur & de re, & tunc exponitur potius, strictus. Plutarch. in Lycurgo, γλιχρον γὰρ αὐτὸς ἐστὶ τὸ δένδρον. Apud Luc. γλιχρον τὴν ἄρτεσ, artes parum suppeditant ad victum, artes jejunæ. Ab Hefychio exponitur etiam valde fordidus, ut ab Etymologo quoque. Etymologo est ὁ λίχρον καὶ ἐπιθυμῶν ἐφουβελίστος, quasi ὁ λίαν ἐχρῶν, vel γλιχρόμενον τῶσδε ὑπὲρ τὸ δένον. Exponitur ab eo & ἀτυχῆς, ut, γλιχρον quoque apud Aristoph. à nonnullis accipitur pro ἐπιθυμῶν, ærumnōsus. Reperitur & γλιχρὸς: unde γλιχρὸς.

Γλιχρὸς, tenaciter, seu more eorum quæ viscosa & glutinosa sunt, apud Suid. Item lubricè. Hefych. & Suid. Item parcè, tenaciter, tenuiter, ut, γλιχρὸς ἔστιν. Aristot. polit. 2. Item, vix, difficulter, ægrè, apud Plut.

Γλιχρότης, ὁ κ' ἢ, lentus, tenaxque & viscosus, in modum eorum, quæ γλιχρον nominantur, Hippocr.

Γλιχρότης, ἡ, viscositas, lentor, tenacitasque glutinosa, apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib. 5. Item tenacitas, parvitas. Plutarchus.

Γλιχρῶσιν, γλιχρον reddo, unde pass. γλιχρῶσιν, viscosum seu glutinosum fieri, lentescere & tenaciorem reddi. Hippocr. de art.

Γλιχρῶσιν, exp. γλιχρότης. Hippocr. & Gal.

Γλιχρῶσιν, parvus & restrictus sum, tenax sum & γλιχρον, more nimirum τὸ σμικρολογεῖν. Bud. & Eustath.

Γλιχρῶν, ὠν' ἢ, exp. ἐπιθυμῶν, cupitor, δὲ τὸ γλιχρῶν. Aristoph. in pacè, ὠ γλιχρῶν, ubi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miser & ærumnōsus.

Γλιχρῶν, ἡ, exp. miseria, ἀτυχία.

Λίχρον, etiam scribitur, & λίχρον, apud Suid. & Hefych.

Composita.

Ἄβλυτος, ὁ κ' ἢ, non lentus, non viscosus. Hippocr. in prorrh. t. & Gal. comm. 3. in eum locum.

Ἐγλιχρον, viscosus, glutinosus, lentus, tenax, cui inest τὸ γλιχρον.

Περίγλιχρον, circumcirca lentus & viscosus, Hippocr. aphor. l. 4.

Υπόγλιχρον, aliquantum lentus vel viscosus.

ΓΛΙΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, ἐπιθυμῶ. Interdum cum infinitiv. Isocrates in Panath. ζήλον τῶν ἐμῶν καὶ μεμῶσθαι γλιχρόμενον. Sic Dem. Philipp. 2. πάντες μὲν αἰεὶ γλιχρον λέγοντες, ἀξίως δ' ἐπιθυμῶσθε δέ.

δύνη. Idemque Plutarch. in Numa, γλιχρόμενον ἐξελκυσσῶν τὰ νοεῖα, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accus. Philo de mundo, ἀναμείβων ἐν τῇ ἐχέσμε φῦσιν γλιχρόμενον ὅλα διαμνηθῶ, cupere & velle universi incolumitatem. Aliquando cum genit. Arist. de mundo, τὸ ἐκείνων ἢ φύσιν γλιχρόμενον, contraria appetit natura. Sic Aristoph. τί δὲ τῶν τῶν κακῶν ὡς πῶν γλιχρόμενον; Apud Herodot. γλιχρόμενον τὸ ἐκείνων, sum studiosus libertatis. Hefych. γλιχρόμενον exp. etiam πούτῃ, quo significatu & γλιχρόμενον dicitur.

ΓΛΟΙΟΣ, ὁ, interdum est adjectivum, & exponitur ab Hefych. invalidus, item sordidus. Aristophanis scholiastes (in hoc Nubium loco, κινῶν, τρυμνῆ, μέθοδους, ἔρων, γλοῖος) annotat γλοῖος idem propemodum valere, quod μέθοδους, translatumque esse ab oleo quod in balneis effusum concrevit. Nam ut id τὰς ἐπιλαμψαυμῶν διολιθῶσθαι πύφους, ita & γλοῖον dici, qui tali præditus est ingenio, ut diolιθῶσθαι elabique possit è creditorum manibus. Ad mores itaque translaturum significare, qui mente seu ingenio est lubrico & mutabili. Exp. & malignus, malis imbutus moribus, item qui sordidus est moribus. Interdum est subst. & significat sordes olei; hoc est, sordes quæ in balneis atque etiam palestra ab hominum oleo unctorum cute deradebantur. Latinis strigmenta. Alia quoque sordes oleo permixtæ ac lubrica hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. l. 7. ὡς περ ἐστὶν ἔλαιον καὶ γλοῖος, γλοῖος, ἡ, idem quod γλοῖος adject. Erym. & Hefych. Et, γλοῖος à Sophocle dicitur equa maligno ingenio & prava in dolo, teste eodem Hefych.

Γλοῖος, Gal in lex. Hippocr. exp. connivendo oculos obvolvō. Γλοῖος, ὁ κ' ἢ, strigmentosus, strigmentorū similis, strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Diosc. l. 5. c. 92. Et, τὸ γλοῖος, strigmentum, Diosc. l. 2. c. 205.

Γλοῖος, ab Hefych. exp. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum, item conniventer.

Γλοῖος, lentescere ac viscosus reddi in modum strigmenti. Diosc. l. 5. c. 92. τὸ γλοῖος ἔστι γλοῖος.

ΓΛΟΥΤΟΣ, ὁ, nates, clunes, carnes in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus pulvini vicem præstant. Hom. Il. 9. v. 338. ὧς δ' ὅτε τὸ κύνος σὺς ἀργεῖο καὶ κύνος ἄπειρα καὶ ἄπειρα ἔχῃ τε γλαυτὸς τε. Herodot. δὲ τὸ γλαυτὸν τὰ ἄνω.

Γλαυτῶν, naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. Nam perinde ac nates prominent, sefeque contingunt.

Composita.

Ἀπόγλαυτος, qui clunibus videntur esse destituti, qui exilibus sunt clunibus, depyges.

Υπόγλαυτος, id est, nates quæ sub clunibus sunt, id est, quiddam commune clunibus & femori, ut ait Aristot. qui nomen hujus partis dicit esse ὑπογλαυτῶν, de animal. l. 1.

ΓΛΥΚΥΣ, ὁ, ὁ, dulcis ut, μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. Aucr. τὰ γλυκία σπιττῆ καὶ μελιτάδη, καὶ μέλιτος πῶς ἰσχυρῶς. Et, γλυκὺς οἶνος, apud Diosc. & Athen. Plut. ad Col. εἰς γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ ζυμῶς. Exponitur ad multa. Pro suavi seu jucundo, ut, γλυκὺς ἰμέρος, apud Hom. & αὐτὸ γλυκίων μέλι. Et Il. 2. πόλεμος γλυκίων. Dicitur & γλυκύτερον in comp. itemque γλυκύτερον in superlat. Item, γλυκύ, vini dulcis genus. Lat. passum. Diosc. ἐπιδοῦναι οἶνον ἢ γλυκύ. Idem σῶν γλυκὴ ἢ οἶνον γλυκὴ ζῶν. Item, γλυκύ, fel, per antiphr. Plin. & Cal. Aurel. Chronic. lib. 3. cap. 1. Etym. deducit πικρὸν τὸ γλυκύ.

Γλυκῆς, ἡ, absolute & subauditō subst. dicitur ἢ γλυκύτερον, teste Hefych. prædulcis enim est. Ab Hippocr. eadem vocatur γλυκύνη, ut Gal. in lex Hippocr. annot.

Γλυκύντης, ἡ, dulcedo, ut, γλυκύντης οἶνος, apud Athen. Item schematizationis.

Γλυκῆρος, ὁ, ὁ, poetis idem quod γλυκύντης: ut μέν γλυκῆρον, Odyss. 8. Item metaph. γλυκῆρον φάσθαι, Od. 9. Et comparat. γλυκῆροσπι, Odyss. 4.

Γλυκῆρος, ἡ, ὁ, dulciusculus, subdulcis, vel dulcis, ut, γλυκῆρος ποτὴρ. Nic. Alex. quod quidam pro passō accipiunt.

Γλυκῆρος, dulce reddo, edulco, dulco. Xen. in Oecon. ἰσπὸς ἡλίος γλυκῆρος πῶς σφυλοῖς.

Γλυκῆρος, q. d. dulcificatio.

Γλυκῆρος, dulcedo, vel subdulcis sum, ut, γλυκῆρος οἶνος. Diosc. & Athen.

Γλυκῆρος, sive γλυκῆρος, dulcedo. Legitur & γλυκῆρος, apud Athen.

Γλυκῆρος, secundum schol. Nicandri dicitur τὸ ἐξ ἰκατ' ὀφθῆμισ μόν.

Γλυκῆρος, ἡ, glycyfide, herba de qua Diosc. lib. 3. cap. 157. & Plin. lib. 25. cap. 4.

Composita.

Ἀγλυκῆς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἀναγλυκῆς, iterum reddo dulce.

Ἀπογλυκῆς, dulce reddo.

Ἐγλυκῆς, cui aliqua dulcedo inest, ut, ἐγλυκῆς, Diosc.

Ἐγλυκῶσιν, indulco, dulcedinem infero, Herodot. l. 2. (de loto) καὶ ἐγλυκῶσιν ἐπιπικρῶσιν.

Ἐπὶ γλυκῶσιν, dulcis vel subdulcis.

Ἐπιγλυκῶσιν, dulce reddo; condulco seu indulco,

καὶ ἀπογλυκῶσιν, dulce seu suave reddo. Item mulceo, apud Greg. ποιητῶν μέτρον καὶ μῦθον καὶ ἀπογλυκῶσιν τῶν ἰσχυρῶν.

Οξύθυκος, dulciter acris, ut, οξύθυκος βοῦς, apud Aristoph. Apud medicos οξύθυκος est potus, qui paratur dulcissimis favis inaceratis & decoctis. Reperitur & οξύθυκος, apud Gal. com. 3.
 Υπόθυκος, subdulcis, aliquantum dulcis.
 Υποθυκαίμων, subdulcem reddo, efficio aliquantum dulcem.
 Φιλόθυκος, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet, Aristot. in Problemat.

ΓΛΩΣΣΑ, & Atticè, γλῶττις, ης, ἡ, lingua. II. α. Τὴν δὲ γλῶσσης μέλιτις γλῶκλιον ῥέει αἰδή. Isocr. ad Demon. πολλὰς γὰρ ἡ γλῶττις παρὰ τὴν ἀλφειοῖα. Apud Herodot. & Thuc. δὲ γλῶσσης ἐπέιν, ore suo dicere. ¶ Apud Aristoph. in Vesps, πῦσαι γλῶττιαν βασιλίης, excute omnem linguam, id est, omnem dicendi facultatem. ¶ Item lingua, id est, sermo unicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma. γλῶσσης γλωσσῆς, Herodot. II. β. Ἄλλα δὲ ἄλλων γλῶσσα πολυασεῖται ἀλλήλων. Sic, ἀγλωσσῆσιν ἦν γλῶσσαν. Thucyd. 3. maxime ignoto sermone utentes. Plut. de defectu orac. γλῶσσας ποικίλεις ἵπποισι γλωσσῆσιν, αὐτὸς δὲ ἐμὲ τὸ πλεῖστον εἰδούχην. ¶ Item, peregrinum vocabulum, Aristot. de poet. ξενικὸν ἴλιον γλῶττιαν καὶ μεσοφοσίον. Ibidem, γλῶττις est vocabulum alicujus gentis seu populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt, ut, εἰγυῖον, Cyprii quidem est proprium, at nobis est, γλῶττις. Galeo est vocabulum obsoleto. Idem interpretationem vocum obscuriorum Hippocratis γλωσσῶν ἐξηγήσαν inscribit. ¶ Γλῶσσα αἰλιά, lingua seu lingua tibiae. Theophr. & Diosc. alio nomine γλωσσῆς sive γλωττις. Γλῶσσαι praeerea ab Isaeo Socratico tributa fuerunt ὑποθημῶσι, ut scribit Pollux. γλῶσσας autem ὑποθημῶτων intelligi calcamentorum vincula, putat Camer.

Γλωσσῶμαλον, vocabulum peregrinum vocabulum, &c. ut dictum est in γλῶσσα. Dion. Halic.
 Γλωττιδῆς, ὅς, ad linguam pertinet.
 Γλωσσῶδης, εἰς, ὅς, ἡ, lingularus. Vitruv. linguae speciei & forma. Item linguax & loquitulcius, lingulax. Bud. ex Ecclef. c. 8.
 Γλωσσαίον, ε, τὸ, lingua seu lingua, parva lingua.
 Γλωσσῆς seu γλωττις, ἰδ, ὅς, ἡ, lingua seu lingua tibiae. Luc. in Hermot. Item lingulaca avis, dux coturnicum. I. 6. animal.
 Γλωττιδῆς, εἰς, osculum quo linguae basianium se contingunt mutuo, ex Epigram.

Composita.

Ἀβυλοδῶσσον, ε, τὸ, est vitium linguae quod infantibus adnascitur, filium vulgariter nuncupatur. Dicuntur & ἀβυλοδῶσσοι, ii qui hoc vitio laborant, quasi ἀβυλίω sive ἀβυλίον ἐν γλῶσση ἐργάζεσθαι. Vide Aeginetam & Aetium.
 Ἀγλωσσῶν, ε, ὅς, ἡ, linguam non habens, elinguis, ut, ἄγλωσσος λάλαξ, apud Athen. ¶ Item qui loqui non potest, qui obmutuit, apud Suid. ¶ Item, dicendi imperitus, apud Aristoph. ¶ Item barbarus, apud Soph. in Trach. Οὐδ' ἔλλαξ, ἔτ' ἀγλωσσῶν, nec Graeca nec barbara. ¶ Ἀγλωσσῶν αἰλιάς, tibia linguam non habens.
 Ἀγλωττιδῆς, ὅς, q. d. elinguis, obmutescens taciturnitas.
 Ἀγλωσσῆς, ὄ, Hesyech. est δυσφρεμῶς.
 Ἀγλωσσῶν, vel ἀγλωσσῶν, Atticè, loquax, garrulus, cujus lingua nulla janua coe'rectur, nullis foribus cohibetur, effrenem linguam habens. Eurip. in Oreste, Ἀγλωσσῶν ἀγλωσσῶν ἴχθυον ἦρα δ.
 Ἀγλωσσῶν, garrulitas, linguax licentia, linguax incontinentia. A Suida exp. effrenata lingua.
 Ἀλλόγλωσσος, alia lingua utens, seu diversa, externus, peregrinus.
 Ἀμφοτερόγλωσσος, utramque linguam habens. In utramque partem disputans. Sic vocatur Zeno apud Plut. in Pericle.
 Ἀνθρωπογλωττιδῆς, qui humana lingua loquitur. Aristot. de psittaco loquens.
 Ἀσπίδῶσσον, ε, τὸ, agnina lingua, seu plantago. Diosc. I. 2. c. 133.
 Βαθύγλωσσος, disertus, Suid.
 Βαρύγλωσσος, cujus lingua gravis est, maledicus.
 Βουγλωσσῶν, boum linguae similis herba, ut Plinius docet. Dioscor. neut. gen. βούγλωσσον vocat. linguam bubulam quidam appellant, Marcellus borraginem. ¶ Item piscis qui Latine solea, ex Plin. & lingulaca, ex Plauto & Varr.
 Βραδύγλωσσος, cujus lingua tarda est, tardiloquus. τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguae debilitas.
 Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus. Thuc. I. 3. & Plut. in Alex. ¶ Item interpret. Bud. ex Plut. in Themist. ¶ Item, διγλωττιδῆς, Hesyechio.
 Διπλόγλωττιδῆς, duplicis linguae. Διπλόγλωττις, ἡ, duplex lingua.
 Ἐπιγλωσσῆς, seu ἐπιγλωττιδῆς, ἰδ, ὅς, ἡ, lingua seu lingua. Plin. minorem linguam interpretatur. Est autem Polluci caruncula palato annexa interius juxta radicem linguae, cujus acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculum resulet. Vide & Gal. 7. de usu partium. Item Plin. & Macrobr.
 Ἐπιγλωττιδῶν, exp. conyitium facio, seu λαϊδερῶν & βλασφημῶν, Suid. Aristoph. in Lysistr. ἀπὲρ τῶν ἀδελφῶν δὲ σὺν ἐπιγλωττιδῶν.
 Ἐπιγλωσσῶν, ὄ, linguax, lingua effero, deblatero. Aeschyl. in Prometh.
 Ἐπρόγλωσσος, qui alterius & diversae linguae est, i. Cor. 4.
 Ἐυγλωσσῶν, seu εὐγλωττιδῶν, ὄ, disertus, facundus, Aristoph.
 Ἐυγλωττις, recte loquendi facilitas, facundia, suavitas sermonis, Bud. ex Chrysof.
 Ἐυγλωττιδῶν, ὄ, facundus seu disertus sum.
 Ἐυθύγλωσσος, q. d. rectilinguis, verax & liber. Pind. Pyth. β.
 Ηδύγλωσσος, suavem & jucundam linguam habens, pro quo Do-

ric. ἀδύγλωσσος, apud Pind. Olym. γ. ἀδύγλωσσος βορέϊ κερύκεος.
 Θεόγλωσσος, cui divina lingua est, qui Dei lingua loquitur. Θεόγλωσσος βίβλος, dicitur sacra scriptura.
 Θεοσύνγλωττις, q. d. audacilinguis, audax verbis.
 Θεοσυνγλωττις, linguae audacia, audacia verborum.
 Ἰδιόγλωσσος, propriam & peculiarem linguam habens. Strabo I. 3.
 Ἰερόγλωσσος, sacram linguam habens. In Epigr.
 Ἰσπόγλωσσος, linguam equinā habens, aut linguā equinā referens.
 Ἰσπόγλωσσον, fructicis nomen.
 Κακίγλωσσος, mala & ominosa lingua. κακίγλωσσον βελῶ, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba.
 Κακὸν γλωττιδίον, suavior lingua ori inserta, ut testatur Poll. oscula jungo columbatim, collabello osculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Aristoph. in Acharn, διέσκαλλε, καὶ ψάδῃ κενετὸν γλῶττιδῆ μέ. Κακὸν γλωττιδίον, τὸ, εἰς τοῦτο ὄσкулον, apud Aristoph. in Nub. Exp. & obtundens loquacitas. Κακὸν γλωττιδίον, idem, osculum, Κωϊόγλωσσος, q. d. canina lingua, plantago minor, Diosc.
 Μελιγλωσσῶν, mellitam linguam habens, cujus suavis est oratio, apud Aristoph. in avib. μελιγλωσσῶν ἐπέων, mellitorum carminum.
 Ομογλωττιδῶν, qui ejusdem linguae est, Xen. Paed. I.
 Ομογλωττιδῶν, ὄ, eadem lingua utor.
 Παγίγλωσσος, ἡ, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. β.
 Παλιγλωσσῶν, qui est abhorrente lingua, id est, sermone. Pind. in Isth. ε. ἐστὶ ἐν τῷ βρέθει ἐπὶ παλιγλωσσῶν πόλις. Apud eundem in Nem. α. significat ἀνωμόφρον. Ex Polluce exponitur etiam, male ominans, tevis, maledicus.
 Πειρίγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. α.
 Περὶγλωττιδῆς, ἰδ, ὅς, ἡ, involucrum linguae. Athen. I. 1.
 Πλατίγλωττιδῶν, latam linguam habens, Aristot.
 Πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus.
 Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum est, Plut. in symp. Item multarum linguarum peritus. Apud Soph. in Trach. πολὺγλωσσος ὄρνις, de quercu Dodonea. Et πολὺγλωσσος βοῦς, in Electra, q. d. multilinguis. Item multiloquus.
 Προγλωσσῆς, ἰδ, ὅς, ἡ, linguae extrema pars acuta.
 Ταινύγλωσσος, linguam extensam seu protensam habens, ut, ταινύγλωσσοι ἰσθμῶν, Odyss. ε.
 Υπόγλωσσος, loquaculus, qui plus æquo loquitur. Pol. in Physiogn.
 Υπόγλωσσῶν, qui sub lingua est. Aetius.
 Υπογλωττιδῶν, ε, τὸ, q. d. sublinguium. Aristot. lib. 2. anim. de cervorum verribus, ὑπογλωττιδῶν ὑποθημῶν.
 Υπόγλωττιον, laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari auctor est Diosc. I. 4. c. 132. Ita nominatum scribit Gal. simpl. I. 8. ὅτι παρὰ φύσιν ἐστὶ ἄκρως ποιεῖ γλωσσαίον.
 Υπὸ γλωσσῆς, ἰδ, ὅς, ἡ, intima lingua, id est, ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annexatur. Camer. ex Poll. ¶ Est etiam morbi nomen, id est, (ut Poll. tradit) abscessus sub lingua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item, coronæ genus. Poll.
 Χαερίγλωσσῶν, ὄ, sive χαερίγλωττιδῶν, ὄ, gratiam lingua aucupor, habeo linguam gratiae aucupatricem, qualis est assentatorum lingua. ad voluntatem vel potius ad volupratem loquor, nihil ad veritatem. ad gratiam loquor. Athen. lib. 4. ἐστὶ χαερίγλωσσος ἐν ὑμῶν γένει. Apud Aeschyl. in Prometh. vincito, Γνώση τοῦδ' αἰς ἐπιμα γ. ἐστὶ γὰρ μέγιστον χαερίγλωσσος ἐν ἡμῶν. sunt qui velint significari gratiam fictam; esse enim (ut expon. schol.) μέγιστον γλωσσῆς χαερίδῶν ἀμύχῃ σὺν ἐργῶν, non re factisque, sed lingua tantum & verbo tenus gratiam gratificari, seu verbo tenus officiosum esse. Pro eodem dicitur & γλωσσαίον χαερίδῶν.

ΓΛΩΧΙΣ, vel γλωχίν, ἰδ, ὅς, ἡ, exp. angulus, acies, cuspis. Hesyechius dicit proprie γλωχίνας nominari τὰς ἐν ἀκίδων ἐξοχὰς καὶ τὰς ἐν ζυγῶ γωνίας, Epigr. I. 1. τῶνά τε γλωχίνα σιδήρου, lati ferri cuspidem.
 Γλωχῆς, spica vel arista, ut exp. schol. Hesiod. in asp. Τῆμος δὲ κέρας ῥεοῖσι ἀπὲρ γλωχῆς τελέθουσι.

Composita.

Εὐγλωχῆν, pulchras aut bonas cuspides habens. Opp. 5. Hal.
 Περιγλωχῆς, circum cuspides habens, vel cuspidibus munitus. Opp. lib. 2. de Venatione.
 Πολύγλωχῆς, multos habens angulos, angulosus, seu multas habens cuspides, epith. cervini cornu, apud Nicand. in Ther.
 Ταινύγλωχῆν, ἰδ, ὅς, ἡ, aculeos seu cuspides extensas habens ac promillas. Od. 9. ταινύγλωχῆς οἰσῆς.
 Τετραγλωχῆν, quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens. in Epigr. Ἐξ μὴ τετραγλωχῆν.
 Τριγλωχῆν, tres cuspides habens, tricuspis, trifidulus. II. ε. ἐστὶ τριγλωχῆν.
 Χαλιγλωχῆν, aream habens cuspidem seu aream angulum. II. 8. Στὴ δὲ ἀεὶ ἐπὶ μελίης χαλιγλωχῆν.

ΓΝΑΘΟΣ, ε, ἡ, mala, maxilla. Apud Hippocr. ἡ κέτωρ ἡ ἀνω γνάθῶν, inferior & superior mala. Volunt fieri à γνάπτω, significante idem quod γνάμπτω derivatum à γνάπτω, ab Herodot. (ut tradit Camer.) Ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipsis dentibus, ut Aristoph. in Vesp. ἀπὸ ἐπιμα τῶν σὺν γνάθῶν, impinge maxillam tuam. ¶ Item bucca, ut, γνάθας φουσῶν, apud Dem. buccas inflare, unde φουσίγναθῶν. De animalibus quoque dicitur, ac praesertim de equis, ut Eurip. in Alceste, de Diomedis Thracis equis, Οὐκ ἐμφορῆς γαλίνων ἐμὸν αὐτὸν γνάθους. Sic & Xen. de arte eq.

Γναθῶν, ὡ, cædo in malas seu maxillas. Hesych.
 Γναθῶν, ὠ, parasitus, Hesych. Sic à bucca bucco, pro stolido apud Plautum dicitur. Henr. Steph. existimat γνάθωνα, dictum eum qui adulatione aliisque malis artibus quærit μίσσηται τῆς γνάθῳς, cui respondent ἑνωμοσγῶδες, id est, parasitus.
 Γναθῶς, ἔ, ὁ, idem quod γνάθῳ, mala, maxilla, & ab eo formatum (ut volunt quidam) interjecto μ. Il. ω. γναθῶν δὲ ξυτερον. Et Od. u. dicitur proci Panelopes ridere γναθῶς ἀλλοτρίοις.

Composita.

Ἐπερογναθῶν, ἔ, ὁ, ἢ, (de equo dictum) qui non similes habet γνάθῳς, Xenophonti (inquit Camer.) est equus oris contumacis, is ple- runque, qui habet μὴ ὀργίαις τῆς γνάθῳς. Is ab eodem Xen. dicitur ἀδύνητον γνάθῳ ἔχειν, ut testatur Budæus. Idem sic alibi dici scribit, qui in latus unum duntaxat flectitur. Ab Etym. & Hesych. ex- pon. ὁ σκληροσπῆμος. A Suid. ἀπίπης.

Παρογναθίδιον, ἔ, τὸ, ornamentum, quod apponitur maxillis equo- rum, Eust.

Παρογναθῶν, maxillas implens seu buccas, ut, ἑνωμοσ γνάθῳ.
 Τετραγναθῶν, quadrimalus, qui quatuor malas habet. Strabo.
 Τετραγναθῶν, manibus subjectis maxilla. Hesych.

Φυσιγναθῶν, buccas inflans, superbus, pro quo dicitur in prosa τῆς γνάθῳς φυσῶν. Est & nomen ranæ, apud Hom. in Batrachom.

ΓΝΟΦΟΣ, ἔ, ὁ, caligo, tenebræ ad Hebr. c. 12. κ. γνάφῳ, ἢ σκότειν ἢ γνάφῳ. Apud Aristot. de mundo. μυστῶν τε γνάφῳν συμπερηγῶδες, conficiationes aëriæ caliginis vel opacitatis. Ἐπὶ δὲ νεφῶν, (inquit Eust.) νεφῶν, ἢ γνάφῳ, assumpto γ ex Aëolica dialecto, ὡς ἀλλὰς δὲ νεφῶν. Etymologus quoque hujus derivationis meminit. Addit etiam, vel à νεφῶν, νεφῶν, & γνάφῳ, per pleonasmum litte- ræ γ, vel à δένειν (inquit) & νεφῶν fit δένειν, & per syncopen δένειν ac γνάφῳ.

Γνοφῶς, idem quod γνοφῶδης. Iob. 10.
 Γνοφῶδης, ἔ, ὁ, ἢ, caliginosus, tenebrosus. Aff. & pro, ater, ex Eurip.
 Γνοφῶν, ὠ, caligine tegeo, obtenebro, obscuro. Aff. & γνοφῶν, pro eodem.

ΓΟΑΩ, f. ἦσα, gemo, deploro, defleo, Odyss. κ. Εὐχόμενοι ἢ κατ' αὐτὴν γόων, πλάσθῃ τε χεῖρας. Et cum accus. Odyss. λ. σὸν πότμον γόων. Ver- bum est poeticum, & à sono fictum videtur.

Γοάμαι pro γόω, gemo, & c. Xen. Pæd. 4. πολλὰ γοάμην. Reperitur & γοάμην, Il. ἔ. tanquam à γοάμην, seu γοάμην. Affertur & signif. pass. γοάμην, ex Epigr. pro, defleto.

Γοάμην, ὠ, ἢ, gemebundus, flebilis, in Epigr.
 Γόα, ἔ, ὁ, luctus, ut, συγρόος γόα, & κρυφῶος γόα, apud Hom.
 Γοάδης, ἔ, ὁ, ἢ, lugubris, flebilis, lamentabilis.
 Γοάδης, idem. Luc. ἢ γοάδην π. μνησθῶν.

Composita.

Αἰγογόα, molles gemitus & mollia lamenta edens. Æschyl.
 Αἰγογόα, luctus expers. qui non lugetur. Æsch. in ἐπιτὸ ἐπιτὸ.
 Μαζαγόα, ἔ, ὁ, ἢ, ob mazam flens. Hesych.
 Οἰζυγόα, acris seu vehementis luctus.
 Οἰζυγόα, antelucano tempore lamentans & quiritans, hirundinis epith. apud Hesiod. Scribitur & οἰζυγόα, id est, sublata & intenta voce flens.

ΓΟΓΓΡΟΣ, ἔ, ὁ, congrus seu conger, piscis de quo Aristot. hist. an. l. 8. & Plin. l. 9. c. 10. & Athen. l. 7. Ita dictus (inquit Etym.) πικρὸν τὸ γόα τὸ ἰδιών, facto diplasiasmo. quoniam ἀπὸ τῆς ἴσῃ πολλοῦ πῶ- δων τὰς πικρὰς ἰσῆας. Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teste Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13. hoc est, eminen- tia quædam rotunda in trunco arboris, à cuius similitudine dicitur γογγῶν, ἢ βρογχῶν, ἢ, tumor gutturis, apud Hippocr. Epidem. l. 6. ubi vide Gal.

ΓΟΓΓΥΖΩ, murmuro. utuntur Evangelistæ, Math Luc. Ioan. Dicuntur & columbæ γογγύζην, teste Poll.
 Γογγύζης, ἔ, ὁ, murmuratio. Exod. 16.
 Γογγύτης, ἔ, ὁ, murmurator. Γογγύτης, murmuratorius, ad murmu- rationem propensus. Nazianz.

Composita.

Διαγογύζω, idem quod γογγύζω, Luc. c. 15.
 Καταγογύζω, adversus aliquem murmuro, obmurmuro.
 ΓΟΗΣ, ἔ, ὁ, incantator, præstigiator, qui præstigiis aliisve ma- lis artibus imponit. Herodot. in Melpom. κινδυνώσασθαι δὲ οἱ ἀν- θρωποι ἔτι γοήεις ἔναι. Ab Æschin, in Ctesiph. κείνῳ & γοήεις copu- lantur. A Plat. in symp. γοήεις ἢ φαρμακῶδες, ἢ σφίσις. Pro quo- vis etiam impostore capitur, atque interdum copulantur ἀπὸ πᾶτων & γοήεις, ut à Plut. de Sibyll. orac. Ἐστὶ δὲ γοήεις derivat, dicens, γοήεις esse τὸν μὲν γοήεις ἐπὶ ἀδύνα, unde apud Soph. Θεοῖν ἐπὶ ἀδύνα ὡς τοιῶνδε πᾶσι.
 Γοήτης, incantatorius, præstigiatorius, ad incantandum seu deci- piendum aptus.
 Γοητῶν, in: anto, fascino, incantatione seu præstigiis decipio, illic- io, pell'icio, ut, γοητῶν ἐν τῷ σελήνῳ ἢ καὶ γοητῶν, Plut. de def. orac.
 Αἰματῶν, τὸ, incantamentum, præstigiæ, fallaciæ. Plat. in Phil.
 Γοητῶν, ἢ, idem, vel ipsa actio incantandi & præstigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Composita.

Αἰγῆστος, qui fascinari non potest.

Δυσγητῶστος, qui non facile fascinari potest. Et qui non facile vel illecebris vel stupore obligatur, Bud. ex Plat.
 Ἐκρηστῶστος, præstigiis illudo. idem quod κρηστῶστος.
 Καταρητῶστος, idem.
 Μισσηγῆστος, ofor præstigiarum & impostura. Lucian. in pisc.

ΓΟΜΦΟΣ, ἔ, ὁ, cuneus, clavus Od. ε. de navi, γομφῶσι δὲ ἀργ. τῶν γε καὶ ἀρμενιστῶν ἀρρη. Aristot. Metaph. 9. pro clavo, γομφῶστος ἢ ἐπὶ φῶστος τικῶτον & βίβλ. ὡς ἀπὸ ἐσῶ καὶ ἀπὸ ἢ γομφῶν ἢ σινδῶστος. Cic. apud Plat. in Tim. γομφῶς cuneolos vertit. ubi tamen (inquit Bud.) clavos po- tius signif. videtur, quum sic appeller δὲ σμῆστος ἢ σμῆστος.
 Γομφῶν, ὠ, clavus compingo. Item simpl. compingo, coagmento. Aristoph. in equit. γομφῶν γὰρ γε τὰ πᾶντα καὶ κροτάλλῳ.
 Γομφῶμα, & γομφῶσις, coagmentum, coagmentatio, Budæus ex Plut. Exponitur & compages, contabulatio. Item, γομφῶσις, apud me- dicos, species συνωστῆστος, quum os ossi clavi modo infigitur, ut inquit Gal.

Γομφῶτης, coagmentator, qui compingit.
 Γομφῶσις, coagmentus, compactus. Γομφῶσις, ἔ, τὸ, q. d. coa- gmentatorium, id est, id quo fit coagmentatio, clavus.
 Γομφῶσις, ἔ, ὁ, molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit se- care, at τῆς γομφῶσις λεῶσθαι. Ideo autem vocantur γομφῶσις, quod clavorum modo generis infigantur.

Γομφῶσις, dentium dolore teneo, flospeo dentibus. Ecclesiast. 30.
 Γομφῶσις, morbus dentium, vel gingivarum molarium, vel (secun- dum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt & qui γομφῶσις de mobilitate dentium interpretentur, apud Diof. Et, γομφῶσις, fractio dentium, vel stupor dentium. Hesych. & Suid.

Composita.

Αἰγῆστος, ἔ, ὁ, ἢ, nullis compactus clavis, vel etiam generalis, qui coagmentatus & compactus non est, sumpta metaph. ab iis quæ clavis sunt compacta.
 Δεσποδῶστος, ἔ, ὁ, ἢ, Hesych. sunt αἱ δὲ ῥίσις ἔχουσι ἀετῶστος μαζῶ.
 Ἐκρηστῶσις, ἔ, ὁ, ἢ, compages dentium, quæ & γομφῶσις, Gal. lib. 5. τὸ καὶ τῶστος, & Diof. l. 2.

Εὐγῶστος, bene coagmentatus clavis. Opp. lib. 1. pisc.
 Εὐγῶστος, bene clavis compactus. Idem lib. 1. de Venat.
 Καταγῶστος, & Συνηγῶστος, affligo, infigo.

Πολυγῶστος, ἔ, ὁ, ἢ, multos habens clavos, seu multis clavis compa- ctus, ut, πολυγῶστος γαῦς, apud Hesiod. in Erg.
 Συγῶστος, infigo, configo, clavis compingo. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ. de defect. oracul. lib. 1.

Χαλκῶστος, æreos clavos habens. Simonides apud Dion. Halic.

ΓΟΝΥ, τὸ, (gen. ἔ, γόνυ, & per metathesin γόνυ, pro quo dicitur & γόνυ, tanquam à γόνυ, plur. nominat. γόνυ, pro γόνυ, genu. γόνυ, tanquam à γόνυ, dat. γόνυ, pro γόνυ, genu. γόνυ, tanquam à γόνυ, plur. in quast. Rom. ὁ ἢ ἀετῶστος τῆς γόνυ. Dicitur & ἀετῶστος τῆς γόνυ, ἢ γόνυ, apud Plin. & Colum. Dicitur etiam de vite, apud Philostratum in Heroicis. Ἐπὶ ἅ πλερίσθε deducitur γόνυ, παρὰ τὸ ἡγεῖν, τὸ ὄντι γόνυ δὲ αὐτῶ, οἷον γόνυ τὸ ἴν.

Γονάπον, diminut. à γόνυ, geniculum. Luc. in Asino.
 Γόνυ, ἰδῶ, ἢ, idem quod γόνυ, ex Arato.
 Γονόμα, ἔ, ὁ, genua amplectens oro, genua amplector supplex. Cum accus. Il. Γονόμασ' Αἰγῆστος. Et Od. δ. πολλὰ γόνυ γονόμασ' ἢ γόνυ, idem ut Od. ν. Νῦν δὲ σὺ ἀετῶστος τῆς γονόμασ'. Et Il. χ. μὲν γόνυ γόνυ γονόμασ', μηδὲ πικρῶν.
 Γονατάδης, ἔ, ὁ, ἢ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis genicula- tus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12.

Γονατῶν, ingeniculo, genicula flecto, apud Poll.
 Γονατῶμα, ἔ, ὁ, ἢ, geniculor, in geniculum nodor. Theophr. hist. plant. l. 8. c. 2.

Γόνυ, (ad Verb.) exp. ἐπὶ γόνυ, sive ἐπὶ τὸ γόνυ, i. in genu, sive in genua, ut Il. ν. Γόνυ δὲ ἔστω οἰμάξωστος, exp. ἐπὶ γόνυ ἔστω. Sic & Il. ε. & alibi. Exp. & genu flexo. Videtur dictum γόνυ per syncopen, quasi γόνυ.

Composita.

Αἰγῆστος, ἔ, ὁ, ἢ, genu carens, cui non est genu. Aristot. in lib. ἀετῶστος περιέας ζῶων. ἢ Item non geniculatus.
 Βαρύγνυ, ἔ, ὁ, ἢ, gravis genibus, cui gravia sunt genua, ideoque tarda. Expon. etiam, cui genua sunt infirma. Βαρύγνυ, idem, Theocr.

Διγῆστος, duplici geniculorum nodo cinctus.
 Ἐγῆστος, (aut disjunctim ἐγῆστος) q. d. in genibus. ita dici anno- tatur stella quam Iul. Firm. ingeniculum vocat. Vide Arat. in Phænom.

Ἐπὶ γόνυ, sive ἐπὶ γονάδης, aut ἐπὶ γονάδης, ἰδῶ, ἢ, os poti genu superje- ctum, seu os quo tegitur genu. Latine mola & patella dicitur. Item ἐπὶ γόνυ, musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi toti qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ con- stitutionis indices, inquit Camer. ex Od. σ. Οἶλῳ ἐκ πακῶν ὁ γόνυ ἐπὶ γόνυ φάσθαι. Item genu, ut quidem exp. à Cicerone ap. Aratum.

Ἐπὶ γονάδης, (adject.) impostus genibus, ut apud Pind. in Pyth. ode 9. ἐπὶ γονάδης βροφῶ.
 Εὐγῆστος, exp. pulchra genicula seu internodia habens. Pulchrè seu bene geniculatus.
 Καμπῶστος, incurvans genua. Sic dicta fuit Erinny, quod genua peccantium incurvet.

Μεσογόνιον, sive mesogonium, s, τὸ, q. d. quod est inter genicula inter-
 nodium calami seu arundinis. Theoph. l. 4. hist. pl. c. 12.
 Ολιγογόνιον, κλάμα, arundo paucioribus geniculis & longioribus
 internodiis. Theophr. de hist. pl. lib. 12. Vide Plinium l. 16. c. 36.
 Πολυγόνιον, multa genicula seu internodia habens, multum ge-
 niculatus, frequentibus geniculis cinctus. Πολυγόνιον, s, τὸ, sublt.
 polygonaton, herba, à geniculorum frequentia.
 Περύχνη, existimatur dictum per syncopen pro περὶ χνῶν, & hoc quasi
 αὐτῶν, adverb. expon. in genua, sicut & γυνή. Iliad. u. dematre
 Meleagri, diras illi imprecante, Κικληνοῖσσι Αἰδῶν κὶ ἐπειρῶν Περ-
 σιφάνειαι, Περύχνη κρηζέοιμην, ubi expon. εἰς γυνῶν. Accipitur &
 pro, funditus, radicitus, ut, ἐλέαθ' αὐτῶν, interire funditus, Od. ε.
 & ll. φ.
 Πυκνογόνιον, densis geniculis constans, crebris distinctus geniculis
 & internodiis.
 Ταχύγόνιον, cui velocia sunt genua, velox, celer.
 Υπογόνιον, s, τὸ, quod genibus subjicitur. Chryf. l. de re divina.

ΓΟΡΓΟΣ, s, ὁ, velox, citus, vel agilis, facile mobilis, versatilis, ut
 apud Hermog. δεικνύτω κὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus ani-
 matis tribuitur, exponiturque etiam, vividus, acer, item terribilis,
 ut in Epigr. γοργὸς ἄρης, Eurip. γοργὸς ὀπάτης. Xen. de re eq. ιτ' α.
 γοργὸς ἵδων. Et, τὸ γοργόν, motus citatus, agilitas, vel etiam acrimo-
 nia & vivacitas.

Γοργῶς, velociter, agiler.
 Γοργήτης, ητ' ὁ, celeritas, velocitas, cursus citatus. Hermog.
 Γοργόμαι, sio γοργῶν, seu agiliorem & vivaciorem me præbeo, agilius
 & vivacius me infero. Exp. & ferocio, effloro. Xen. de re eque-
 stri, κὶ κερταὶ μάλιστα τῶν κέρων, γοργόμαρ.
 Γοργόνα, gradum citod, velocius gradior, festino. Hefych.
 Γοργῶ, s, ἡ, idem quod γοργήτης, Hefychio. Est & nomen proprium
 mulieris apud poetas, unde Γοργῶν & Γοργῶναι.

ΓΟΡΓΥΡΑ, ἡ, canalis subterraneus per quem aqua effluit. apud
 Dinarch. Æschin. & Herodot. lib. 3.

ΓΡΑΒΙΟΝ, s, τὸ, dicitur ilignum quernumve lignum, quod fra-
 ctum fissumve & accensum iter facientibus lucem præbet, teste
 Athenæo lib. 15. Γραβίον meminist' Eust. quocum Athenæi illa verba
 referens, dicensque videri esse δίδων εἰδὸς π. siquidem πῶς αὖ
 κερταῖσιν ἐχέει, ut patet ex Theodorida Syracusano sic canente,
 Πῶς αὖ δὲ τὸ γοργῶν ἐστὶν.

ΓΡΑΪΑ, s, ἡ, anus, vetula. Apud Athen. l. 6. παρῶσιν ἀνάσσει τὸ
 γράϊον ἀεφῶμιον. Et Athen. lib. 11. γράϊον φίλον. Deducunt
 gram. vel à γράϊον significante φθέρων, vel à nomine γράϊος, unde γρ-
 αϊά & per syncopen γράϊα. Item, curis circa umbilicum, quod
 in ea rugæ senectutem indicent, ut Pollux scribit. Aristot. in loco
 paulò antè citò, τὸ δὲ δερμα ξηραίνουμην τὸ σαρκὸς γίνετ' ἀκαθάρτ' ἐπὶ
 ταῖς ἐν ἡμῶν κερταῖσιν γράϊον.

Γράϊος, ἰδίον, ἡ, anus, apud schol. Hom. ll. γ.
 Γράϊον, anicula. Aristoph. in Pluto, & Demosth. pro cor. Et pro
 eodem γράϊον, per synæresin, Eust.

Γράϊος, s, ὁ, anilis.
 Γραϊόμαρ, ἄμαρ, anus sio, senescio.
 Γραϊός, γράϊος, ἡ, idem quod γράϊα, Athen. l. 11. γράϊον φίλον. Archi-
 lochus apud Plut. in Pericle. Οὐκ εἰν μύραισι γράϊος εἶσ' ἠλέειο. Item
 crustula rugosa qua concrevit & innatat polentæ, ut inquit Bud.
 ex Aristot. de gen. anim. l. 2. κατὰ τὰ ἐπὶ ταῖς ἐν ἡμῶν κερταῖσιν ἢ κερταῖσιν
 γράϊος. Aristoph. in Pluto. ἀλλὰ γὰρ χυτῶν τὴν γράϊον εἶσ' ἀκαθάρτ'
 i. crusta pultis, sive spuma quæ super natat in olla. Dicitur & de la-
 cte, ut apud Athen. 247. ἢ γὰρ ἐφ' ἡμῶν γράϊος αὐτῶν. Item de melle,
 ut scribit Eust. Item eodem nomine dici ajunt & alarum foetorem.

Γραϊός, s, ὁ, anilis, senilis.
 Γραϊός, γραϊός, γραϊός item γραϊός, γραϊός, per dialysin, apud Hom. idem
 quod γράϊος. Od. τ. Εἰ μὴ τις γραϊός ἐστὶ παλαιὸν κέρν' εἰδύα. Od. α. γραϊ-
 οῦ ἀμφιπόλο. Od. σ. γραϊοὶ κερταῖσιν. Od. β. ὡς ἀεὶ ἐφ' ἡμῶν γραϊός
 ἢ τὸν μέγα κερταῖσιν. Scribitur & oxytonas γραϊός.
 Γραϊός, anilis, antiquus, Etym. & Hefych.
 Ἀπογρῶν, (comp.) utitur scholiastes Nic. exponens quod poeta
 dixit, ἀπογρῶν τῶν γραϊῶν, in Alex.

ΓΡΑΣΟΣ, s, ὁ, fordes quæ in ovium lanis colliguntur, quæ οἰσπ-
 etiam dicuntur, Etymol. Item alarum foetor, axillarum gravis
 odor, itemque hircorum foetor, ut docent Poll. lib. 2. & Suid. Sic
 Aristot. in problem. Ἐκ κερταῖσιν γράσος ἔξεται, hirci virus olent.
 Pro eodem dicitur & γράσος & γράσος, Suid. Plut. in apophth.
 Alex. αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσος ἐκ τῶν κερταῖσιν, id est, foetorem qui
 militibus non delicatis subter alas & poplites sudore & pulvere
 colligitur. Etymologo etiam, fatuus, demens.

Γράσος, ἡ, hircosus, cui foetent alæ, ut, τῶν γράσων μὴ ὀρεγέει,
 apud Suid. Ab Hefych. exp. & fatuus, demens.

ΓΡΑΦΩ, F. ψω, P. φω, scribo, videlicet insculpendo literas (vel no-
 tas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare & perare
 de literis etiam dicunt. Il. 2. πῶς δ' ἔγραψα λαογῶν Γράφωας ἐν
 πίνακι πυκτῶν γυμφοῦσθρα πικρά. Vbi vide Eust. de antiqua inscriben-
 di, i. insculpendi literas consuetudine. Et ll. 9. γράψαν δὲ αἰ ὄστων
 ἄρως Αἰχμῆ Πυλοδραμαίω. Apud Homeri posteros generaliter,
 scribere significat. Æschin. in Ctes. περὶ ἀπὸ συμμοχίας μίαν
 μόνον συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. Herod. γράφειν εἰς ἀφ' ἑτέρου. De-

mosth. γράφειν εἰς εἴλην χαλκῶν. Plut. in Sol. ἀφ' ἑαυτοῦ τὸς νόμους
 ἔγραψε. Apud Aristoph. γράφειν ἀπὸ τῶν, de re aliqua scribere, id
 est, de ea tractare. Aliter etiam exp. pro vario accus. Vi, γρά-
 φειν τὸν πόλεμον, Dem. decernere bellum. Γράφειν νόμους, Plut. legem
 ferre. Γράφειν ψήφισμα, Dem. pro cor. rogationem ferre. Διαδικασ-
 τῶν γράφειν, apud Æschin. iudicium dicere, controversiam con-
 stituere. Item describo, lineam duco, Aristot. in Probl. κὶ γρά-
 φει δὲ τῶν οὐκ ἐξισιν αὐτὸν κύκλους, describit lineas rectas vel ducit.
 Item pro γράφειν, accusare. Bud. ex Synes. Item adscri-
 bo, annuero, Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν ἐφ' ἡμῶν γράφειν ἐπισημαίν-
 ται. Item, pingo, ut, εἰκόνα γράφειν, apud Herodian. Dicitur
 & γράφω, ὡ, (Atticè pro γράφω) unde γερμαφῶν, apud Synes. Et,
 ἐργεραφῆκεν, apud eundem. Etym. derivat γράφω à γράω, si-
 gnificante ξύω.

Γραφομαί, scribor, unde γραφῶσθε ἐπιστολή. Demosth. Et pro γράφω,
 unde & γερμαμαί pro γερμαφῶ, apud Dem. & Pind. Et apud Luc.
 γερμαμαί γράφω. Et, γράφω τὸν νόμον, apud Plutarch. Dicitur
 & γράφω γράφω. Frequentissimum est pro accuso, ut, γράφω
 μεῖ σε ἀσέβειαν. Plutarch. Item pro, accusor, ut, ἐγὼ γράφω παρρη-
 σίαν τὸ ψήφισμα, Æschin. Item, pingor, ut, γερμαμαί εἰκων.

Γράμμα, τὸ, scriptum, liber, ut Callim. ἀπὸ Πλάτωνος. Ἐν τῷ ἀπὸ Πυ-
 ρρῆ γράμμα ἀναλεξάνδρου. Sic γράμμα τὸ Σιδυκῆ, Plut. libri Si-
 byllini. Item γράμμα, epistola seu litera. Aristot. γράμμα
 λέγει, leges scriptas vocat, & artem scriptam, ut docet Budæus.
 Item, γράμμα alibi scriptionem, id est, ipsam scribendi actio-
 nem significat, ut apud Basil. ἰδὲ νῦν κὶ κερταῖσιν ἡ γράμμα
 αὐτῶν. Item, γράμμα, litera, ut quum Plut. dicit ἐγράψαι & ἐγράψαι
 differre ἐπὶ γράμματι. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut & Ῥωμαί-
 κὰ, &c. Item, γράμμα, litera, i. doctrina qua literarum mo-
 numentis continetur, ut in hoc senario, διωκτὸν ὄρασαν οἱ κερταῖσιν
 γράμματι. Item, γράμμα, litera & acta publica seu tabulæ pu-
 blicæ, & tabulæ judiciales. Item rationes argentariorum & simi-
 lium hominum. Item exempla & ἀπογραφῶν, i. indices, quæ in-
 ventoria & repertoria à jurisconf. vocantur, inquit Bud. Item,
 γράμμα pro δικαστήρια, apud Aristoph. in Pluto, quod sortes per
 literas ducerentur de loco in quo quæque judicia exercere oportet.
 Item, γράμμα, pictura apud Greg. in qua significatione
 usurpatur potius γράμμα. Item, scrupulum in Hippia. Bud.

Γραμματικός, s, ὁ, q. d. literarius, γραμματικὸν ποιεῖον, apud Athen.
 l. 11. literis insculptum. Et, γραμματικὴ (sub. τέχνη) grammatica,
 literatura. Luc. in Alc. γράμμα γραμματικὸν πρόπον, more gram-
 matico. Item, γραμματικός, qui literas docet, literator, grammat-
 icus, Plut. γραμματικὸς ἐπιστολίτων παιδῶν ἀπὸ δέλτου κὶ γράφειν.
 Γραμματικῶς, grammaticè. Epigr. l. 2.

Γραμματικὸς ἄμαρ, grammaticum seu literatorem ago. Epigr.
 Γραμματικός, ἡ, scribe. Dem. pro cor. ὁ γραμματικός τὸ βεβλήσ.
 Γραμματεῖς, in novo Test. dicuntur legis interpretes, quod sicut
 scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos tan-
 quam sequestres, libri legis essent velut depositi. Apud Phalar. in
 epist. exp. librarius.

Γραμματεῖον, s, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem.
 quodunque volumen, libellus, & tabella, inquit Bud. Et testa-
 mentum, & testamenti exemplum.

Γραμματεῖον, significant & acta publica & documenta literaria, &
 syngrapham (unde tabulæ novæ dictæ) & tabellas iudicum, Bud.
 Idem Bud. γραμματεῖον, exponit chirographum, cautionem, ex
 Pand. Item rationes argentarii. Item, γραμματεῖον (inquit Pol-
 lux) Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod
 & γραμματεῖον βιώσιον appellabant: recentiores autem ἀπογραφικῶν.
 Apud Suidam est etiam, ludus literarius.

Γραμματεῖον, F. ὄσω, scribam ago. Xen. Hell. 5. & Dem. pro cor.
 Γραμματεῖον, ἡ, literatura, ἐξ ἀλόγησι, Suid.

Γραμματεῖον, s, τὸ, epistolium. Antipho. Item, pro schedula te-
 stificantis. Bud. Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, li-
 bellus. apud Plut. in παρρησίᾳ ad Apoll. Γραμματεῖον etiam pro
 eodem scribitur per ei, apud Suid. i. ludus literarius.

Γραμματεῖον, s, τὸ, literula. Suid. Item epistolium. B. ex Luc.
 Γραμματεῖον, unde γραμματεῖον ἰδίον δέλτο, literatus servus. Bud.
 ex Pand. Γραμματεῖος, s, ὁ, grammaticæ præceptor, ludi literarii
 magister. Plut. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet, hos lite-
 ratores Martian. appellat. Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit
 prælectorem & recitorem. Accipitur etiam pro librario vel
 scriba, apud eundem in Philebo. Γραμματεῖος, s, ὁ, literatorius,
 grammaticus. Themist.

Γραμματεῖον, s, τὸ, scrupulum, seu scrupulus. i. 24. uncia pars.
 Γραπτός, ἰδίον, ἡ, senecta seu exuvium cicadae, aut serpentis & alio-
 rum quæ pelle se exuere solent verno tempore. vernatio. Hefych.
 Est & avis species. apud eundem. Etymol. verò oxytonas γραπτός
 est ὁ ἐρημιτικὸς ἰδίον, τὸ ἔγραψε γράφειν ταῖς ἰδέσιν.

Γραπτός, ἡ, ὁ, scriptor. Epigr.
 Γραπτός, s, ὁ, scriptus. γραπτός λόγος, Alcid. γραπτός νόμος, Naz. un-
 de comp. Ἀγραπτός, non scriptus. Γραπτός, s, ὁ, rugosus. Eust.

Γραπτός, ἰδίον, ἡ, inscriptio, (eo sensu quo dixit Plautus corpus vulne-
 ribus inscribere) vel laniatio, scarificatio. Od. α. γραπτός ἀλγέων.
 Γραπτός, ἡ, scriptura, scriptio. Luc. de hist. scrib. κὶ παρ' ἑμῶν ἀπὸ τῶν
 μισθῶν τὸ γραπτός. Item scriptum. Thuc. 11. Peculiariter interdum
 in novo Testamento de certo quopiam scripturæ loco dicitur.

Item, accusatio. Xen. Apomn. l. 1. unde ἀποφῆραν γραπτός, dicam
 impingere. Item, pictura, item picta tabula. Luc. de cal. Dici-
 tur &

tur & de fucata facie, tanquam & ipsa picta sit, ut apud Theophyl. epist. 2.

Γραφίδης, ἴος, ὁ, pictor. Ilocr. Γραφίδιον, ὡ, τὸ, stylus, penicillus. Plut. de prud. an. Γραφίδιον, pro eodem.

Γραφικὸς, ἴος, ὁ, scriptorius, γραφικὸν μέλαν, atramentum scriptorium, seu librarium atramentum cuius ad scribendum usus est. Idem & γραφικὸν βιβλίον dicitur in Anth. Epigr. Γραφικὴ δυνάμις, scribendi facultas: cui oppon. αὐτοδραστηρικὴ γραφικὸς νόμος, lex scripta. Nonn. Herodorus, à Plutarch. γραφικὸς vocatur tanquam scribendi peritus historicus. ¶ Item, arte pingendi valens, apud Luc. Et, γραφικὴ exp. pictura, apud Arist. in Rhet. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικὸς, exprefsc, graphicè. Bud. ex Plut.

Γραφίς, ἴδιος, ἡ, stylus, penicillus, graphium vocat Ovidius, i. instrumentum quo in pugillaribus scribitur. Plut. in Protag. ¶ Item, lineamentorum ductus & umbratilis pictura, Bud. in Pand. ¶ Exod. 32. ἐποίησεν αὐτοὶ ἐν τῇ γραφίδι, exp. formavit opere fusorio.

Γραφίον, etiam dicitur in eadem signif. qua γραφίς.

Γραφίσκος Διακλέτος, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. Vide Cels. l. 7. c. 5.

Γραμμὴ ἴος, ἡ, linea. Plut. in Protag. dicit γραμμικὸς pueris scribēdi adhuc imperitis ἀπογράφει γραμμὰς τῇ γραφίδι, lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλωτέρης, in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἰεὺς appellatur. ¶ Est etiam idem quod βαλῆις, i. carceres, unde cursores stadii cursum incipiebant. quoniam olim initium, unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremum lineaitidem signabatur, aut apud Aristoph. in Achar. ἀπὸ τῆς γραμμῆς ἡ γραμμὴ δὲ αὐτῆ. i. jam instat certamen & agon. Et Eurip. in Antig. ἐπ' ἀγοῶν ἵκοντο γραμμῶν κακῶν. ¶ Γραμμὴ, etiam in ludo tesserariorum quinque erant lineæ ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἰεὺς dicebatur, unde non nisi quum res posceret, talus movebatur. Quo pertinet quod Eust. ex Theophrast. citat. Καὶ τὸν δὲ γραμμῶν κινεῖ λίθον, lapidem à sacra linea movet, id est, extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prov. Movebo talum à sacra linea. ¶ Γραμμῶν, Polyb. & Hefych. idem etiam tradit esse quod ἀπογραμμισμὸν.

Γραμμῶν, ἴος, ὁ, ἡ, lineæ similis. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 13.

Γραμμικὸς, ἴος, ὁ, linearis, ut, γραμμικὴ ἀποδείξις, apud Quint. l. 1. c. 10. demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item linearum peritus, ex Plut. de exilio.

Γραμμισμὸς, (tanquam à γραμμίζω, quod tamen ab Eust. ponitur) lusus ἢ γραμμῶν. de quo vide Poll. l. 9.

Composita, ac primum cum προφ.

Ἀναγράφω, conscribo, scribo, perscribo, literis mando sive prodo. Dioscorides in præfatione identidem & alibi. Athenæus quoque identidem sic usurpat, ut, Μηδίατε δὲ ἀναγράψαι κλάμα. Σωσίπατρον, id est, prodidit. Sic & Libanius. Itidem, ἀναγράψαι βίβλον, apud Galenum. ¶ Item proscribo, vulgò edo, ut in programma, inquit Bud. Sic ἀναγράφει τὸς νόμους ἐν τῇ γῆ, & ἀναγράφει ἐς τὸν τείρον καὶ σάβητον. Item perscribo, in acta refero, ut docet Bud. Æschines adversus Timarchum, καὶ τῆς τῶν νόμους ἀναγραφῆς αἰεὶ, ἵμιν περιγράψαι, i. quum in acta retulissent, quum perscribenda in tabulario publico mandasset. ¶ Item inscribo, ut apud Thucydidem, ἀναγράφει ἐς τὸ σπιόδιον τὴν πόλιν, in tripod urbem inscribere. Sic ἀναγράφει ἐν κολύβιον, apud Isocratem. ¶ Ἀναγράφει κληρονομίας, apud Plutarchum in Pericle, exponitur educere agri fortitiones. ¶ Item, adscribo, ut apud Dionem historicum, ἀναγράφει πᾶσι ἐν τοῖς φίλοις, adscribere aliquem amicis, referre in amicorum numerum. Item, pingo, ἀναγράφει τὰ ἐπιτοπιώματα, pingere & effingere ea quæ delineata sunt, inquit Bud. Idem alibi ἀναγράφει exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis, ex Aristot. eth. 1.

Ἀναγραφομαί, perscribor, Lucianus in Anacharside. νόμοι μεγάλοι γραμμικῶν ἀναγραμμοί, leges grandibus literis perscriptæ, vel scriptæ. Item literis mando, literis prodor, Luc. in Anachar. ὡς τ' ἐστὶν ἡμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγράφει, literis mandat, literarum monumentis prodatur. Diosc. ἀναγράφει ἢ ἐν τοῖς φθαρμένοις, id est, (ut ait Budæus) adscribitur, censetur, proditur. Item perscribor, i. in acta referor. Aristot. Pol. 6. Et, ἀναγράφει, Aorist. i. medius pro ἀναγράφει, in acta referre. Aristot. Oecon. 2. κρημνισθῶν τὴν πηλὴν ἢ ἀναγράφει.

Ἀναγραπτός, ὡ, ὁ, ἡ, perscriptus, literis proditus, memoriæ mandatus, ut, ἀναγραπτοὶ λόγοι, Theodor. lib. eccles. hist. 2. Item perscriptus, in acta relatus, ut ait Budæus ex Basilio, καὶ οἱ βίοι ἢ κρημνισθῶν ἀνδρῶν ἀναγραπτοὶ παραδειγματοὶ, οἷον εἰκόνας πνὲς ἐμφυζοί.

Ἀναγραφὴ, ἴος, ἡ, scriptio vel perscriptio. Plut. in Pericle, τῇ ἀπὸ τῶν βίβης ἀναγραφῇ ἐπιτοπιώματι. ¶ Item commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio. Laërtius in Stilpone, καὶ βελοδρῶν παρ' αὐτῶν ἢ ἀπολωλότων ἀναγραφῶν λαβῆν. Et liber census peracti. Plut. τὴν ἢ τὴν κληρονομίαν ἀναγραφῶν ἔχουσα, ἀποδοῦναι καὶ σκεῖν. In præfatione Dioscoridis (ut scribit Bud.) non semel pro commemoratione rerum & historica traditione. ¶ Item perscriptio, acta, inquit Budæus ex Aristot. Et, Ἀναγραφῆς δημοσίαι, acta publica.

Ἀναγραφὸς, ἴος, ὁ, perscriptor, scriba, ἀναγραφὸς ἢ νόμον, apud Lyfiam, magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumen unum redigendas creatus, ut tradit B.

Ἀναγραμμιστὴς, transpositis literis efferre aut dicere, unde ipsa

vox dicitur ἀναγραμμιστὴς, quæ trajecit literis effertur, Ἀναγραμμισμὸς, ἴος, ὁ, literarum trajectio & transpositio: figura apud grammaticos, qua vocabuli alicujus literis trajecit, & transpositis fit alia & diversum significans vox: ut, χλῶν, ἔχλῶν: δρεπῆ, ἰεατῆ: φλίμω, φλωμῶ: λιάρος, λιάρος: λόχῶ, ἔχλῶ: ἐλιγῶ, λοιγῶ: ἐλιγῶ, λοιγῶ: χλῶν, χλῶ: ἀτλας, τῆλας. Sic πῖλας, λῖπας: μῦθῶ, θυμῶ: ἀμῶν, ἰμῶν: ἦσα, ἀηρ.

Decomp. Προαναγράφω, insuper conscribo, conscribo. Plut.

Ἀναγράφω, rescribo, vicissim scribo eum qui ad me scripsit, scripro respondeo, apud Plut. & Iulian. imperat.

Ἀναγράφωμαι, (inquit Bud. ex Polluce) observo, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀναγράφωμαι. ¶ Ἀναγράφωμαι σὺν, praescribo tibi, exceptione te ab accusatione repello, apud Æsch. in Timocratem.

Ἀναγραμμοῦ, contrarium scriptum, contraria scriptio, contra-scriptum.

Ἀναγραφῆ, rescriptio, ipse actus rescribendi, responsum quod datur per scriptum. Athen. 14. Ἀποκόδοι δὲ ἐν τῇ αἰσῶ τῶν Ἀερακλῆος ἐπιτοπιῶν ἀναγραφῆ. Exponitur item ἀναγραφῆ βασιλικῆ, rescriptum regium, rescriptum imperatorium. Item rescriptio & quasi contra-scriptio, refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatoem Cæsaris. ¶ Item pro ἀνελμισίᾳ, apud Plut. in Apologia, καὶ ἑαυτὴν καὶ διμύσῳ ἐν τῇ ἀναγραφῆ. Vide Hefych. & Harpocrationem. ¶ Ἀναγραφῆ, plur. num. apud Aristoph. in Nub. ἀνακρινῶν ἀπὸ σέβητος καὶ ἀναγραφῆς. scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ obiciebantur.

Ἀναγραφῶν, ἴος, ὁ, ἡ, exemplum descriptum continens. Dem. τῶν δὲ ἀπάντων σήλων ἀναγραφῆς ἐκείνου ἐμῶν τε καὶ ἐκείνου. ubi significare videtur (inquit Budæus) cippos eodem exemplo sculptos.

Ἀναγραφὸν, ὡ, τὸ, exemplum libri & descriptio. Capitur generaliter pro exemplo scripti cujuslibet, ut, ἀναγραφὸν ἐπιστολῶν apud Plutarch. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀναγραφῶν pro exemplaribus scriptorum alicujus auctoris. Apud Athenæum lib. 2. & 6. ἐν πολλοῖς ἀναγραφῶν. Apud Eusebium, ἀναγραφῶν δημοσίων, exemplaria mendosa. ¶ Item custodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀναγραφῶν, observator coactorum, id est, eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem, qui à Grecis ἀναγραφῶν, vulgò receptores appellabantur, vel receptores particulares & horum observatores, qui à Grecis ἀναγραφῆς, vocare possumus custodes, cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum, & de reditu suo. Et, ἀναγραφῶν dicebantur eorum scripta, quasi contra-scripta. Dem. contra Androtionem, ἴσως ἀναγραφῶν ἐμῶν ἐστὶν ἢ ἐστὶν ἐκείνου.

Ἀπογράφω, ab exemplari describo, id est, exemplum scribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπυλλῆος τὴν ἀναγραφῆν ἀπογράφει. ¶ Item in tabulas refero, perscribo, expensum fero, vel acceptum refero. Lyfias, ἀπογράφει Ἀναγραφῶν τῶν αὐτῶ ἐκείνου τὴν ἀνάμειξιν. Demosth. ἐκείνου τὴν ἀνάμειξιν ἀπογράφει ἀπὸ τῶν ἐπιτοπιῶν. Item enumeratio, indicem facio, Laërt. de Aristot. συνίναξις ἢ παράστασις βιβλίου, ἀναγράφει ἡ ἀνάμειξιν ἀπογράφει. ¶ Item, perscribo, Pollux lib. 8. δημοσίαι, ἀναγραφῶν, δημοσίαι ἀπογραφῶν. ¶ Item defensor, & ἀπογραφῶν ἀπογράφει dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. de mysteriis. ἀναγράφει ἢ ἐπιτοπιῶν ἐμῶν, ἀπὸ τῶν τῶν. ¶ Item, nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, οἱ ἢ ἐπιτοπιῶν ἐστὶν ἀπογράφει (ὡς οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐπιτοπιῶν τὴν ἀπίστιαν τῶν στρατιωτῶν, ἐκείνου).

Ἀπογραφομαί usurpatur sicut & ἀπογράφω, pro, nomen do & profiteor, Plut. in Antonio, ἀπογράφει ἢ οἱ φίλοι νομιμαπονημένους ἰωνῆς. Est potius in usu aoristis medius. Xen. Hell. 6. ἀπογραφῶν δὲ ἐν ταῖς ἀμοιβατικαῖς καὶ οἰθηταῖς, id est, quum autem Thebani nomen dedissent inter urbes fœderatas, vel quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. Et, ἀπογραφῶν, ad nomina ultro responderere in defectu militum. Plutarch. in Agesilao ἐπιτοπιῶν τῶν ἀπογραφῶν τὸν βυβλίον τὸ βασιλικὸν βουβλίον. ἀπογραφῶν ἢ πάντων ἀπογράφει, τὸ ἀναγραφῶν τὸ ἀναγραφῶν ἀπὸ τῶν ἀπογραφῶν. Dicebatur etiam de athleticis: unde ἀπογραφῶν πύκλις, pugil qui nomen suum dedit, inter ceteros videlicet pugiles, vel qui se adscripsit numero reliquit. ¶ Item nomen do, seu profiteor in censu, vel censum profiteor. Aristot. Oecon. 2. Κῆλ ἐστὶν ὁ Κορίνθιος δὲ ἐμῶν τὴν ἐπιτοπιῶν πάντα τὰ διὰ ἀναγραφῆν, ἐκείνου αὐτῶ ἀπογράφει, ἀπογραφῶν ἢ πάντων, τὸ ἀναγραφῶν παρ' ἐκείνου ἐλαβε. Sic & apud eundem Pol. 4. Et Luca c. 2. ¶ Item, scripto denuntio, & quasi proscriptio (id est, programme) promulgo. Ilocr. in Areopagetic. ἀπὸ τῶν ἐμῶν τὸ λόγον μέλλω ποιῆσαι, καὶ τὴν ἀπογραφῶν, id est, denuntiavi & programme edito professum sum concionem me habiturum. Demosth. adversus Euerghum, ἐξῆν ἢ σὺ ἀπογράφει ἀπὸ τῶν ἀπογραφῶν, id est, experiri non institi cum eo, nec eorum petitorum se constituit. Inde ἀπογραφῶν ἀπογραφῶν, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item adnoto. Basil. hom. 6. Hexaem. de genebliciis loquens, τὴν μέλλω ἀπὸ τῶν ἀπογραφῶν τὴν ἀπογραφῶν. ¶ Item in rationes & calendarium refero: ut, ἀπὸ τῶν Τηροσίων Demosth. scribit, ἀπογράφει ἢ τὴν τῶν ἀπογραφῶν ἐν τῇ ἀπογραφῶν, καὶ τὸ ὄνομα ἢ λαβῆν. Est etiam in acta referre. Basil. de jejuniis orat. 2. ἀπογραφῶν ἐστὶν οἱ ἀπογραφῶν ἀπογραφῶν ἀπογραφῶν τῶν ἀπογραφῶν. Significat etiam in actis

actis profiteri & promulgare, quod nunc jurisperiti insinuare vo-
cant. Aristot. Oecon. 2. νόμος ἵστανται ἀπὸ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν νόμων, δευτέρως γὰρ ἡφίσταται τὸν νόμον οὗτος ἀπὸ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν νόμων. ¶ Est etiam (inquit Budæus) libello dato peto, ut qui judi-
cium dicant. Plato de leg. 3. τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογράφωμι, ἵνα
damnum injuria datū certa pecunia æstimans. Ἀπογράφωμι etiam
dicuntur petitores & candidati. Plut. ἐπὶ στρατηγίαν πολίτευμα ἀπο-
γράφωμι, præturam urbanam petere cœpit. ¶ Item passiva voce
& significatione, describor, deferor, annotor, in rationes & calen-
darium vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογραμμῶμι, apud Xen.
Pæd. 8. παρὰ βασιλέα ἀπογραμμῶμι. Et 6. ἐξέλιξεν ἀπογραμμῶμι
παρὰ ἐμὸν τὸν ἀποδοτικὸν μισθόν.
Ἀπογραφεύω, ἢ ὁ κτλ. (adj. act.) ab exemplari, vel ad exemplar efficitur,
Lært. in Onesicrito.
Ἀπογραφή, ἢ, τὸ, (subst.) exemplum vel libri vel tabulæ. Latine de-
scriptum vel scriptum dicitur. Cicero descriptionem imagi-
nemve tabularum appellat in actione s. in Verrem, αὐτὸ τὸ ἀπο-
γραφεύω ἐστὶ τὸ ἀντιγράφεω. Idem lib. epist. ad Att. 12. circa finem libros
suos philosophicos ἀπογραφεύω vocat, quasi Græcorum scriptorum
imagines & exempla.
Ἀπογραφεύω, actorum tabulæ & perscriptio. Demosth. πρὸς Λεπτίνω, ἡ
ἐστὶν ἐκ τῆς παρὰ τοῖς στρατηγῶσι ἀπογραφῆς ἀντὶ τοῦ ἰδίου. Item, ἀπογρα-
φεύω τὸ ἐπισημαίνω dicitur calendarii & ephemeris publicanorum,
apud eundem. Est etiam ἀπογραφεύω commentarius quicunque &
index in quo res enumerantur. Significat verò & ipsam rerum
enumerationem seu recensionem, sicut ἀναγραφεύω, apud eundem.
Inventarium & repertorium jurisconsulti vocant. ¶ Item descriptio
vel conscriptio veri potest apud Lucam Evangelistam initio
capitis secundi. Item, pictura, Polybio. B.
Decomp. ἀναπογραφεύω, ἢ ὁ κτλ, à publicano non census nec scriptus,
incensus: inscriptus quoque hoc sensu dicitur à Varr. & Lucill.
Poll. 1.9.
Ἐναπογραφεύω, adscripticius, adscriptitiæ conditionis.
Προπογραφεύω, idem quod ἀπογραφεύω, defero. Lyfias adversus Ago-
ratarum, ἐπὶ τῷ τῷ ψήφισματι ἐστὶν ἡ ἀναπογραφεύω, ἢ ἀπογραφεύω
ἀπογραφεύω ἐστὶν ἡ ἀναπογραφεύω.
Συνπογραφεύωμαι, exp. mittor ad suffragia magistratus gratia. ¶ Item
pictura, Polybio.
Διαγράφω, describo, delineo: ut apud Plat. de rep. 6. ἀναγράφω τὴν
πόλιν. Item, conscribo, deligo, ut, ἀναγράφω τὸν στρατὸν, dele-
ctum habere militum. ¶ Item distribuo & diplomatibus publi-
cis largior & divido. Plut. καὶ ἀναγράφω τὴν δέξιν καὶ τὴν ἀριστεράν.
¶ Item deleo, expungo, induco. Plut. in princip. libelli,
utrum Athen. in bello an &c. καὶ ἀναγράφω τὴν ἀριστεράν, dele-
tus à te fuerit Thucydides, id est, libri Thucydidis. Item pro ἀνα-
γράφω, abrogare, antiquare, abolere, inducere: ut, ἀναγράφω τὴν
ἀμφισβήτησιν, circumducere actionem & ex actis eximere. Et acu-
tator dicitur ἀναγράφω τὴν κατηγόριαν, quando non instat
accusationi instituta. Quæ metaphora manavit à tabulis actua-
riorum & scribarum, in quibus licium & actionum contestatio-
nes perscribebantur, ut hodie fit. Vide Bud.
Διαγραμμῶμι, descripta forma in scientiis demonstrativis. A quibus-
dam apud geometras exponitur simpliciter figura. Plat. Pol. 7.
ἀναπογραμμῶμι ἀναγραμμῶμι, quæ elaborata sint figuris. ¶ Item
perscriptio & brevium, qualia sunt quæ ad collationes publi-
cas fiunt, quum ex censu ἐσφορῶν describuntur. Bud. ex Suida,
apud quem & ἀναγραφεύω est, qui hoc describendi officio fungi-
tur. ¶ Item ἀναγραμμῶμι quod Cic. scripturam vocat, vide paulo
post in ἀναγραφεύω. ¶ Item edictum. Plut. in Marc. Hinc ἀναγρά-
φωμι ἀναγραμμῶμι, apud eundem, id est, edicere.
Διαγραφεύω, dicitur, inperilita lis & induceta.
Διαγραφεύω, vide in ἀναγραμμῶμι.
Διαγραφεύω, ἢ, descriptio, delineatio. Bud. ex Plat. Est etiam quod
Cicero scripturam vocat, h. e. publicanorum acta & perscriptio-
nes. Item antiquatio & peremptio rei cœptæ vel jam peractæ.
Διαγραφεύω, pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.
Ἐγράφω, inscribo, i. intra scribo. Xen. ἐγράφω ἐς βιβλίον. Et apud
geometras ἐγράφωμι τὴν γῆν, quod intus ita comprehensum est,
ut tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Item inscri-
bo, quo uebantur in liberorum definitione. Et pro inscribo, i. in
rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, καὶ ἐγράφω τὸν νόμον
ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν, ἵνα ἴστανται ἀπὸ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν νόμων.
Apud eundem Demosthenem, pro, in numeros militares refero, aut inter clas-
sarios. Et, ἐγράφω, apud eundem in orat. contra Aristoph. pro
inter ærarios referre, unde exponitur & multare: & ἐγράφω, mul-
tari. Demosth. ἐγράφω τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν, altero tanto
multari. Et, ἐγράφωμι ἐν ἀρκυρῶν, in arcem relati, vel quo-
rum nomina Athenis in arcem relata. vide Bud. in annotat. ¶ Item
pro ἀπογραφεύω, adscribo, addo: ut Demosth. ἐγράφω τὸν νόμον τῶν
ψήφισμα. Plut. in Publ. τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν, ἵνα ἴστανται ἀπὸ τῶν
δικαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν νόμων. Et, ἐγράφω ἐς ἀνδρῶν
seu ἐγράφωμι. Demosthenes, in album virorum referri.
¶ Item inscribo, seu conscribillo, scarifico. Bud. ex Theophrast.
τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν ἀναγράφωμι ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν.
Ἐγράφωμι, scriptus; ut, ἐγράφωμι τὸν νόμον.
Ἐγράφω, inscriptio.
Ἐγράφω, scriptus, scripto constans, in literas relatus: cui opp. ἀναγρά-
φω, ut, ἀναγράφω νόμον. Plut. in Lye.
Ἐγράφω, scripto, seu in scripto, aut cum scriptis.
Ἐγράφω, inscriptus.

Decomp. Μεταγράφω, transcribo: quod uno loco scriptum est, aliò
transfero. vel professionem muto. ex Gregorio, de sancto bap-
tismo, ἐστὶν ἡ μεταγραφή, ἢ ὁ ἐμὸς ἀπὸ αὐτῆς λόγος, ὁ δὲ ἄλλος, ἢ μετα-
γράφωμι.
Παραγράφω, falsò inscribo vel adscribo, subdolè interferò interpo-
noque. Plutarchus in Antonio, καὶ τῶν παραγραφῶν ὡς ἐβόλετο.
Vnde παραγράφωμι, item παραγραφεύω & παραγράφω, ad-
scripticius, non germanus, ut Hercules & Bacchus & Ganymedes
à Luciano dicuntur inter deos παραγράφωμι: à Greg. παρα-
γράφωμι ἱερός, qui obrepserunt. Et, παραγράφωμι ὑπολίτης, apud
Athen. factitius civis, & quolibet modo civitatem adeptus.
Προγράφω, insuper adscribo, Bud. ex Dem. ἀναγράφω τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν
ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν.
Ψευδογράφω, ἢ, falsa & ementita inscriptio. Ψευδογραφῆς δίκη, sive
ψευδογραφῆς δίκη, lis adversus quaestorem instituta, qui falsò
nomen debiti inscripserit. apud Suid. Vide & Harpocr. Poll. 1.8.
Ἐπιγράφω, inscribo, superfero. Luc. de hist. scrib. ὅτι ἕως ἐπιγρα-
φεύω τὸ βιβλίον. Et, ἐπιγράφω τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν, apud Synes. epistola
hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thuc. ἐπιγράφω ἐπὶ
τῶν ἀπογραφῶν. ¶ Item (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀναγρά-
φω τὸ ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν ἀπογραμμῶν μόνον. ¶ Item, inscribo virgini,
conscribillo, scarifico, perstringo, leviter vulnero; Il. d. v. 139. Ἀκρό-
πολιν δὲ ἔρ' ὀπίσθε ἐπιγράφω τὴν φάλακκα. Hinc adverb. Ἐπιγράφω.
¶ Item, viritum collationem describo & indico. Aristot. Oecon. 2.
ἐπιγράφω τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν ἀπὸ τῶν ἀπογραφῶν. ¶ Ἐπιγράφω τι-
μίαν, inscribo penam, multam irrogo, &c.
Ἐπιγράφωμι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico, hoc mihi
tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ ἀναγράφω τὴν βασιλείαν τῶν Ἰωνῶν
ἀνομοσίτητον ἐπιγράφωμι τῶν ἀπογραφῶν. Item, ἐπιγράφωμι τὸν νόμον,
hunc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. ex Chry-
sost. Sic & apud Lucian. ἐπιγράφωμι τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν.
¶ Ἐπιγράφω τὴν ἐπιγραφῆν ἐσφορῶν μετρίων, mihi ipse descripsi,
mihi statui & imperavi. ¶ Item, testium nomina do quos sum
producturus, Bud. ex Demosth. καὶ ἐπιγράφω τὴν μετρίων. ¶ Item de
scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem.
πρὸς Ἀφόνειον dixit, τὴν ἐπιγραφῆν ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν, tanti damnaverunt
quanti eam litem æstimaverant.
Ἐπιγραμμῶ, inscriptio, ἐπιγραφῆ. Apud Aristot. autem Rhet. 1. ἢ τὸ
ἐπιγραμμῶ ἐστὶν ἡ ἀπογραφῆ, exp. litis inscriptionem non concedunt,
i. rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ¶ Item pec-
culiari fig. idem quod & Lat. epigramma. Ἐπιγραμμῶμι, apud
Lært. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμῶμι, dim. Plut.
Ἐπιγραφῆ, inscriptio, titulus. Athen. 1. 13. καὶ ἀναγράφω τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν
ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν. Item pro titulo, metaph. Polyb. 1. τὴν ἐπιγραφῆν
τῶν ἀπογραφῶν λαβῆν. ¶ Item, indictio. Isocr. ¶ Item, descriptio
tributi, & munus ipsum publicum. Ἐπιγραφῆς, qui hoc munere
fungitur describendi tributum. Bud. Vide & Poll. 1.8.
Ἐπιγράφω, adverb. apud Hom. strictim, perstringendo.
Decomp. ἀναγράφω, ἢ ὁ κτλ, non habens ἐπιγραφῆν, seu inscriptio-
nem: ut liber ἀναγράφω, cui autoris nomen inscriptum non
est, vel carens titulo. Et epistola ἀναγράφω, cui non est inscri-
ptum nomen ejus ad quem mittitur.
Ἀναγράφω, vicissim seu loco alterius inscribo.
Παραγράφω, figuræ nomen est, apud schol. Aristoph. in Nub.
Συνεπιγράφω, simul inscribo (i. simul autorem esse dico.) Plut. in
Polit. præc. ὅταν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τὴν γῆν τῶν ἀπογραφῶν
συνεπιγράφω, consortem laudis faciunt, laudem impertiant.
Συνεπιγραφῶς, qui unà cum alio fungitur munere describendū
tributum.
Ψευδογράφω, falsò inscriptus, fictitium & ementium gerens ti-
tulum. Plut. Ψευδογράφω, falso nomine inscribere.
Καταγράφω, perscribo: ut, νόμον καταγράφω ἐς βιβλίον ἀπογραφῶν. Plut.
in Solone. Item, καταγράφω στρατὸν, conscribo milites: unde
καταγραφῆς στρατῶν, Polyb. Dicitur & de aliis quorum nume-
rus perscribitur, ut apud Plut. καὶ καταγράφω ἀνδρες ἐς εὐθὺς ἡμέρας
ἵνα ἐπιγράφω τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν. ¶ Item, delineo; Paul. τὰ ἢ Μυτιλήναι τε καὶ τὸν
πᾶν τῶν ἐργῶν Παρθίων καταγράφω. Et, καταγράφω ἐς σφάραγαν,
Procl. de sphæra.
Καταγράφω, perscriptio: ut, καταγράφω κεφαλῶν quidam Plut. liber
vocatur. Et conscriptio: ut, καταγράφω τὸν στρατὸν τῶν παίδων, Poly-
b. milites conscribere. Est item delineatio. Plat. in sympol.
Καταγραφῆ, perscriptus. Item pictus, notis & punctis distinctus.
Καταγράφω, idem apud Luc. ut testatur Bud.
Μεταγράφω, muto scriptum, Bud. ex Xen. Et, μεταγράφω τὸν νόμον, ab-
rogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem, μεταγράφω interpret. arbi-
trium inducere & circumducere, h. e. sententiam arbitratorum an-
tiquare. Schol. exp. μεταγράφω τὴν ἀπογραφῆν τῶν ἀπογραφῶν, jam
probatum arbitrium inducere. ¶ Item, pro ἀπογράφω, exscribo,
describo. Apud Thuc. significat etiam, in aliam linguam transfe-
ro: τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν ἀναγράφω ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν. ¶ Item transcribo: ut, μεταγράφω τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν.
Μεταγραφῆ, descriptio libri & exemplum. Julian.
Μεταγραφῶς, exscriptor, qui transcribere solet.
Παραγράφω adscribo, juxta scribo. Syn. πᾶν παραγράφωμι τὸν νόμον τῶν ἀπογραφῶν
ἐπὶ τῶν ἀπογραφῶν. Est etiam, annoto in margine, de qua signif. vide in
παραγράφω. Item appingo. Bud. ¶ Item perfero, exceptionem sum-
movo: pro quo dicitur & παραγράφωμαι. ¶ Item, perperam scri-
bo. Demosth. pro cor. Item παραγράφω νόμον, legi jam lata & roga-
te aliam legem obrogo & oppono. ¶ Item pro ἐγράφω, inscribo,
O 3 & 12

Α γράφειον, ἡ τὸ (subst.) unde ἀγραφίς δεικνύται, ut inquit Harpocr. actio adversus eos, qui quum publico debitores essent, eoque in tabulis publicas inscripi, ante per solutionem tamen ex his essent expuncti. Vide Dem. in orat. ἡ Θεοφάνης. Etymol. dicit, etiam fuisse adversus eos qui inscribebant eorum nomina qui nihil deberent.

Α ἀλογραφία, murra scriptio. Eustath.

Α ἡθρογραφία, floridè scribi. Cic. ad Att. l. 1. ep. 6.

Α ἡθρογράφος, qui homines pingit: sic cognominatus est Dionysius quidam pictor. Plin.

Α ἡθρογράφος, recens scriptus. Luc.

Αὐτογράφον, ἡ τὸ, scriptum manu propria exaratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum scriptor, librarius.

Βιβλιογραφία, librorum scriptio. Diosc. l. 1.

Γαυρογράφος, idem quod ζωρογράφος.

Γεωρογράφος, ἡ, ὅ, qui terram seu terræ situm describit.

Γεωρογραφία, ἡ, ὅ, τὴ, terræ descriptio.

Γεωρογραφία, ἡ, ὅ, ad terræ descriptionem pertinens, terræ descriptionis peritus. Et, τὴ ζωρογραφία, apud Cicero: in epist. ad Att. deterrarum descriptione commentarii.

Γεωρογραφία, ἡ, ὅ, f. ἡ, ὅ, τὴ, terram describo. Aristot. de mundo, ἡς φησὶν οἱ ζωρογραφίσαντες.

Γλωσσολογία, qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. Athen. l. 3.

Δασμογράφος, tributi scriba.

Δικολογράφος, ἡ, causarum scriptor, Budæo idem est quod δικόγραφοι.

Δικολογραφία, ἡ, ὅ, causarum scriptio seu concinnatio. Isoc. ἀδελφῶν πρὸς Εὐδοκίαν οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ δικολογραφία.

Δολιχογραφία, ἡ, ὅ, scriptorum prolixitas. Epigr.

Δολογράφος, ἡ, τὸ, in Pand. videtur esse assertio in servitute. Bud.

Εἰκονογράφος, ἡ, (verbum Rhet.) rerum personarumve imaginem oratione describo. Dion. Long.

Εὐρογράφος, ἡ, ὅ, bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. Item bene scribens seu pingens: ut, εὐρογραφίῳ καλῶμαι. Epigr.

Ζωρογράφος, ἡ, ὅ, qui animalia depingit, pictor. Luc. & Plut.

Ζωρογραφία, ἡ, ὅ, pictura. Philost. p. 39. ζωρογραφίᾳ περιών, ἡ, ἡλέων βασιλῆα.

Ζωρογραφία, ἡ, ὅ, pictoria ars. Et, τὴ ζωρογραφία, quæ pingit solent. ¶ Item, pingendi peritus. Bud ex Polyb.

Ζωρογραφία, ἡ, pingo. Plat.

Ζωρογραφία, τὸ, pictura, i. id ipsum quod pictum est. Plat. in Phil. Et Plut. de def. orac.

Ζωρογραφία, ἡ, τὸ, officina pictoris.

Decomp. Α ἡ ζωρογραφία, ὅ, delineo, vel depingo.

Α ζωρογραφία, ὅ, depingo seu effingo.

Διαζωρογραφία, ὅ, depingo. Phil. de vita M. l. 3.

Ηθρογράφος, qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. de Poet.

Ηθρογραφία, ὅ, mores scribendo exprimo. in vita Thuc.

Γιδρογράφος, idem quod αὐτογράφος. Gell. l. 9.

Γεωρογραφία, sive ἡθρογραφία, Dionys. Arcop. divinarum rerum imagines seu adumbrationes.

Γεωρογραφία, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Γχορογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur. Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendive elegantia. Plut.

Καλλιγραφία, ὅ, eleganter scribo, καλῶς γράφω. Poll. Item fuco. Ap. Laert. καλλιγραφία φησὶν λέξις, exp. oratio elegans & compta.

Κηρογράφος, qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit. Athen. l. 5.

Κηρογραφία, ὅ, ceris pingo. Athen. l. 5.

Αεπίογράφος, exiguis & tenuibus literis descriptus. Luc.

Αλβινογραφία, ὅ, albo colore depingo. Aristot. de poet.

Αλευρογραφία, ἡ, λευκογραφία Plin. quem vide, & Aetium.

Λορογράφος, qui orationes conscribit, orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum: ut Lat. rabula. apud Dem. & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermogenes Platonem quoque vocat λορογράφον, & Thuc. λορογράφος vocat historicos in sui operis præfat.

Λορογραφία, orationum scriptio, aut etiam historiae scriptio.

Λορογραφία, (f. τήν) ars scribendi orationes. Plat. Item pro soluta oratione. Eust.

Λορογραφία, ὅ, scribo orationes forenses, aut scribo historiam. Plut. de Dea.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitr. lib. 7. cap. 4. & 5.

Μισογράφος, semiscriptus.

Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laert.

Μυρογράφος, fabularum scriptor. Plut.

Μυρογραφία, fabularum descriptio. Strabo.

Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor, legislator. Suid. ¶ Item qui certos modos certamque modulationem præscribit ex Plat. in Phædro.

Νομογραφία, legum scriptio. Strabo.

Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Dem. ἀγρυπία ἡ νυκτογραφία.

Νυκτογράφος, noctu scribo.

Ολογράφος, ὅ, integrum scribo. Plut. in Probl.

Ονομογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.

Ονομογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. & nomenclatura.

Ονομοτογράφος, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.

Οξυτογράφος, qui celeriter scribit.

Οπιδογράφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vend. ἡ πῆχυν δὲ σπι χερῶν ἔστι μετ' ἡ ὀπιδογράφον βιβλίων. Vide Hermol. Barb.

Ορθογραφία, recta scriptura seu rectè scribendi scientia. In architectura est (ut Vit. trad. l. 1. c. 2.) recta frontis imago, modiceque picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pand.

Ορθογραφία, ὅ, rectè scribo.

Πελογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. soluta: qui aliquid oratione soluta scribit.

Πελοτογράφος, pedestri oratione scribo, solutam orationem scribo.

Πλαστογράφος, figmentorum scriptor. Eust.

Πλαστογραφία, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit, falsarius. Artemid.

Πλαστογράφος, scripturas fingo, sum falsarius. in nov. constit.

Πλαστογραφία, falsa scriptura, id quod fictè scriptum est. ibid.

Πολιτογράφος, civium numero ascribo, civitate dono. B. ex Heracl. epist. ad Hermodor. & Joseph. l. 2.

Πολιτογραφία, civium numero ascribor. Laert.

Ρυπογράφος, sordidarum rerum pictor, quo nomine dictus est Pyrrichus.

Σημιογράφος, exceptor actuarius, notarius: qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.

Σημιογραφία, ὅ, notis utor, scribendi compendiis utor: notis verba oratoris subsequor.

Σιλλογράφος, fillorum scriptor: i. e. carminum dicacium seu mordacium, & diceris, ac convitiis, atque adeo maledicentia referitorum: qualis fuit Timon Phlasius. apud Athen. Euseb. & Laert.

Σιλλογραφία, fillorum scriptio.

Σκηνογράφος, qui scenas pingit.

Σκηνογραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.

Σκηνογραφία, pertinens ad σκηνογραφίαν. Strab.

Σκιαρογράφος, qui umbram rei alicujus describit, i. e. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαρογραφία, ἡ, adumbrata descriptio. Plat. l. 2. de rep. σκιαρογραφία ἡ ἐστὶν ἀδελφῶν.

Σκιαρογραφία, ad umbratilem descriptionem pertinens: umbratilis.

Σκιαρογραφία, adumbro. Greg. Apud Plat. l. 9. de rep. ἐστὶν αὐτογραφία ἡδὸν, inanis & imaginaria voluptas.

Στηλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.

Στηλογραφία, ὅ, in columna seu cippo inscribo.

Ταμολογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.

Ταχυτογράφος, exceptor, actuarius: à scribendi celeritate dictus. Syn.

Τεχογράφος, ὅ, muros depingo.

Κατατεχογράφος, in muro pingo aut scribo. ex Strab.

Τετρατογράφος, ὅ, monstrosa scribo, vel monstra describo. Eratosth. apud Strab. l. 9.

Τεχογράφος, scriptor artis alicujus, qui artis alicujus præcepta literis mandavit.

Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.

Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.

Τοπογραφία, ὅ, locum describo, Strab.

Τραγωδογράφος, tragœdiarum scriptor. apud Polyb.

Υμνογράφος, hymnorum scriptor.

Υπομνηματογράφος, qui hypomnemata scribit.

Φιλοτογράφος, pingendi studio tencor. Plut. lib. 1. contra Colotem.

Χαλιτογράφος, æreis literarum notis scribens. vel potius loco scriptura utens. vel potius, in æs scribens, æs incidens.

Χειρογράφος, ἡ, τὸ, chirographum. Quidam interpr. cautio manu alicujus scripta.

Χειροτογράφος, ὅ, chirographo caveo, vel promitto: vel aliquid chirographo conscribo. Bud. ex Pand.

Χρησιτογραφία, utilis sive bona scriptura aut scriptio.

Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæque res gesta sit.

Χρονογραφία, temporum descriptio.

Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor.

Χωροτογράφος, regionis descriptio.

Χωροτογραφία, ὅ, locos regionis alicujus describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.

Ψευδοτογραφία, ficta descriptio & falsa, qua geometræ utuntur. Fab. l. 1. c. 10. Exponitur etiam, falsa scriptura, & falsa delatio.

Ψευδοτογραφία, ὅ, falso & mendose describo, & apud geometras, perperam describo.

Ψευδοτογραφία, mendosum ejusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.

Ψιλοτογραφία, ὅ, scribo litera ψιλῆ, vox grammaticorum.

Ψροτογράφος, qui res gestas describit & distinguit per quatuor anni

ἀρεάς & tempora. vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoque anno evenierit. Plut.

Στεφανία, ejusmodi descriptio, seu annales. Composita ex γραμμῶν.

Ἄγραμμος, ἄ, ὁ κ' ἢ, lineis carens. Ἀντογραμμῶν, linea mathematica. Philopono. Διαγραμμισμῶν, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone. Διαγραμμισμῶν, ἄ, ὁ, ludi tesserae species, de quo Eustath. & Poll. lib. 9.

Ἐπιπρογραμμῶν, rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἐπι ἵ πολύγραμμῶν κ' ἐπιπρογραμμῶν.

Εὐγραμμῶν, ἄ, ὁ κ' ἢ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. περιγραμμῶν δ' ἄγραμμῶν τὰς γωνίας.

Εὐγραμμῶν, ἄ, ὁ κ' ἢ, Athen. l. 5. ἀπελευθέρη δ' ἄγραμμῶν τ' ἐν σφαιροειδῶν ἐχέουσα ζῶδιον, i. lineamenta scite ducta. Bud.

Ἐπίγραμμῶν, rectis lineis distinctus, Aristot. Philip. Strab. Plut. δ' ἐπίγραμμῶν ἄγραμμῶν.

Καμπυλόγραμμῶν, curvas lineas habens.

Λεπτογραμμῶν, minutis literis constans, minutis literis conscriptus. Luc. in conv.

Μελανόγραμμῶν, nigris lineis interstinctus. Arist. ap. Athen. l. 7.

Μονόγραμμῶν, quasi delineatus tantum, non additis reliquis quæ justam picturam absolvant. Vide Cael. Rhod. l. 3. c. 19.

Ὀμόγραμμῶν, qui earundem linearum est.

Πεντάγραμμῶν, seu πεντήγραμμῶν, qui quinque linearum est. Luc.

Παραλλήλογραμμῶν, ἄ, ὁ, spacium quod lineis parallelis continetur. Bud. ex Boethio. Παραλλήλογραμμῶν πῖναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, ut scribit idem B.

Ποικιλόγραμμῶν, variis seu versicoloribus lineis distinctus: varius, pictus, maculosus, apud Athen. l. 7.

Πολύγραμμῶν, multis lineis interstinctus, apud Athen. l. 7.

Υπεργραμμῶν, ἄ, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damascen. de Christo incarnato, ὑπεργραμμῶν ἡμῶν ὑπακοῆς ἡγουμένων.

ΓΡΑΨΩ, F. σω, comedo, ἰδιῶν, ut apud Callim. Καὶ γὰρ αἰζῶν ἐγγρασε κενθ' ἔμνα. Sic Hefych. Cyprios ait γράψω dicere pro φάγε, comede. Etym. & perispomenos γράψω dicitur innuit, ejus fut. esse γράψω. Inde Eust. derivat τὴν γράψω, utpote ὑπὸ τ' ζῶν κλωσθῶν ἰδιῶν ἔμνα; deducens inde & τὴν γράψω διεφθαρμένην γράψω, & τὴν γράψω πῖναξ. Etym. vult. γράψω signif. etiam ἕξειν, sculpere, inde deducens γράψω.

Composita.

Περίγραψω, ἢ, instrumentum fabrilis, denominatum περὶ τὸ πῆξω γράψω, ἰδιῶν seu γράψω κ' ἕξειν τὰ ζῶα οἷς ἐπιούρηται ἀεὶ ἀεὶ γράψω. Eust. Latini circinum vocant.

Πολυγράψω Hippoc. dixit pro πολυφάγῳ, multum comedenti, voraci.

ΓΡΥΠΟΣ, ἄ, ὁ, rete. Ἐξ ἀγρόσω, ut vult Etymol. & schol. Theocr. sed Eust. ex veterum gramm. sententia à γράφω derivat, quia ἐλκυσθῶν ἕξειν τὰ ὑπ' αὐτόν.

Γραψῶν, ἄ, ὁ, piscator in Epigr. Ab Hefych. Etym. & Eust. exp. etiam qui confuit & facit retia.

Γραψῶν, piscor.

Γραψῶν τεχνῶν, piscatoria ars. in Epigr.

Γραψῶν, idem quod γραψῶν piscator. in Epigr.

Γραψῶν, piscor. Hefych.

Γραψῶν, τὸ, lucrum, Etym. Legitur & γραψῶν, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.

Δυσγράψω, (comp) è quo non facile lucrum percipi potest. apud eundem Basil. & Liban. in epist.

Γραψῶν, ἄ, ὁ, idem quod γραψῶν, rete. Sunt qui fagenam interpr. Ἐξ ἰtem convivalis quæstio ænigmatica, Poll. Hef. Eust. schol. Aristoph. Ad alios etiam ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Grifhos Lat. etiam appellatur. Luc. τὰ αἰνίγματα κ' γραψῶν ἀκόστω. Vide & apud Athen. Invenitur & τὸ γραψῶν apud Hefych.

Γραψῶν, ambagiosus & obscurus more grifhorum. Exp. & intricatus, apud Naz. orat. 1.

Γραψῶν, grifhos dissolvo. Athen.

ΓΡΟΝΘΟΝ, Hefych & Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primum docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟΣΦΟΣ, ἄ, ὁ, apud Polyb. & Plutarch. teli genus est quod exp. pilum, hastæ cuspis quam terræ insigimus. Polyb. κ' τὰς μὲν νεώτεροις περὶ ἄλλων μάχων φασὶν κ' γροσφῶν. Apud Plutarch. in Syll. βελούφενδον κ' γροσφοί, exp. sagittæ & glandes. Scribitur & κροσφῶν.

ΓΡΥΨ, (vel γρύψ) quicquid minimum est. Hefych. & Suid. Item ab Hefych. exponitur, & sordes quæ sunt sub ungue. Suidas exponit etiam genus quoddam parvi numismatis. Sunt qui suillam vocem esse dicant, quam edere solentii qui gravantur respondere. Hinc ἄδ' ἐν δόξῳ ἐν ἑσθ' apud Aristophan. in Plut. ne gry quidem respondere, id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, ut apud Dem. de falsa legatione. Dicitur etiam de re quavis, ut à lul. Imperatore, ἐμοί τε ἔτε γρύψ μετέδωκεν αὐτῆς.

Γρύψω, grunnio. Item hisco, ut apud Aristophan. in Plut. Γρύψω κ' τὸν πύλατον, ὃ καὶ γάρεμπε; Apud Philostratum in vita Apollonii, ἔδωκεν

μὲ ἐφθίγχετο, ἔδ' ὑπὸ γρύψῳ, Erasmus exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX. interp. γρύψω redditur etiam, mutire, ut Iosue cap. 11. Sed & canis apud eos dicitur γρύψω τῆ γλώσσης αὐτῆ. Exod. cap. 11. Suidas γρύψω exponit ἡρώδῳ, item φωνῶν.

Γρυσμός, grunnitus. Athen. l. 9. de sue. Γρυκτόν ἐστιν ἡμῶν, hiscere audetis, apud Suid.

Γρυλλῶν, grunnio. γρυλλίζοντες χιεσοί. Aristoph. in Plut. Γρυλλισμός, grunnitus.

Γρύλλη, eadem signif. Hefych. Γρύλλῳ, ac Γρυλλίῳ, porcus, apud eundem.

Γρύπη, ἢ & γ. ὑπέριαι, τῶν, scruta, friyola. hinc γρυπηλάς, scrutorum venditor, vilia scruta vendens. Et comp. ἐγρυπηλάς, scrutor. Hefych. ἐξερπύλα.

Γρυμῶν, peræ quoddam genus. Poll. l. 10. Hinc γρυμωπώλης, apud Luc. in Alexiph. qui peras vendit.

Composita.

Ἀγρυξία, ἢ, silentium, quum ne hiscere quidem audeamus, ἔδ' ἐγρυξίω. Pindar. apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis utilitatem percipiat, νεώτεροι ἀνδρες ἀγρυξίω δέδον, ne mutire quidem audent.

Ἀναγρυξίω, idem quod γρύψω. Aristoph. & Xen.

ΓΡΥΨ, ἄ, ὁ, gryps, gryphus. avis genus adunco rostro in morem aquilæ, de quo vide Herodotum l. 3. & Paus. in Att.

Γρυπός, ἄ, ὁ, exp. qui naso vel rostro est adunco & inflexo: qui naso est aquilino: ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπός esse. Et Plutarch. in Apophth. dicit Persas τ' γρυπῶν ἔργον, quod Cyrus fuerit γρυπός τὸ εἶδος. Ἐξ ἰtem, incurvus, inflexus, uncus: ut apud Xen. Pæd. 8. τ' μὲν γὰρ μέγαν γρυπῆ ἢ γαστήρ γίγνηται, τ' ἰ ἀδελφῶν, σιμῶν.

Γρυπότης, ἢ, incurvitas, aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibid. & Aristot. Rhet. l. 1.

Γρυπῶν, ὠ, aduncum reddo, incurvum & inflexum reddo. Alex. Aphr. & Harpoc.

Γρυπώσις, incurvatio, inflexio, ἐπιγρυπῆ.

Γρυπῶν, incurvor: idem quod γρυπῶμαι, Harpoc. ex Antiph.

Γρυπῶν, five γρυπῶν, senecio. Hefych. Harpoc. & Suid.

Composita ex γρυπός.

Ἐπίγρυπῶν, aduncus, vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat. initio Euthyphr.

Υπόγρυπῶν, qui est subadunco naso.

ΓΡΩΝΗ, ἢ, caverna, saxum excusum: à γράω, ut vult Eust. Nic. in Ther. οὐδὲ γράωσιν ἐδύκεν Μυοδουγῆ. Eust. refert ex Ael. Dionys. esse locum cavum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρώων, ἄ, ὁ, (adject.) cavus, profundus, capax. Nic. in Alex. Πηλῶν ἐν γράωσιν, ὅτ' ἑασι πῖνον ἀμέλεις. schol. enim ibi exp. κελύεις κ' βαθείας κ' δεκτικῶν. Et Lycophron dixit, γρώων βέετρον. Ab Hefych. γρώων exp. qui audiunt & non loquuntur.

ΓΥΑ, (seu γύη Ionicè) & γυῖα, ἄ, ὁ, arvom: ut στροφόροι τὴ γυῖα. Et Eurip. in Hel. de Nilo, ἄδουκας τακείσας γυῖων ὑβραίνε γυῖας. Ἐξ ἰtem arvi spatium seu jugerum, Hefych. & Eust. Ἐξ ἰtem Hefych. est etiam via & fossa. Ἐξ ἰtem Fit περὶ τὸ γυῖα, inquit Etym.

Γύης, ἄ, ὁ, pro eodem, ut testatur Eust. Plat. in 1. epist. ex quodam Poeta affert, ἔδ' ἐν γυῖαις δρυπέδ' ἐ γυῖμοι βέετρον τὸ αὐτῶν γυῖα. Ἐξ ἰtem & aratri pars quam dentale quidam interpr. lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. Δείφης ὅτ' ἢ πείφης ἀκίωπυτι ἰσσοῖς, Δρυῖς ἐλυμῶ, πείφης γυῖης. Ἐξ ἰtem In corpore humano dicitur etiam teretum colli ossiculorum seu vertebrarum cœtus: ut Camer. interp. apud Poll.

Γύαια, πῖ, funes quibus puppis terræ alligatur: in Epigr. Item vela, antennæ. Hefych.

Composita.

Ἀγρύψω, ἄ, ὁ κ' ἢ, arvis nostris vicinus, vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀγρύψω ἀεινάς.

Ἀγρύψω ἀροτρον, apud Hesiod. in Erg. & Apoll. Arg. 3. dicitur cujus γυῖης clavis affixus non est, sed ἐλυμῶ naturaliter adnatus.

Δίγυς, seu δίγυς, qui duorum jugerum est.

Πεντηκοντόγυς, qui quinquaginta jugerum est. Il. 1.

Τετράγυς, qui quatuor jugerum est, seu quatuor laterum, i. cuius unumquodque latus est τετράγυς. Od. 7.

Υπέγυς, qui jugeri spatium excedit. Hefych.

Υψίγυς, alta jugera habens: ὑψίγυς ἄλσος, altum nemus. Pind.

ΓΥΑΛΟΝ, ἄ, τὸ, cavitatis, κελύμνα, Eust. Propriè vola, ut Etym. tradit, Od. 1. Γύξ' ἢ γύρακ' γυῖαλον, i. τὸ κ' ἢ γύρακ' κ' τ' ἢ, ut Hefych. & Eust. exp. seu τὸ μέσον τ' γύρακ' ἢ, ut Poll. Tribuitur & aliis rebus: ut apud Eurip. ἐν κραιπτήρῳ γυῖαλον. Et apud Soph. ἐν κελύμνῳ πέντας γυῖαλον. Montibus etiam tribuitur, & tunc vallis signif. ut apud Hesiod. in Theog. γυῖαλον ὑπο Παρηγοῖο. Et Eurip. γυῖαλον κροσφοροῖς, i. vallibus.

Γυῖαλος, ἄ, ὁ, qui manu comprehendi potest: ut, γυῖαλον λέγον ἀγροῖα ἔσται, apud Eust. Γυῖαλον, verò ab Etyim. exp. κύβητος, λιθῶν, τετράγυς ἢ. Γυῖαλαί, Megarensium lingua, pocula dicuntur; ut refert Athen. l. 11. ex Philetæ.

Composita.

Ἐγυῖαλαί, F. ἴστω, vel ἴστω, q. d. in volam seu cavitatem manus do, in manum do. i. ἐγυῖα, ἐγυῖα, ut Etym. tradit. vel (ut exp. Camer.) concilio, & tribuo quod quasi manu teneatur. Il. 1. α. Τεμῶν πῖρ μετ' ἔφωκεν ἀλύμπτῳ ἐγυῖαλαί.

Κεσταιγυαλιζω, ε, ο, κ, η, par syncope pro κεσταιγυαλιζω, cuius γυαλιζω firmum & forte est. l. τ. Θάρηκίς τε κεσταιγυαλιζοι, thoraces firmi. Α' παρφυαλιζω, (decomp.) idem. Hefych. etiam est δ'πονησις.

ΓΥΓΟΝ, ε, τ, ο, membrum. Sed propriè γυα, pedes, ut scribit Etyim. seu (ut quidam alii) majora membra. ut pedes manusque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eust. in hunc locum l. 1, Οὐ γὰρ εἴ τι μὲν ποδῶν λέω ὁρμηθέντι, annotat, quum γυα vocantur manus aut pedes, subandiri genit. χερῶν seu ποδῶν. Vfus est hoc nomine alio qui poetico etiam Plut. in Aristide, & μένον τιῶ κεφαλῶν κ' τὸ στήθεα, ἀλλὰ κ' τὸ γυα χρυσῶν κ' χρυσοῦ κ' σιδήρω κεσταιγυαλιζω. Γυοι dicitur etiam totum corpus, apud Hipp. lib. 6. Epidem. ut Gal. com. 4. annotavit. Scribitur & sine γ, ut & in compositis quibudam videre est.

Γυῖον, f. ὠστον, membra frango, claudum reddo. l. 9, Γυῖον μὲ σφῶν ὑφ' ἀεμιον ὠκέας πρῶσ. Hesiod. in Theog. Ἡ' εἰπε γυῖοις. Item enervo & vires exolvero, apud Hipp. ut exponit Gal. comm. πρὸς διὰ τῆς ὀξείας νοσ. Significat etiam γυῖοις, apud eundem, idem quod ἀλάτωνα γίνεσθαι, decurtari, ut explicat Gal. com. 3. in lib. de artic.

Γυῖος, ε, ο, claudus, mutilus: unde apud Lycophr. γυῖοι μῦθοι. Item νοσῶδης, morbidus. Hefych.

Γυῖτης, ε, ο, claudus. Hefych.

Composita.

Α' γλαύζυγος, ε, ο, κ, η, pulchra membra habens: ut, γλαύζυγον ἦσαν. Pind.

Α' γυῖος, membris carens, membris truncus & mutilus (manibus præcipuè & pedibus.) Apud Hippoc. ἄγυα Gal. exp. imbecilla, infirma.

Α' ἐξίγυος, membra augens. Pind. Nem. 4.

Α' ἀμφίγυος, unde ἀμφίγυα ἐγχεα, Od. ω, ἡστὰς quæ possunt utrinque lædere γυα, i. membra. Aliqui exp. quæ possunt utrinque γυῖοις, i. claudos reddere. Quidam exp. etiam utrinque acuta hæstæ. Sunt & qui exponant titubantes, & trepidæ dum vibrantur, & quasi claudicantes: iuxta significationem epitheti Vulcani ἀμφίγυοις. Vide apud Eust. & alias expositiones l. 1.

Α' ἀμφίγυοις, εντῶν, utrinque claudus, utroque pede claudus. Vulcani epithetum apud Hom. l. ω, quasi qui sit utrinque γυῖος, i. e. claudus. Suidas autem exp. utrinque læta habens γυῖα: aut qui utrinque ferire potest & γυῖοισι. Apud Etyim. exp. tardus in incessu, tardigradus aut ambobus pedibus claudus.

Α' ἀμφίγυος, ω, unde ἀμφίγυοισι, quod exp. ἀκραιτητάσαι, i. extremas partes amputare. Ab Hefych. exp. etiam, κρητῶρον ἐν γυῖοις πῆξαι, i. utrinque terræ insigere, utrinque depangere.

Α' πογγυα, ω, deartuo, de lumbo, membra debilito, enervo. l. γ. Μη μὲ δασυγυῖος. Et Athen. l. 1. τὸν οἶνον ἐκλύειν ἢ ἰχθύν κ' δασυγυῖον, Βαρύγυος, gravis seu gravatus membris, membra habens gravia, membra aggravans. Opp. 5. Hal.

Ε' γυῖος, ω, in γυῖα (i. manus) do. Hefych.

Ε' νίγυος, uno membro seu pede mutilus aut mancus. Suid.

Θρασύγυος, audax membris, θρασύγυον νίκαι, fortis viri victoriam, ex Pind.

Κάστρογυῖος, ω, idem quod ἰσχυῖος. Gal. apud Hippoc.

Λιπόγυος, artubus destitutus: & specialius, destitutus pedibus, mancus. in Epigr.

Λυσιγυῖος, membra seu artus dissolvens.

Λυσιγυα, membrorum luxatio & dissolutio. apud Hippocrat. in lib. de loc. in hom.

Νεότηγυος, juvenilia membra habens, juvenis. νεότηγυῖος Φωῖος, Pind.

Ο' ἐλαμόγυος, validos artus habens: ceti epith. apud Oppian.

Υ' πογγυος, qui iam quasi in manibus est, seu infans. Item recens. Pro quo & ὑπόγγυος scribitur omisso γ, Isoc. ad lib. Iaf. ἔπος μοι ὑπόγγυος ἔσσις τ' τελευτῆς. Aristot. Eth. 3. κ' ὅσα γένετον ἐπιφέρει ὑπόγγυος ὄντα. Apud Herodot. l. ὑπόγγυος μνηστῆς recens memoria. Ε' ἔ' ὑπόγγυος (sc. χροῖον) subito, ex tempore. Aristot. Eth. l. 1.

Υ' πογγυος, nuper, recens. Isoc.

Υ' πογγυῖος, nuperrimè.

ΓΥΛΙΟΣ, ε, ο, vasculum militare, quo milites in itineribus utebantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etyim. ex Diogene. Itidem schol. Aristoph. dicit γυλιον fuisse vas vimineum, in quo milites asservabant cibos, quum ad bellum proficiscerentur: unde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Πῶ πῶ φίε' ἔξω δέουρο τον γυλιον ἐμῷ. Item in Pace, ὁμοιον γυλιος ἐράλειωτικῶς, ἐράλειωτικῶς πάλιν μῶ. schol. ibi dicit esse ἐπίμηκες κ' σπῆρσημον. Apud Hefych. scribitur γυλιος. Est & γυλιος porcus spinus, qui & χειρογυλιος, teste Suid.

ΓΥΜΝΟΣ, ε, ο, nudus. Hesiod. in Erg. --- γυμνὸν ἀσπείρειν, γυμνὸν ὁ βοωτέιν, Γυμνὸν δ' ἀμάδαι, pro quibus Virg. nudus ara, fere nudus. Et cum genit. ut, γυμνὸς ἰδὴ τῶ, & γυμνὸς ὄσπλων, apud Herodian.

¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, η, nuditas. Chrysofost.

Γυμνός, ω, nudo, denude, ut, γυμνῶσαι τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. evaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τ' ὄσπλων apud eundem. ¶ Item, spolio, privo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόματι, ἔματι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor: ut, ἐγυμνώθη ἱσάκιον, exutus pannis. Item spolio, privor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέον δὴ πάντων. Affertur & pro exhaurior. ex Nonno: ἀμφιφορῆς ἐγυμνώθησεν.

Γυμνωσις, nudatio. Γυμνάζω, exerceo. Isoc. γυμνάζει σπαιτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζειν ὡς π, apud eundem in Hel. enc. Apud Xen. γυμνάζω τὸς παιδῶς ταῦτα ποιεῖν.

Γυμνάζομαι, propriè, exerceo me certamine gymnico. apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. & 2. ep. Pet. c. 2. Cum ὡς, apud Aristot. Pol. l. 6. Cam ἐπὶ, apud Isoc.

Γυμνασμοί, τὸ, exercitatio: ut, τὸ γυμνάσιον τ' ἀθλόντων, Athen. lib. 10.

Γυμνασία, η, idem.

Γυμνασις, εως, η, idem.

Γυμνάσιον, ε, τὸ, idem. apud Isoc. Aristot. & Luc. Item locus in quo nudifex exercebant. Luc. ὁ μὲν γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζει.

Γυμνασις, ε, ο, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen.

Γυμνασικός, exercitatorius, ad exercitationem pertinens: vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμνασική (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

Γυμνάς, ἀδ, η, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνικός, ε, ο, gymnicus: ut, γυμνικοί ἀγωνῆς, Aristoph. & Thuc. Et, γυμνικοί ὄσπλων. Xen.

Γυμνός, ἦτ, ο, ἰtem γυμνήτης, ε, ὅ, miles levis armaturæ. Et, γυμνήτης βιοτῶ, nuda vita, ex Epigr.

Γυμνήτις, η, levis armatura, i. miles levis armaturæ. Thuc. l. 7.

Γυμνηστῶς, sum miles levis armaturæ. Item nudus sum. apud Bas. & 1. Cor. 4.

Γυμνήτιδες νῆσι, quæ & Balceares & Callarides, ex Diofco.

Γυμνήσιος, eadem. Steph.

Γυμνηκός, levis armaturæ, qui nudus degit. Strabo.

Γυμνηλός, inops. Hefych.

Composita.

Α' γυμνός, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus: ut equi ἀγυμνασι. Xen. Pæd. 8. vel qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγυμνασι τέττων. ¶ Item pro πολυγυμνός, valde exercitatus. Hefych.

Α' γυμνάσιος, inexercitate, imperitè: ut, Xen. ἀγυμνασις ἔχρη ὡς πε ψύχη κ' ὡς πε ψάλπη, non esse exercitatos ad tolerandum frigus & æstum.

Α' γυμνασία, cui oppon. γυμνασία, apud Aristoph. in Ran. Item pro inertia & defidia.

Α' γυμνός, ω, nudo. Συναγυμνός, (decomp.) simul nudo.

Α' πογγυμνός, ω, idem: unde, δασυγυμνωδῆς, apud Hesiod.

Α' πογγυμνωσις, idem quod γυμνωσις.

Α' πογγυμνάζομαι, exerceo, me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito. Gal.

Ε' γυμνάζω, exerceo. Cum dat rei, ut, ἐγυμνάζω τέττω, exerceo hac in re. Plut. in Cæf. ἐγυμνασάμεν πολέμοις. Sic, ἐγυμνασάμεν ἀρπαγαῖς, exercitatus in rapinis.

Η' μίγγυμνος, seminudus.

Καίσαγγυμνός, exerceo. Luc. τὸ παλαιὸν ἀνάγκη κ' πόνοις αὐτῆς τὸς πτες κησάγγυμνάζοι.

Παύγγυμνος, idem quod γυμνός, nudus. Laert. in Menedemo.

Παρογγυμνός, ω, nudo. Metaph. patefacio, revelo. Naz.

Προγγυμνός, præexerceo. Luc.

Προγγυμνωσις, præexercitatio.

Προγγυμνωσις, qui præexercet, qui præexercendo præparat. Plato & Xen.

Πολυγυμνός, multum exercitatus, vel in multis.

Συγγυμνάζω, coexerceo, simul exerceo.

Συγγυμνασία, coexercitatio.

Συγγυμνασις, socius exercitationis. Plat.

Decomp. Α' συγγυμνός, qui simul non exercetur, vel qui non exercetur. Lucian. in Parasito.

Φιλογγυμνασία, amor exercitii, cupiditas exercitationis.

Φιλογγυμνασις, ω, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ, αικός, η, (tanquam à γυνή) mulier, femina. l. λ. Οὐκ ἀλέγω ὡς εἰς μὲ γυνή βάλοις ἢ πῶσις ἀφρον. Et, ἡλυτῆρησι γυναιξί, Od. ο, velut epitheticè. ¶ Item uxor: ut l. ζ. ἡ οὐδ' ὀμοφροῦντε νομήσιν οἶκον ἔχοντες Α' ἡγε ἡδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. Οταν γυνή ὡς ἀνδρα μὴ διχραστῆ. Plut. in pol. pr. κ' ἀφ. παλαιῶν δὲ μὲν ὡς γυναικῶς ἀνδρῶν. Sic, ἐγήμε γυναιξί, Od. ο. & ἡγαγέμεν γυναιξί, Od. ε. Passivè autem, γυνή γαμῆτ', Hesiod. in Erg. Hinc & γαμῆτ' γυνή pro γυνή simpliciter. ¶ Dicta autem γυνή, quasi γυνή, παρὰ τὸ γένος, ut tradit Etyimol. itidemque Plato.

Γυναικῶς, ε, ο, muliebris, γυναικῶς κῆρμος, mundus muliebris, Plato 2. de rep. Et, γυναικῶς ἰσθμῖα, Xen. Γυναικῶς θεός, bona dea. Plut. in Cæf. & Cic. ¶ Τὸ γυναικῶς, (subst.) gynæceum, i. locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικῶς, (sub. πᾶσι) muliebria, accipitur pro menstruis seu mulierum purgationibus Aristot. de hist. an. l. 7.

Γυναικῶς, resolutione Ionica pro γυναικῶς.

Γυναικῆτις, η, muliebre conclave, idem quod γυναικῶς.

Γυναικῶς, ε, ο, muliebris, effœminatus. Luc. μετ' ἡλικίας αὐτὸς ἀν κ' γυναικῶς.

Γυναικῶς, ε, ο, muliebris, effœminatus: unde comp. γυναικῶς κῶτερ.

Γυναικῶδης, ε, ο, κ, η, muliebris, effœminatus.

Γυναικῶν, ἄνθ. ὁ, mulierum conclave, mulierum contubernium. Xen. Pæd. 5.
 Γυναικωνίτης, ἄνθ. ὁ, & fœm. γυναικωνίτης, ἰδθ. ἡ, idem quod γυναικῶν.
 Plut. & Dionys. Long. Aliquando pro cætu ipso mulierum capititur. Plut. de Herod. μὲν δὲ γυναικωνίτην ἐπὶ τὴν Ἐλλήνας ἐπαρτάδου.
 Γυναικίσιον, ἄνθ. τὸ, muliercula, uxorcula.
 Γυναικίζω, f. ἴων, q. d. fœminam ago, cultu gestuque fœminam representento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur: ut apud Dionem, γυναικίζει καὶ σκεπτικαῖοις.
 Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminam degenero. Luc. ἐγυναικίζε ἐς τὸ ἰταλικόν, fœmina factus es quum prius vir esses.
 Γυναικισμός, ἄνθ. ὁ, superstitio muliebris, meticolus muliebris. Plut. in Cæf.
 Γυναικισμός, ἄνθ. ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Aristoph. in Thefmoph.
 Γυναικιστή, (ad ὁ. vrb.) muliebriter, mulierum more. Athen. l. 12.
 Γυναικίον, ἄνθ. τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. Et Od. 6.
 Γυνίς, ἰδθ. ὁ, femimas, femivir. Plut. in Alex.

Composita.

Ἀγνώστῃ, & ἄγνωστῃ, ἄνθ. ὁ, uxorē carens, cœlebs. apud Poll. qui ἄγνωσθ. citat ex Aristoph. Ἀγνώστῃ pro eod. apud Poll.
 Ἀνδρογυνός, ἄνθ. ὁ, vel ἀνδρογύνῃ, ἄνθ. ἡ, (q. d. marifœmina) vir pariter & fœmina: utrumque habens sexum, vel utriusque naturæ. Plat. in symp. Ἡ Ἀνδρογυνὸς vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. Vide Poll. Ἡ ἴtem, ἀνδρογύνῃ ab Hesych. exp. debilis & imbecillus, invalidus. Ἡ ἴtem effœminatus, muliebri & molli animo præditus. Suid. In parabolis Solomonis capitur pro focorde & parum strenuo, ut scribit Bud.
 Ἀπογυναικισμός, ἄνθ. ὁ, effœminatio.
 Ἡμίγυνος, femimulier. Synes.
 Καλλιγυναιξί, ἄνθ. ὁ, ἡ, pulchras mulieres habens. Epithetum esse diversis locis attributum à diversis Poëtis, tradit Eust.
 Καλλιγυναιξί, mulierofus.
 Καλλιγυνίς, idem.
 Μισογυνίς, ἄνθ. ὁ, ofor mulierum, ofor uxoris. apud Athen. l. 13.
 Μισογυνία, ἄνθ. ἡ, odium mulierum.
 Μισογυνιστής, ἄνθ. ὁ, idem cum μισογυνίης. Hesych.
 Νεογυνίς, qui nuper uxorem duxit. apud Poll.
 Ὀρειγυναιξί, in montibus cum mulieribus versans. Plutarch.
 Ὀρειγυναιξία, Bacchum poeta quidam dixit pro, concitatore mulierum, apud Plut. symp. 4.
 Πολυγυναιξία, ἄνθ. ἡ, qui multas uxores habuit. Bud. ex Athen. l. 13.
 Πολυγυναιξί, idem quod πολυγυνίς, qui multas uxores habet. Strabo.
 Πρωτογυναιξίς, qui primùm uxores ducunt. Hesych.
 Φιλογυνίς, ἄνθ. ὁ, & φιλογύνῃ, ἄνθ. ἡ, mulierum amans, mulierofus. Athen. l. 11. & 13.
 Φιλογυνία, ἄνθ. ἡ, pro eodem.
 Φιλογυνία, ἄνθ. ἡ, mulierofitas Scribitur & φιλογυνία.
 Φιλογυνιστής, ἄνθ. ὁ, idem quod φιλογυνίης. Plat.

ΓΥΓΓΑΘΟΣ, ἄνθ. ὁ, canistrum è vitili, qualis è vitine plexus. Luc. ἄστρες ἀπὸ ναυλικῶν ἐν γυργάθῃ κηρῶν. Athen. l. 5. τῆς δὲ ἐν ἀπληκτοῖς γυργάθῃς ἀπὸ περὶ γυργάθῃς ἀπὸ περὶ γυργάθῃς, in qualis è vitine plexus. Poll. l. 7. c. 30. & l. 5. c. 35.

ΓΥΓΙΣ, ἄνθ. ἡ, pollen. Ità autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio c. 10) in tritico, quod florem in siligine. Diosc. ἡ ἐξ αὐτῶν ἔσπερον γύγις. Athen. l. 3. οἱ δὲ ἐν γύγις ἀστὴ γυργάθῃ, ὀλιγοπροφάπτοι καὶ δὴαι ἀδδοται.
 Γυρίτης, ἄνθ. ὁ, ut, γυρίτης ἀστῆ, panis è polline. in Geop. l. 10.

ΓΥΡΟΣ, ἄνθ. ὁ, curvus, incurvus. Item rotundus. Od. τ, γυρὸς ἔλεν ἄμβροισι. In anth. epig. γυρὸν ἐπισκάνιον, exp. incurvum supercilium, vel inflexum. Ἡ ἴtem, pro scobe. ex Theophr. γυρὸς ἀπορύπτεον, de caus. plant. 3. c. 5. Ἡ ἴtem, γυρὸς, circulus, vel ambitus, ut exp. Bud. apud Plut. τῷ κλήματι γυρὸν ἀπὸ αὐτῶν ὁ Πομπήλιος ἀπεργασάμενος. Item placenta quoddam genus, Athen. Scribitur & γύρῃ in omnibus signif.
 Γυρλί, idem quod γύρῃ, incurvus, inflexus. Oppian. lib. 1. de Venat.

Γυρῶν, ἄνθ. ἡ, incurvo, ut exp. apud Opp. de venat. l. 3. Ἀγχίνα δὲ ἴσσο' ἀειρεν ἐς ἡμέρα γυρῶσασα. Ἡ ἴtem in gyrum colligo, in orbem verto. Γυρῶσιν φυτῶν, apud Aratum, stirpes in scrobis condere.
 Γυρῶσιν, apud Greg. exp. volvi.
 Γυρωμα, & Γυρωσις, circumactio in orbem. Expon. & circus apud Theophr.
 Γυρωσίν, aff. pro γυρῶν. Et γυρεία pro fossione, Gaz. apud Cic. de se.
 Γυρῶν, orbicularis & in gyrum se revolvens, ἀεὶ φερεῖς, apud Suid.
 Γυρῶν, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes: inquit Eust.
 Περγυρίδας (comp.) exp. ἀεὶ φερεῖας, circumferentias. Hes. & Suid.

ΓΥΨ, ἄνθ. ὁ, vultur: qui & ἀγρῆσις, l. γ, πέχει καὶ ἐ κύνες καὶ γυψες ἔδον Κείδρον. Plut. οἱ γυψὲς ἐπὶ τὰς ἀστρογῆς ἔδον ἀεφθγορῶτων σωματικῶν φέρον.
 Γύψινος, ἄνθ. ὁ, vulturinus, qui è vulture est. Cujus fœm. γυψίνα, vulturina.
 Γυψή, seu γυψή, ἄνθ. ἡ, vulturis nidus. Hesych. γυψῆς sunt etiam tuguria, lustra, domicilia subterranea, speluncæ. quas & γυψαία nominari ait: ut apud Aristoph. in Equ. οὐκ ἔστιν οὐ τῆσι πηγάταις καὶ γυψαίαις καὶ πυργαίαις.

Γωπίεσιον, vide γωπή præcedens.
 Γωπύργοι, ἄνθ. οἱ, (comp.) qui magnis vulturibus invehuntur: & Luc. in vera hist. tradit. populos esse quosdam.

ΓΥΦΟΣ, ἄνθ. ἡ, gypsum, cognata calci res, maximi usus in albariis, teste Plin. Vnde apud Pausan. ἀγρῆσις ἢ γύψος: & apud Athen. ἀλέγει γύψον. Apud eundem l. 1. vinum Zacynrhium, ἀπὸ τῶν γύψων λαβέν, κεφαλῶν ἀδικῆ: ut apud Diosc. quoque l. 5. c. 9. ὁ τῆς γύψος ἔχων οἶνος, est κρηθραεικός.
 Γυψῶν, ἄνθ. ἡ, gypso illino, gypso induco & dealbo.

ΓΩΛΕΑ, ἄνθ. ἡ, speluncæ & latibula seu lustra ferarum: ut apud Nic. in Ther. Ἡ ὅτι σὺν τέκνοισι θερμορῶσισι ἀεὶ σπῆσι Φωλεῖς λογάδων καὶ γωλεῖ διψῶσι αὐτῶν.

ΓΩΝΙΑ, ἄνθ. ἡ, angulus. Aristoph. in Vesp. ἀποθρῆσις γῶν ἐς τὴν γωνίαν. Plut. de dæm. Socr. εἰς πᾶσα γωνίαν ἔπεισεν. Idem in lib. de frat. char. γωνίαν pro angulofoco dixit, ὡς περὶ οἰκηπέδου καὶ γωνίας αὐτοῦ ἀδελφῆς ἀφρονομαχίας. Ἡ ἴtem ponitur etiam pro loco abdito: ut Act. c. 26. λαμβάνειν γῶν αὐτῶν πύργων ἐπὶ τῆς ἀπέχου ἀδελφῆ. & γῶν ἐστὶν ἐν γωνίαις περὶ γυρῶν τῶν. Contra verò apud Matth. cap. 6. γωνίαις τῶν αἰώνων, sunt loca in quibus definiunt plateæ in angulos: unde & quidam exp. angiportus. Quidam grammatici à γῶνι deducunt.

Γωνίωμα, ἄνθ. ἡ, unde γωνιωρῶ, apud Diosc. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. angulosus.
 Γωνιδιον, ἄνθ. τὸ, (q. d. angulus) parvus angulus. Luc. sæpe pro loco non solum angusto, sed pro abdito ponitur.
 Γωνιά, ἄνθ. ἡ, angularis.
 Γωνιασμός, angulus concurrentium parietum: apud Suid.
 Γωνιάδης, angularis, angulosus: in angulum seu angulos exiens.
 Γωνιάδης, in formam anguli. Eust.

Composita.

Ἀγωνία, ἄνθ. ἡ, ὁ, ἡ, angulo seu angulis carens: vel non angulosus. Theophr.
 Ἀκρογωνιά, ἄνθ. ἡ, in extremo angulo positus lapis, summus vel imus angularis lapis. Ad Eph. c. 2. & 1. Pet. c. 1. significat potius imum angularem, quàm summum.
 Ἀμολυγῶν, obtusum angulum habens.
 Ἀπογωνιά, exp. in angulum se colligere. apud Theophr.
 Διαγωνία, γραμμῆ, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitruv. lib. 9. cap. 1.
 Ἐγωνία, angulos habens.
 Ἐξαγωνία, sexangulus, sex angulos habens. Greg.
 Ἐξαγωνία, idem. At ἰξαγωνία, vide in comp. ex ἄγων.
 Ἐπατάγνια, quædam organa musica: q. d. septangula, Apud Arist. l. 4. Polit.
 Ἐργωνία, in quo anguli recti constant, ut interp. B. ex Xen. in Oec.
 Ἐργωνία, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.
 Ἐξωνία, acutum habens angulum. Aristot. in 3. de celo.
 Ὀρθωνία, rectangulus.
 Πατριγωνία, q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.
 Πεντάγωνία, quinque angulos habens: ut, πεντάγωνος λίθος.
 Πολύγωνος, & πολύγωνος, multos angulos habens.
 Τετραγωνία, quadrangulus, quadratus: ut, τετραγωνίου πέδις, Thuc. l. 4. τετραγωνα βέλῃς, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippoc. Et metaph. τετραγωνον σῆμα, item τετραγωνος ἀνὴρ, apud Aristot. Eth. l. 1. & Rhet. 3. pro bono viro. Item τετραγωνον, locus quidam in manu. Cam.
 Τετραγωνία, pro quadrangulariter aut quadrangulo aspectu intueor. Lucian. in Philopatrie.
 Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo: ut apud Philop. τετραγωνίζω λίθον. Et, τετραγωνίζουσι γραμμῆς, neutraliter apud Proclum in Euclid.
 Τετραγωνισμός, quadratio.
 Τρίγωνος, triangulus, qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triangulari. Est instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. l. 4.
 Τρίγωνος, in trigonum formo, seu triangularem formam. Plut.

ΓΩΡΙΑ, ἄνθ. ὁ, verbum est Laconicum, quod exp. subsanno, amarulenter irrideo. apud Plut. in Lyc.

ΓΩΡΥΤΟΣ, pharetra, Od. φ. δίκτα, πᾶσι τὸ χροῖναι τὰ ῥυτῶ, ἰ. ἐλευθερῶ τῶν, teste Etym. quasi χροῦτος.

Quartæ apud Græcos literæ signum est, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, Δ seu δ. Dores & inprimis Bæoti, ea geminata utuntur in medio dictionum loco & ζ, dicentes θετέδδεν pro θετέζεν. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa: ut, πολυτέζεις pro πολυτέζεις.

Δ, particula est quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, ut θαλασσός.